ஓம்.

பகவான் பதஞ்சலி மஹரிஷி அருளிச்செய்த

YOGA SUTRAH

யோகசூத்திரம்.

by PATANJALI

மதுரை பிரஹ்மஜ்ஞான சபைத்தலைவராயிருந்து காலஞ்சென்ற

ப. நாராயணஐயரவர்கள், பிரஹ்மஸ்ரீ ஸீதாராமசாஸ்திரியார்

அவர்களின் உதவியைக்கொண்டு

தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் குறிப்புரைகளுடன்.

வெளியிட்ட முதற்பதிப்பு

மேற்படி கிளைச்சபைக்கு இப்போது

அக்ராஸனராயுள்ள பிரஹ்மஸ்ரீ

அ. ரெங்கஸ்வாமிஐயரவர்களால்

திருத்தப்பெற்று விரிவானதோர் அவதாரிகையுடன்

இரண்டாம் பதிப்பாகப்

பிரசுரிக்கலாயிற்று.

Madras
A. Rangaswami Ayya

எலெக்ட்ரிக் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது, கோயமுத்தூர்.

1924.

[விலை அணா 12.

பகவான் பதஞ்சலி மஹரிஷி அருளிச்செய்த

யோகசூத்திரம்.

முகவுரை,

பதஞ்சலி மஹா முனிவர், சரீர சுத்தி செய்து, அதனால் காய ஸித்தி பெறுதலுக்கு அநுகூலமாக வைத்திய சாஸ்திரத்தையும்; வாக்கு சுத்தி செய்து, அதனால் சப்தப்பிரஹ்ம உபாஸனை நலம் தரும்படி அநுஷ்டிப்பதற்கு, பாணினி வியாகரண சூத்திரங்கட்குப்பெயர்போன மஹா பாஷ்யத்தையும்; மனத்தைச் சுத்தி செய்து, கைவல்லியம் பெறுவதற்கு அநுகூலமாக இந்த யோக சாஸ்திரத்தையும், மனிதர்களின் மேல் உள்ள காருண்யத்தினால் அருளிச்செய்தார். அவர் இன்ன தேசத்தில் இன்ன காலத்தில் அவதரித்தாரென்பது, வியக்தமாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், இற்றைக்கு 2,300 வருஷங்களுக்கு முன்னர் காச்மீரத்தில் இருந்திருக்கலாமென்று சில வித்வான்களின் அபிப்பிராயம். இவரை ஆதிசேஷ அவதாரமாக சொல்வதுண்டு. அதிக புத்தியோடு கூடிய நாவலர்களை, இரண்டாயிரம் நாக்குடைய ஆதிசேஷ அவதாரமாக அலங்கார பாஷையில் சொல்வது நம்மவர்களின் வழக்கமே.

இந்த யோக சாஸ்திரம் நான்கு பாதங்களாக நடைபெறுகிறது:–(1) சமாதி பாதம், (2) ஸாதந பாதம், (3) விபூதி பாதம், (4) கைவல்ய பாதம் என்பனவாம்

இந்த யோக சாஸ்திரத்துக்கு பாஷ்யம் செய்தவர், வியாசர். இவர் பகவான் ஸ்ரீ வேதவியாஸர் எனச்சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். மற்றும் சிலர், இவர் வேறொரு ரிஷியாவர் என்றும், வேதவியாஸரல்லர் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வியாஸ பாஷ்யத்திற்கு வாசஸ்பதி மிச்ரர் “ தத்வ வைசாரதி ” என்னும் விரிவான வியாக்கியானம் செய்திருக்கிறார். மேலும், விஞ்ஞானபிக்ஷு என்பவர் “ யோகவார்த்திகம் ” என்னும் வார்த்திகமும் எழுதியுள்ளார். ஸ்ரீ போஜராஜர் என்பவர், யோக சூத்திரங்களுக்கு “ ராஜமார்த்தாண்டம் ” என்னும் ஓர் விருத்தியையும் செய்திருக்கிறார்.

யோக சாஸ்திரத்தின் முக்கிய தாத்பரியமென்னவென்றால்: யோகத்தின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸாதனம், அதன் விபூதிகள், ஸித்திகள் அதன் பலனாக கைவல்யமாம். இவ்விஷயங்களில் யோக சாஸ்திரத்திற்கும், உபநிஷத்துகளுக்கும், யாதொரு விரோதமுமில்லை. உபநிஷத்துக்களின் பரமதத்துவங்களை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதற்கு யோக சாஸ்திரம் பரமஸாதகமானது. ஸேச்வர சாங்கிய சாஸ்திரத்தின் ஸித்தாந்தத்தை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு யோக சாஸ்திரம் நிகழ்கின்றமையாலும், அச்சாங்கியத்திற்கும் உபநிஷத்துக்களுக்கும் முக்கிய விஷயங்களில் வேற்றுமை இல்லாமையாலும், யோக சாஸ்திரத்திற்கும் உபநிஷத்துக்களுக்கும் முக்கிய விஷயங்களில் விரோதமில்லையெனல் அறியத்தக்கது.

இம்மொழி பெயர்ப்பு வியாச பாஷ்யத்தை அநேக இடங்களில் அநுசரித்து நடைபெறுகிறது. அந்த பாஷ்யத்தினின்றும், மற்றவிடங்களினின்றும் சில முக்கியமான விஷயங்கள் குறிப்பாய், சுருக்கமாய் எழுதப்பட்டுள்ளன.

மொழிபெயர்ப்பு ஆசிரியர்.

பகவான் பதஞ்சலி மஹரிஷி அருளிச்செய்த

யோக சூத்திரம்.

1-வது. சமாதிபாதம்.

---

† 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌦𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌚𑌾𑌂
𑌮𑌲𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌵𑍈𑌦𑍍𑌯𑌕𑍇𑌨 ।
𑌯𑍋𑌽𑌪𑌾𑌕𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑌂 𑌮𑍁𑌨𑍀𑌨𑌾𑌂
𑌪𑌤𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑌾𑌨𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 ॥

(இதன் பொருள்) வாக்கு, காயம், மனம் இவைகளின் மலங்களைப்போக்கடிக்கும்படியாக முறையே சப்தசாஸ்திரத்தையும், வைத்திய சாஸ்திரத்தையும், யோகசாஸ்திரத்தையும் ஜன உபகாரமாக அருளிய முனிசிரேஷ்டரான பகவான் பதஞ்சலியாரைக் கைகூப்பி வணங்குகிறேன்.

சூத்திரங்கள்.

1. 𑌅𑌥 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ॥

யோகசாஸ்திரம் பூர்வமுறையின் சார்பாய் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

குறிப்பு:—ஆதியில் சாங்கியத்திற்குக் கபிலமுனியும், வேதாந்தத்திற்கு வியாசபகவானும் இருக்கின்றமைபோல, யோக சாஸ்திரத்திற்கு ஆதி கர்த்தர் ஹிரண்ய கர்ப்பராவர். பதஞ்சலியார் முன்னுள்ள சாஸ்திரத்தை அனுசரித்துப் பிரகிருத நூலைச் செய்திருக்கின்றமையால் சூத்திரத்தில் "அநுசாஸநம்" என்ற பதம் உபயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

யோகம் என்றால் சமாதி என்பது பொருள், அல்லது சேர்தல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஜீவாத்மா பரமாத்மாவினுடன் ஒன்று படுதலாம். முன்னது தான் இந்நூலாசிரியரின் கருத்து. யோக சாஸ்திரத்தின் பிரயோஜனம் பிரகிருதிக்குட்பட்ட ஆன்மாவைக்கைவல்யம் பெறும்படி செய்தல். பந்தத்திற்குட்பட்டவன் பந்த விமோசனம் பெறுதலுக்குச்சாதனமான நூல்.

சித்தமானது ஐந்து பூமிகள் அல்லது படிகளை உடையது.

(1) க்ஷிப்தம்=சஞ்சலமான நிலைமை.

(2) மூடம்=ஒன்றுமறியாத நிலைமை.

(3) விக்ஷிப்தம்=சொற்பகாலம் சஞ்சலமின்மையும், வெகு காலம் சஞ்சலமுண்மையும் இருக்கின்ற நிலைமை.

---

† இது வேறொரு இடத்தனின்று எடுக்கப்பட்டது.

(4) ஏகாக்கிரம்=ஒரே வஸ்துவை அவலம்பித்திருக்கின்ற நிலைமை.

(5) நிருத்தம்=விருத்தி சூந்நியமான நிலைமை, ஆனால் விருத்தி பீஜமாகிய சம்ஸ்காரமாத்திரம் உள்ள நிலைமை.

முதல் மூன்று படிகளில் யோகாப்பியாசம் முடியாது. நான்காம், ஐந்தாம் படிகளில் கூடும்.

2. 𑌯𑍋𑌗𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 ॥

யோகம் என்பது சித்தவிருத்திகளை நிரோதம் செய்தலாம்.

குறிப்பு 1 :—இந்த சூத்திரத்தால் நிருத்தம் என்ற நிலையான அஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதி என்பது மாத்திரந்தான் யோகம் எனப்பொருள்படும். ஆனால் எல்லாச் சித்தவிர்த்திகள் என்று சூத்திரத்தில் சொல்லாமையால், கீழான படிகளான க்ஷிப்தம், மூடம், விக்ஷிப்தம் இவைகளை நீக்கி ஏகாக்கிரம், நிருத்தம் என்ற இரண்டு படிகளும் யோகப்பயிற்சிக்கு உரியதாகும். சித்தம் என்பது சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களுடன் கூடி நிகழ்வது. சத்வ குணமானது எப்போதும் அதனிடம் உள்ளது. சித்தம், ரஜஸ், தமஸ் இவைகளுடன் சம்பந்திக்கும்போது ஐசுவரியங்களிலும் விஷயங்களிலும் பற்றுதல் உண்டாகின்றது. தமஸ் மேலிட்டால், அதர்மம், அஞ்ஞானம், வைராக்கியமின்மை, ஐசுவரியமின்மை மனத்திற்கு ஏற்படும். தமஸ் மறைந்து ரஜஸ் கொஞ்சமிருந்தால் ஷை பாவங்களின் எதிர்மறையான நிலைமை உண்டாகிறது. ரஜஸ் அற்பமேனும் இல்லாமல் போய்த்துப் போமாகில், புருஷ ஸ்வரூபத்தில் பிரதிஷ்டை உண்டாகிறது. இந்நிலையானது தர்மமேகத் தியானத்திற்குப் போதலுக்கு அனுகூலமாயுள்ளது. தர்மமேக சமாதி வரையில்உள்ள சமாதியின் பல படிகள் ஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதியில் அடங்கும். தர்மமேகசமாதியை பரம் பிரஸங்கியானம் என்று சொல்வதுமுண்டு. தர்மமேக சமாதியை பற்றிப் பின்னர் விவரிப்போம்.

குறிப்பு 2 :—ஸம்ஸ்கார மாத்திரம் மிகுந்திருந்து விர்த்திகள் ஒழிவடையும் போது, அந்நிலை அஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதியாம். யோகம் ஸம் பிரஞ்ஞாத சமாதியென்றும் அஸம் பிரஞ்ஞாத சமாதியென்றும் இருவகைத்தாம். இவ்விரண்டும் முறையே ஸபீஜம் என்றும் நிர்பீஜம் என்றும் பெயர் பெறும்.

3. 𑌤𑌦𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

அப்போது (விர்த்திகள் அடங்கும்போது) புருஷன் தன் ஸ்வரூபத்தில் இருப்பான்.

குறிப்பு :—விர்த்திகள் அடங்கினால் விஷயம் ஒன்றுமில்லை. அச்சமயத்தில் கேவலம் தன்னிலையில் நிரோதாவஸ்தையையடைந்த புருஷன் இருப்பான். அது கைவல்லிய ஸ்திதியைப்போன்றதாம்.

4. 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰 ॥

ஏனையகாலத்தில் (விர்த்திகள் அடங்காமல் இருக்கின்ற காலத்தில்) அதே புருஷன், நிகழும் அந்தந்த விர்த்தியுடன், ஸம்பந்தித்திருப்பான் ; விர்த்தி சுவரூபத்தையடைகிறான்,

5. வ்ருத்தய꞉ பஞ்சதய்ய꞉ க்லிஷ்டாக்லிஷ்டா꞉ ॥

விர்த்திகள் ஐவகை. சில துக்ககரமானவை. சில துக்கமின்மையானவை.

6. ப்ரமாணவிபர்யயவிகல்பநித்ராஸ்ம்ருதய꞉ ॥

பிரமாணம், விபரியயம், விகற்பம், நித்திரை, ஸ்மரணை என்பன ஐவகை விர்த்திகளாம்.

7. ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமா꞉ ப்ரமாணாநி ॥

பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம் என்பன பிரமாணங்கள்.

குறிப்பு 1:—உபமானம், அருத்தாபத்தி, அநுபலப்தி. இம்மூன்றையும் சேர்த்து சிலர் ஆறு பிரமாணங்கள் உண்டென்பார்கள். ஆனல் இவை மூன்றும் அநுமானத்தில் அடங்கும். ஆகமம=ஆப்த வாக்கியம், சப்தம், சர்வஞ்ஞனகவும் கருணையுள்ளவனகவுமிருக்கின்ற புருஷனின் வாக்கியம்.

குறிப்பு 2:—இம்மூன்று பிரமாணங்களினும், தாரதம்மியமுண்டு. சாதாரண மனிதன் பிரத்தியக்ஷத்தையும், அறிவில் மிகுந்தவன் பிரத்தியக்ஷம் அநுமானத்தையும், இன்னும் விசால அறிஞன் சப்தத்தையும் பிரமாணமாகக் கொள்ளுவான். எல்லாப் பிரமாணங்களும், ஆத்மஸம்வித் பெறும் வறையில் பயனுள்ளவை. ஆத்மஸம்வித் அடைந்த மஹா புருஷனுக்குத்தன்னுடைய சாக்ஷாத்காரமேயன்றி, மற்றவை பிரமாணமன்று. அந்த உயர்நிலை பெறுவதற்கே, பிரமாணங்கள் படிகளாம், சாதனங்களாம்,

8. விபர்யயோ மித்யாஜ்ஞாநமதத்ரூபப்ரதிஷ்டம் ॥

விபரியயம் என்பது ஒரு வஸ்துவிற்குரிய ஸ்வரூபம் தோன்ருமல் போய் யான வேருரு ஸ்வரூபம் தோன்றலாம்.

குறிப்பு:—சந்தேகம் என்பது விபரியயத்தில் சேர்ந்ததாக சூத்திரக்காரர் அபிப்பிராயம். அதனுல் அதைப்பற்றி வேருகச் சொல்லவில்லை.

9. ஶப்தஜ்ஞாநாநுபாதீ வஸ்துஶூந்யோ விகல்ப꞉ ॥

விகற்பம் என்பது வஸ்து உண்மையில் இன்றி, வார்த்தையை மாத்திரம் அநுசரித்து உண்டாகும் மனேவிர்த்தியாம்.

குறிப்பு:—முயற்கொம்பு, வந்தியா புத்திரன், சைதன்னியம் (அறிவு) புருஷனுடைய ஸ்வரூபம், (இதில் சைதந்நியம், புருஷன் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளினல் வித்தியாசமிருப்பினும், அவைகள் குறிக்கும் பொருள் ஒன்றே, இரண்டல்ல). ராகுவின் தலை இவை போன்றவை உதாரணமாகும்.

10. அபாவப்ரத்யயாலம்பநா வ்ருத்திர்நித்ரா ॥

நித்திரை என்பது உள்ளும் வெளியும் விஷய பிரஞ்ஞை இல்லாத மனோ விர்த்தியாம்.

குறிப்பு :—சதாரண ஜனங்களின் அபிப்பிராயத்தில், நித்திரையில் விர்த்தி சூன்யமாம். தூங்கி விழித்ததின்மேல், 'சுகமாய்த்தூங்கினேன்' என்ற ஸ்மரணை இருக்கின்றமையால், உண்மையில் அது தூக்கத்தில் அபாவரூபமான ஒரு விர்த்தியாக இருக்கின்றது.

11. அநுபூதவிஷயாஸம்ப்ரமோஷ: ஸ்ம்ருதி: ॥

ஸ்மிருதி என்பது அனுபவித்த விஷயம் மனத்தைவிட்டு நழுவாமலிருத்தலாம்.

குறிப்பு :--பிரமாணம் முதலிய இவ்வைந்து விர்த்திகளும் சுகம், துக்கம், மோகம் இவைகளுக்குட்பட்டவை. இவ்விர்த்திகளில், பிரமாணம், விபரியயம், விகற்பம் இவை மூன்றும் ஜாக்கிராதாவஸ்தையில் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. இம்மூன்று விர்த்திகளும் வாஸ்தவமின்றி ஸ்வப்னவஸ்தையில் அனுபவிக்கப்படுகின்றன. ஸுஷுப்தி அவஸ்தையில் நித்திரை மாத்திரம் உள்ளது. ஸ்மிருதி மற்றைய இரண்டு அவஸ்தைகளிலும் உள்ளது; நித்திரையில் இன்றாம்.

12. அப்யாஸவைராக்யாப்யாம் தந்நிரோத: ॥

அப்பியாசம், வைராக்கியம் (என்ற உபாயங்களால்) விருத்திகளின் நிரோதம் உண்டாகின்றது.

குறிப்பு :—மனோவிர்த்திகளாகிற பிரவாகமானது, சத்வம் மேலிட்டிருந்தால், நல்ல மார்க்கத்திலும், ரஜஸ், தமஸ்கள் மேலிட்டிருந்தால், தீய மார்க்கத்திலும் செல்லுகின்றது. நல்ல மார்க்கம் என்பது 'அந்தர்முகமாய்க் கைவல்யத்துக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பிக்கும். தீய மார்க்கமானது விஷய நுகர்ச்சி என்ற ஸம்ஸாரத்திற்குள் கொண்டுபோய் விடும். வைராக்கிய ஸாதனத்தால், விஷயப் பிரவாகத்தைத்தடுத்து அணை போட்டும், அப்பியாச சாதனததால், நல்ல மார்க்கம் என்றதனை வெட்டிவிட்டும், அதில் மனோவிர்த்திகளைச்செல்லும்படி செய்தலுமாம். வைராக்கியம், பிரதிபந்தமாகிய அனிஷ்ட நிவிர்த்தியையும், அப்பியாசம் இஷ்டப் பிராப்தியையும் தரும்.

13. தத்ர ஸ்திதௌ யத்நோऽப்யாஸ: ॥

இப்பிரகரணத்தில் மனத்தை ஸ்திரமாக நிறுத்தலின் முயற்சி அப்பியாசமாம்.

குறிப்பு :—பகிர்முகமாகிய விர்த்திகள் போய் அந்தர்முகமான விர்த்திகள் நடைபெறல் ஸ்திதி எனப்படும். அந்நிலையை அடைவதற்காக, பாஹ்யாந்தர சாதனங்களை அனுஷ்டித்தல் அப்பியாசமாம்.

14. ஸ து தீர்ககாலநைரந்தர்யஸத்கார
ஸேவிதோ த்ருடபூமி: ॥

நீண்டகாலம் இடையறாமல் ஏற்பட்ட சாதனங்களுடன் அவ்வப்பியாசம் நிகழுமாகில், அது திடமானதாகும்.

குறிப்பு :— சாதனங்களாவன :— தபஸ், பிரம்மசரியம், வித்தை, சிரத்தையாம்.

15. த்ருஷ்டானுஶ்ரவிக விஷயவித்ருஷ்ணஸ்ய
வஶீகாரஸம்ஜ்ஞா வைராக்யம் ॥

வைராக்கியம் என்பது, பிரத்தியக்ஷ, (சாஸ்திரங்களில் பிரஸ்தாபித்திருக்கிற) அப்பிரத்தியக்ஷ விஷயங்களில் அவாவின்றி யிருப்பவன் தன் இந்திரிய மனங்களை அடக்குதலாம்.

குறிப்பு :— வேண்டுதல், வேண்டாமை, இல்லாநிலைமை, வைராக்கியம். அது நாலுபடியுள்ளது. (1) யதமானம்—முயற்சி. மனம் இந்திரிய விஷயங்களிற் செல்லாமல், தடுத்தலின் முயற்சி முதற்படி. (2) வியதிரேகம்— அம்முயற்சி செய்கிறதில், சில விஷயங்களைப்பற்றி விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் அவ்விஷயங்கள் முன்னரே தள்ளப்பட்டவைகளாகின்றன. அஃதாவது அவைகள் சம்பந்தமாக வைராக்கியம் பக்குவமாகியிருக்கிறது, சில நம்மை இழுக்கின்றன; அவை நம்மை இழுக்காமல் தடுக்க முயலுகின்றோம். இவைகளைப்பற்றிய வைராக்கியம் பக்குவமாகிக் கொண்டு வருகின்றது. சில நம்மை இழுக்கின்றன. ஆனால் அவைகளைத் தடுக்க எவ்விதமுயற்சியும் செய்ய நாம் ஆரம்பிக்கவில்லை. இவைகளைப்பற்றி வைராக்கியம் ஏற்பட்டு, இனி பக்குவமாகவேண்டும். இவ்விதமாக விஷயங்களின் இழுப்பில் தாரதம்மியம் அறிதல் இரண்டாம்படி. (3) ஏகேந்திரியம்—பக்குவமானவைகளில், இந்திரியங்கள் சலிக்காமல் இருக்க, மனம் மாத்திரம், விஷயங்களில் ஒரு விருப்பு அல்லது வெறுப்பைக் கொள்ளுதல். மனமாகிற ஒரு இந்திரியத்தின் தொழில் இருக்கின்றமையால் ஏகேந்திரியம் என்பது மூன்றாம்படி. (4) வசீகாரம்—விஷயங்கள் தாமே ஒழிவை அடைகின்றன. இந்திரியங்கள் சலிக்கவில்லை, மனத்தினிடத்திலுள்ள விருப்பு, வெறுப்பு என்றவையும் அற்றுப்போதல், அதனால் சுதந்தரம் ஏற்படும். நாம் விஷயங்களின் வசமாகாமல், அவைகளை வசமாக்கிக் கொள்ளல். இது நான்காம்படி. புருஷ தர்சனம் நிகழ்வதினால் இஃது உண்டாகும். கீதை 2-ம் அத்தியாயம் 59-ம் சுலோகம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

16. தத்பரம் புருஷக்யாதேர்குணவைத்ருஷ்ண்யம் ॥

பரம வைராக்கியம் என்பது, புருஷ தர்சனம் நிகழ்வதினால் (சத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற) குணங்களினும் பற்றில்லாத நிலையாம்.

குறிப்பு :— சாதாரண வைராக்கியம், காரியங்களான விஷயங்களில் பற்றில்லாமை. காரணங்களான குணங்களில், பற்றில்லாமை பரம வைராக்கியம். முன்னது அபர வைராக்கியம் என்றும் பின்னது பர வைராக்கியம் என்றும் பெயர் பெறும். முன்னது ஸத்வகுணம் மேலிட்டு ரஜோகுணம் சம்பந்தமுடையதாய் தமஸ் அற்றுப்போயிருக்கின்ற நிலை. இதில் சித்திகள் அடையலாம். சுவர்க்கம், விதேகிகளின் நிலைமை, பிரகிருதி லயம் முதலியவை பெறலாம். பின்னதான பர வைராக்கியம் பெற்ற யோகி ஷ அனுபவங்கள் அடைய அருகனாகவிருந்தும், அவைகளை அலக்ஷியம் செய்து, புருஷ தர்சன நோக்கமுள்ளவனாக, புருஷனை சாக்ஷாத்கரிக்கிறான்.

17 𑌵𑌿𑌤𑌰𑍍𑌕𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌰𑍂𑌪𑌾
𑌨𑍁𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌃॥

ஸம்பிரஞ்ஞாத ஸமாதி என்பது விதர்க்கம், விசாரம், ஆநந்தம், அஸ்மிதை என (நால் வகை) ரூபத்தை அனுசரித்து நிகழ்வதாகும்.

குறிப்பு:—சாதனங்களைச் சொல்லி, பின்னர் சாத்தியம், அதாவது அடையப்படும் ஸமாதிகளைச் சொல்லுகின்றார். ஸமாதி இருவிதம். முதற்படி ஸம்பிரஞ்ஞாத ஸமாதி, இரண்டாம்படி அஸம்பிரஞ்ஞாத ஸமாதி. ஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதி நான்கு உட்பிரிவுகளை யுடையது. யோகியானவன் ஸ்தூல வஸ்துவை முதன்மையில் தியானம் செய்து (விதர்க்கம்), பின்பு அதன் சூக்ஷ்ம நிலையான தன்மாத்திரைகளைத் தியானம் செய்கிறான் (விசாரம்). இது, வில்வித்தையில் பழகுவோன், முதலில் ஸ்தூல லக்ஷியத்தையும், பின்பு சூக்ஷ்ம லக்ஷியத்தையும் வைத்துப் பழகுவது போன்றதாகும்.

(1) ஸ்தூல்வஸ்து தியாநம்—விதர்க்கம்

(2) சூக்ஷ்மவஸ்து தியாநம்—விசாரம்.

(3) இந்திரியங்கள் ஸ்தூல வஸ்துக்களில் செல்லாமல் அதனதன் ஸ்தானத்தில் நிற்கும்படி செய்தலினால் உண்டாகும் அனுபவம்—ஆனந்தம்.

(4) வேறு ஒன்றும் மனத்தில் வராமல் பிரயத்தனத்தால் தடுத்து நான் என்ற பிரஞ்ஞைமட்டும் இருப்பது அஸ்மிதை. விசாரம், ஆனந்தம், அஸ்மிதை, இம்மூன்றும் விதர்க்கத்தில் இருக்கின்றன. ஆனந்தம், அஸ்மிதை, இவ்விரண்டும் விசாரத்தி லிருக்கின்றன. அஸ்மிதை மாத்திரம் ஆனந்தத்தில் இருக்கின்றது. மேற்கண்ட விஷயங்களையே அடியில் வருமாறு சொல்லலாம்.

(1) முதற்படியில் ஸ்தூல விஷயங்களில் ஒன்றை லக்ஷியம் வைத்து தியானம் செய்தல்—விதர்க்கம்.

(2) இரண்டாம்படியில் சூக்ஷ்மமான விஷயங்களில் யாதேனும் ஒன்றை லக்ஷியம் செய்து தியானம் நிகழும். பஞ்ச தன்மாத்திரை, அகங்காரம், மஹத்தத்துவம், அஹிம்ஸை, சாந்தம் முதலியவைகளில் ஒன்றின்மேல் தியானிப்பது—விசாரம்.

(3) மூன்றாம்படியில், ஸ்தூல சூக்ஷ்ம விஷயங்கள் இல்லாமல், மனது முதலிய ஆறு இந்திரியங்களை அதனதன் ஸ்தானத்தில் நிறுத்தி, அந்நிலையில் தியாநம் பண்ணுவது ஆனந்தம்.

(4) நான்காம் படியில், இந்திரியங்களையும் விட்டு நான் என்ற பாவம் தனித்திருத்தல் அஸ்மிதை.

இம்முறையில் மனத்திற்கு யாதேனும் ஒரு ஆலம்பநம் (பிடிப்பு) உள்ளது அதனால் இந்த ஸமாதிக்கு ஸம்பிரஞ்ஞாத ஸமாதி எனப் பெயர்.

18. விராமப்ரத்யயாப்யாஸபூர்வ:
ஸம்ஸ்காரசேஷோऽந்ய: ॥

ஓய்வும் ஞாபகபிரக்ஞையும் யத்தினமும் முதிர்ந்து கரும வாசனைமட்டும் பாக்கி நிற்கும் நிலை வேறு (அசம்பிரக்ஞாத) சமாதியாகும்.

குறிப்பு :—இம்முறையின் அப்பியாஸம் ஸ்திரமானபிறகு, ஒருவித ஆலம்பநமுமின்றி மனம் தனித்திருத்தல் ஏற்படும். ஆனால் ஸம்ஸ்கார சேஷம், இச்சமாதி நிகழுங்கால், இருக்கும். இச்சேஷமும் இச்சமாதி ஸ்திரப்படுமாகில் ஒழியும். இந்நிலையைத் திருமூலர் அடியில் வருமாறு பிரஸ்தாபிக்கிறார்.

நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகிலேனே—திருமந்திரம்.

இது எல்லா விர்த்திகளும் ஓய்ந்த நிலை. திரிபுடி அற்ற படி ஆனால் இது ஸுஷுப்தியின் லயம் அன்று. பிரஞ்ஞை மாத்திரம் இருக்கும். அலையற்ற கடல் போன்ற நிலை இது. "திரை பொரா மன்னும் அமிர்தத் தெண் கடலே" என்ற மாணிக்கவாசகர் அனுபவ வாக்கு இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்கள் நீங்கப்பெற்று, சுத்த ஸத்வ குணஸ்வரூபமாகவே ஆகின்ற நிலை இதுவாம். பரவைராக்கியம் இவ்வுயர்நிலைக்குச் சாதனமாம்.

மனத்தின் ஏகாக்கிர நிலையில் ஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதி ஏற்படக் கூடியது. மனத்தின் நிருத்த நிலையில், அஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதி ஏற்படக்கூடியது. அதனால் அஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதி, நிரோத சமாதி என்றும் பெயர் பெறும்.

19. பவப்ரத்யயோ விதேஹப்ரக்ருதிலயாநாம் ॥

ஸமாதியில் சிருஷ்டித்தோற்றம், தேஹத்தை நீக்கி மூலப்பிரகிருதியில் லயமடைந்த யோகிகளுக்கு உண்டு.

குறிப்பு:—அஸம்பிரஞ்ஞாத சமாதி பவப்பிரத்தியயம், உபாயப்பிரத்தியயம் என இருபடிகள் உடையது.

பவப்பிரத்தியயம், அவித்தையைக்காரணமாக உடையது. அதாவது அவித்தையின் சம்பந்தமுடையது. இந்நிலையில் அவித்தை என்ற ஆவரணம் உள்ளது. பல புவனங்களின் போகங்களை அனுபவிக்கவேண்டுமென்ற இச்சை யோகியைப் பற்றி நிற்கும். வைதேகிய நிலைமையும் இதில் அடங்கும். இவ்வித அனுபவங்களுக்குக் காலவரம்பு உண்டு. "இந்திரியங்களை உபாஸிக்கிறவர்கள், 10 மந்வந்தரங்கள் லோகாந்தரங்களில் வசிப்பார்கள் என்றும், பூதங்களை உபாஸிக்கிறவர்கள் 100 மந்வந்தரங்கள் லோகாந்தரங்களிலும், அகங்காரத்தை உபாஸிக்கிறவர்கள் 1000 மந்வந்தரங்கள் லோகாந்தரங்களிலும் வசிப்பார்க'ளென்றும் வாயுபுராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

பிரகிருதிலீனர்கள் அவியக்தம், மகத் முதலியவைகளை உபாஸிக்கிறவர்கள். அதாவது அதுவும் தானும் ஒன்று என, உபாஸிக்கிறவர்கள். சரீரம் போனபிறகு உபாஸியமான வஸ்துவுடன் லயத்தை அடைகிறார்கள்.

"யதாக்ரதுரஸ்மிம்ல்லோகே புருஷோ பவதி ததேத:
ப்ரேத்ய பவதி"—சாந்தோக்கிய உபநிஷத்.

(இதன் போருள்) புருஷன் எந்த சங்கல்பத்துடன் மரணமடைகிறானோ, அந்த சங்கல்பரூபமாக லோகாந்தரத்தில் ஆகிறான்.

"யம் யம் வாபி ஸ்மரன் பாவம் த்யஜத்யந்தே கலேவரம்।
தம் தமேவைதி கௌந்தேய ஸதா தத்பாவ பாவித:॥

பகவத்கீதை.

(இதன் பொருள்.) "கௌந்தேய (ஒருவன் தனது வாழ்வின்) முடிவிலே எந்தெந்தப் பொருளை நினைந்து சரீரத்தை விடுகின்றானோ, அதனைப் பற்றிய பாவனையால் எப்போழுதும் பாவித்த (நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட) வனாய் அதையே அடைகிறான்.

இவர்களுக்கு நீடித்த சுகமிருந்தாலும் அதற்கு முடிவு உண்டு, புநர்ஜந்மம் உண்டு. தவளைகளின் கருக்கள் மழையில்லாத காலத்தில் மண்ணோடு கலந்து அந்தர்கதமாக இருக்கின்றன. அவைபோல, இப்பிரகிருதிலீனர்கள் அவியக்தத்தில் லயமடைகிறார்கள். பின்பு தவளைக் கருக்கள் மழைக்காலத்தில் உண்டாகுமாறு போல, இப்பிரகிருதிலீனவர்கள் சரீரம் பெறுகிறார்கள். அவர்களுக்கு அந்த லய காலத்தில் அந்த லயம் கைவல்லியத்திற்குச் சமமானதாகத் தோன்றும்; ஆனால், அது கைவல்லியமன்று.

உபாயப்பிரத்தியயம்:—புருஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தை உண்டுபண்ணுதல் மகத்தின் பிரயோஜநம். மேற்கண்ட பிரகிருதிலய அநுபவங்களில் பற்றில்லாமல், மகம் மேல் நோக்கி, புருஷ தர்சநம் பெறுமாகில், அதுவே கைவல்லிய நிலை. இதுதான் உபாயப்பிரத்தியயம். மஹத்தை நான் என்று உபாஸிக்கிறவர்கள், 10,000 மந்வந்தரங்கள் லோகாந்தரங்களில் வசிப்பார்கள் என்றும், அவியக்தத்தை உபாஸிப்பவர்கள் 1,00,000 மந்வந்தரங்கள் லோகாந்தரங்களில் வசிப்பார்கள் என்றும், புருஷ தர்சநம் அடைகிறவர்கள் காலவரம்பைத் தாண்டுகிறார்கள் என்றும், வாயு புராணத்தில் சொல்லியிருக்கின்றன.

20 ச்ரத்தாவீர்யஸ்ம்ருதிஸமாதி
ப்ரஜ்ஞாபூர்வக இதரேஷாம்॥

தேகத்தை விட்டு பிரகிருதியில் லயமடையாத மற்ற யோகிகளுக்கு அதாவது உபாயப்பிரத்தியயத்தைக் கைக்கோண்டவர்களுக்கு சிரத்தை, வீரியம், ஸ்மிருதி, ஸமாதி பிரக்ஞை என்ற உபாயங்கள் மூலம் (புருஷனிடத்தில் தோற்றம் உண்டாகும்.)

குறிப்பு :—சிரத்தை என்பது இங்கு, உயர்நலமமைந்த லக்ஷியமான கைவல்லியத்தை நோக்கிய மனத்தின் தெளிவும், அதனுல் மனத்தின் விசேஷ முயற்சியுமாம். புத்தி மேன்மேலும் தெளிவு பெற, வீரியம், அதாவது மன எழுச்சி, மன உத்ஸாகம் ஏற்படும்.

ஸ்மிருதி :—அந்த உயர்நலமுள்ள லக்ஷியம் மனத்தில் தோன்றவே, அதை இடையறாது நினைத்தல், தியானித்தல்.

ஸமாதி : அப்படி நினைத்தலால் மனம் ஐகாக்ரியம் கொள்ளும். மனச்சலனமின்மை உண்டாம்.

பிரஞ்ஞை :—மனம் ஸமாதி பெறவே யதார்த்தமான ஞானம், மெய்யுணர்வு உண்டாகும்.

இவைகளில் முன்னது, பின்னது உண்டாவதற்கு அநுகூலமாம்.

21. தீவ்ரஸம்வேகாநாமாஸந்ந꞉ ॥

தீவிரமான நல்ல வேகமுள்ளவர்களுக்கு, ஸமாதி நிலை ஸமீபமாயுள்ளது.

குறிப்பு :—யோகிகள் 9 வித படிகளில் உள்ளவர்கள். உபாயங்கள், வைராக்கியங்கள் இவைகளின் தாரதம்மியங்களினுல் அப் படிகள் ஏற்படுகின்றன. உபாயம் மூன்று விதம்—மிருது, மத்தியமம், அதிமாத்திரம்; வைராக்கியமும் மூன்று விதம். அதிமாத்திரமான உபாயம், அதிமாத்திரமான வைராக்கியம் இவ்விரண்டும் கூடிய யோகிகளுக்கு, இச்சூத்திரத்திற் சொல்லிய பிரகாரம், ஸமாதி சமீபத்திலுள்ளது. அதாவது ஸமாதி லாபம், ஸமாதி பலம் உண்டாகிறது.

சிரத்தை முதலிய உபாயங்களை அப்பியஸித்தாலும், ஸமாதி லாபம், ஏன் எல்லோரும் அடையவில்லை என்றால், மேற்கண்ட விதமாக, சிரத்தை முதலியவைகள் பல படிகளாக இருக்கின்றன. அப் படிகளின் கண்ணுள்ள யோகிகள் பல திறத்தாராக இருக்கிறார்கள். ஆகையால் உபாயம், வைராக்கியம் பல தாரதம்மியங்களை உடையன. அத் தாரதம்மியங்களுக்குக் காரணம், பூர்வ ஜன்மங்களில் ஏற்பட்ட ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களாம். ஸம்பிரஞ்ஞாத ஸமாதியின் பலன் அஸம்பிரஞ்ஞாத ஸமாதியாம். அஸம்பிரஞ்ஞாத ஸமாதியின் பலன் கைவல்லியமாம்.

22. ம்ருது³மத்⁴யாதி⁴மாத்ரத்வாத்ததோ(அ)பி விஶேஷ꞉ ॥

மேலும் அத்தீவிரமானது மூன்று படிகள் உடையது, மிருது, மத்தியமம், அதிமாத்திரம் அவைகளில் பின்னது முன்னதைவிட விசேஷமாம்.

23. ஈஶ்வரப்ரணிதா⁴நாத்³வா ॥

ஈசுவரபக்திவிசேஷத்தினுலாவது.

குறிப்பு :—முன் 20-ம் சூத்திரத்தில் கண்ட உபாயங்களைத்தவிர, பின் வரும் சூத்திரங்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்படும் இன்னும் பல உபாயங்களால் ஸமாதி நிலையைப்பெறலாம் என்பதைச் சொல்லுகிறார் இச்சூத்திரத்தில் ஈசுவரப் பிரணி

தாநம், அதாவது இறைவனிடம் அன்பின் மிகுதியால் ஸமாதி லாபம், பலம் பெற லாம் என்பது சொல்லப்படுகிறது. வேறு வியாபாரமின்றி பக்தியினுல் மாத்திரம் இச்சமாதி லாபம் சித்திக்கும். பக்தி என்பது மநம், மொழி, மெய்களால் நிகழ் வது. பக்தியினுல் மாத்திரம் என்பதற்குப் பகவத்கீதை 9-ம் அத்தியாயம், 22-ம் சுலோகம் பார்க்க.

24. 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌾𑌶𑌯𑍈𑌰𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃॥

கிலேசம் கர்மம், பலன்கள், ஆசயம் இவைகள் இல்லாத புருஷ சிரேஷ்டன் ஈசுவரனும்.

குறிப்பு 1 :—முன் சூத்திரத்தில் சொன்ன ஈசுவரன் எத்தன்மையன் என்பதை, 24, 25, 26, சூத்திரங்களிலும், அவரைப் பக்தி செய்யும் முறையை 27, 28-லும், அதன் பயனை 29-லும் விவரிக்கிறூர்.

குறிப்பு 2 :—கிலேசம், 2-வது பாதம், 3-ம் சூத்திரத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி, அவித்தை அஸ்மிதை, ராகம் துவேஷம், அபிநிவேசம், என்பனவாம். கர்மங்கள் என்றூல் அவைகளுக்குக் காரணமான நன்மை, தீமையாம். பலம் என்பது அக்கர்மங்களின் பயன்கள். அவை ஜாதி, ஆயுஸ், போகங்கள் என்பவையாம். ஆசயம் என்றூல் பூர்வகர்ம வாசனைகள். இப் பூர்வகர்ம வாசனைகள் இந்த ஜன்மத்தில் கர்மங்கள் நடைபெறக்காரணமாகும். இவை சித்தத்தில் ஸம்ஸ்கார ரூபமாக இருக்கின்றன. புருஷன் அவைகளின் பலன்களை அநுபவிப்பதால் அவனிடம் ஆரோபிக்கப்படுகின்றன. இது, சண்டையில் யுத்தவீரர்கள் ஜயித்தாலும் தோல்வியடைந்தாலும், அஜ்ஜயமும் தோல்வியும் இராஜாவைச் சேர்கின்றமைபோலவாம். இந்த போகம் சுத்தமாய் பற்றூத புருஷ சிரேஷ்டன் ஈசுவரன்.

(1) வேதாந்திகளில் சிலசாரார் ஜீவனுக்கு அஞ்ஞான தசையில், கர்த்திருத்துவம், போக்திருத்துவம் உண்டென்பார். வேறு சிலர் இரண்டும் மித்தியாரோபணம் என்பர். சாங்கியர்களும் பாதஞ்சலர்களும், கர்த்திருத்துவம் பிரகிருதிக்கும், போக்திருத்துவம் புருஷனுக்கும் உண்டென்பார்கள். இந்த வித்தியாசம் கவனிக்கத்தக்கது. (கீதை பதிமூன்றூவது அத்தியாயம் 21, 22 சுலோகங்களைப் பார்க்க.)

(2) கைவல்லியத்தை அடைந்த மஹாபுருஷர்கள் அநேகர் உண்டு. ஆனுல், அவர்கள் ஈசுவரர்கள் ஆகமாட்டார்கள் என்பதைக் குறிப்பிட, விசேஷன் என்ற பதம் உபயோகப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்களுக்கு முன் 2 பந்தங்கள் இருந்து, பின் அவைகள் விலகிவிட்டன. இரண்டு பந்தங்களாவன :—

(i) பிரகிருதிலீனர்களுக்கு :— மூலப்பிரகிருதியால் மாத்திரம் பந்தம் உண்டு.

(ii) மேற்கண்டவர்களுக்குக் கீழானவர்களுக்குத் தேகங்களாலும் தக்ஷிணுதிகளாலும் பந்தமுண்டு. அதாவது பூத பௌதிகமான பந்தம்.

ஈசுவரனே எப்போதும் எக்காலத்திலும் பந்தம் இல்லாதவன். பிரகிருதிலீனர்களுக்கு முன்னும் பந்தம் இருந்தது. இனியும் பந்தம் நேரிடும். அவர்களுக்குப் பிரகிருதியாலேயே பந்தம் ஏற்படுகிறது.

(3) அத்தன்மையான புருஷ சிரேஷ்டர் இருக்கிறார் என்பதற்குப் பிரமாணம் என்னவென்றால், சாஸ்திரம் தான். சாஸ்திரம் எப்படிப் பிரமாணமாகும்? அஃது உத்தமமானவர்களின் உயர்நலமமைந்த புத்தியின் அநுபவ ஞானம். அத்தன்மையான புத்திக்கும் சாஸ்திரத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தம் அநாதி. இது முன்னது, இது பின்னது என்று நம்மால் அறியமுடியாது. அதனால் ஈசுவரன் என்றும் முக்தர், என்றும் எல்லா சம்பத்துமுள்ளவர். அவர் ஒப்புயர்வற்றவர். * அவர் எல்லா ஐசுவரியத்துக்கும் முடிவும் எல்லையுமாக இருக்கிறார். †

(4) உலகத்தில் எல்லா வகையானும் ஸமமாயுள்ள இரண்டு வஸ்துக்கள் இல்லை. காலத்தினாலாவது வித்தியாஸம் ஏற்படும். அதனால் ஈசுவரன், மாணிக்கவாசகர் சொல்லுகிறபடி,

“ முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே! முடிவிலா முதலே! ”

“ குறைவிலா நிறைவே! கோதிலா அமுதே!
ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க்குன்றே! ” — மாணிக்கவாசகர்.

தானாய்த், தனிமுதலாய், என்றுமுள்ளவர்.

அத்வைத வேதாந்தத்தின் மோக்ஷத்திற்கும் பாதஞ்சலர்களின் கைவல்லியத்திற்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால், பின்னத்தில் ஜீவபேதத்துவம், ஈசுவர பேதத்துவம் இருக்கின்றன. முன்னத்தில் இவைகள் அற்று அகண்டாகார விர்த்தியைப் பெறுதலே மோக்ஷமாம்.

(5) ஐசுவரியம் என்பது ஞானம், இச்சை, கிரியை என்ற சக்திகளின் ஸம்பூர்ணம், ஈசுவரன் ஸதாமுக்தர். அவித்தைக்குப் புறம்பானவர், போகாபவர்க்கங்களுக்காக நம்மைப்போல அவருக்குசத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்களால் அமைக்கப்பெற்ற மநம் இல்லை. அவர் சுத்த ஸத்துவமான மநத்தை அவதார காலங்க

---

* மனனக மலமற மலர்மிசை யெழுதரும்
மனனுணர் வளவிலன் பொறியுணர் வவையிலன்
இனனுணர் முழுநல மெதிர்நிகழ் கழியினும்
இனனில னெனனுயிர் மிகுநரை யிலனே. — நம்மாழ்வார்.

† அவ்யக்தாத் புருஷ: பர: புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித்
ஸா காஷ்டா ஸா பரா கதி: ॥ — கட உபநிஷத்.

இதன் பொருள்—மூலப்பிரகிருதியைவிட புருஷன் மேலானவர். அவர் தான் முடிவு, எல்லை. அவரைவிட மேலானது வேறு ஒன்று மின்றாம்.

வில் சுவிகரித்துக்கொள்ளுகிறார். அந்த சுத்த மநத்தில், இச்சை ஞானம், கிரியை என்ற சக்திகள் அவைகளாகவே அமைகின்றன. ஈசுவரன் இத்தன்மையான மநத்தை சுவீகரித்துக்கொளல், மனிதர்களைப்போல அவித்தையாலன்று. அதனால் இம்மநத்தில் மனிதர்களைப்போல ஸ்வாமி, ஸ்வாமித்துவம் இல்லை. ஜனங்களின் மேலுள்ள பரம கருணையால், தாபத்திரயத்தினின்று அவர்களைக் கரையேற்றும் பொருட்டு, ஞாந, தர்ம உபதேசத்திற்காக, தாமே சுத்த சத்துவமான மநத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளுகிறார். சாதாரண மனிதன் அவித்தை வசமாகிறான். ஈசுவரன், அவித்தையின் ஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்வித்தையின் காரியங்களை லோகோபகாரார்த்தம், அப்போதைக்கப்போது ஸ்வீகரித்துக்கொள்ளுகிறார். இராமனின் வேஷம் பூண்ட ஒருவன், இராமனாக நடித்தாலும், அந்நடந காலத்திலும், உண்மையில் தான் இராமன் அல்லன் எனத்தெரிந்திருப்பான் போல, ஈசுவரன் தாமே சில தேகங்களை வருவித்துக்கொள்ளுகிறார். அவைகள் அவருடைய பரதத்துவமன்று.

(6) ஜகத்திற்கு க்ஷேமம் உண்டாக்கவேண்டியதற்காக, ஸத்துவ சரீரத்தை திரிகுணாதீதமான அன்பினால் ஈசுவரன் ஸ்வீகரித்துக்கொள்ளுகிறார்.* ஜகத் சிருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் என்பவை அநாதியாக விருப்பதால், ஈசுவரன் வசத்தில் எப்போதும் எல்லா குணங்களும் உள்ளன. அடுத்த கல்பத்தில், சிருஷ்டி முறை இவ்விதமென்று சங்கல்பித்துக்கொண்டு, ஈசுவரன் ஒரு கல்பத்தின் சிருஷ்டியை ஸம்ஹரிக்கிறார். முன் சங்கல்பமானது மூலப்பிரகிருதியுடன் மஹாப்பிரளயகாலத்தில் லய அவஸ்தையைப் பெற்றிருந்தாலும், சிருஷ்டி காலத்தில் அந்த சங்கல்ப வாசனையானது, பின்பு ஈசுவரனின் சத்வ சித்த ரூபமாகப் பரிணமிக்கின்றது. ஒருவன் மறுநாள் சூரிய உதயத்திற்குமுன் எழுந்திருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் தூங்குகிறான். பின்பு அவ்வெண்ணத்தின் காரியமாக, அந்தக் குறிப்பிட்ட காலத்தில் எழுந்திருக்கிறான். இது போலவே ஈசுவரன் சிருஷ்டி விஷயமும். ஈசுவரன் ஜகத்திற்கு அநுக்கிரஹம் செய்யவேண்டுமென்ற இச்சையும், அதனால் சிருஷ்டியும், இவை அநாதியாக இருக்கின்றமையால் பிரகிருதி குணங்களுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் அந்நியோந்நியாச்சரய தோஷம் இல்லை.

(7) வேதம், ஸ்மிருதி, புராணங்கள், இதிஹாஸங்கள், இவைகள் ஈசுவரனின் உத்கிருஷ்ட சத்துவ குணத்தினின்று உண்டாயின. அதாவது மகரிஷிகளின் சுத்த மநத்தின் ஸத்துவ நிலையில் தோன்றிய விஷயங்கள் பின்பு வெளிவந்தன.

---

* அஜோபிஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீச்வரோபிஸந்
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம்யாத்மமாயயா ॥

ப. கீ. 4-ம் அத்தியாயம் 6-ம் சுலோகம்.

* இதன் பொருள்- (நான்) பிறப்பற்றவனானாலும், நாசமற்ற சுபாவமுள்ளவனானாலும் பிராணிகளுக்கீசனாயிருந்தாலும், சொந்தமான ப்ரகிருதியை சுவீகரித்து, ஸ்வரூப சக்தியினாலே அவதாரஞ் செய்கிறேன்.

25. தத்ர நிரதிசயம் ஸர்வஜ்ஞபீஜம் ॥

அவரிடத்தில் (ஈசுவரனிடத்தில்) எல்லாவற்றையும் அறியும் சக்தியானது உயர்வற உயர்வு பெற்றது.*

1. இந்திரியங்களுக்குப் புறம்பாய் உள்ள விஷயம், நடந்த விஷயம், நடக்கப்போகும் விஷயம், நடக்கிற விஷயம் இவைகளைத் தனியாகவோ, ஒருங்காகவோ பெரிதாகவோ அல்லது சிறிதாகவோ அறியும் சக்தியானது சர்வஞ்ஞபீஜம். அதாவது இந்த ஞானம் மேன்மேலும் பெருகிக்கொண்டுபோய் எந்த இடத்தில் முடிவு பெறுகிறதோ, அந்த ஞானஸ்வரூபி ஈசுவரன். ஞானம் பெருகிக்கொண்டுபோய் முடிவுபெறும் இடம் ஈசுவரன் என்றதினால் ஈசுவரன் இருக்கிறான் என்று சித்திக்கும். அப்போது, சப்தப் பிரமாணம் வேண்டுவதில்லையே என்றால், அநுமானத்தில் ஈசுவரன் உளன் என்று சாமாந்நியமான அறிவு மாத்திரம் உண்டாகும். அவன் குணங்களைப்பற்றியும், இத்தன்மையன் என்பதைப்பற்றியும் உள்ள விசேஷ ஞானம் சப்த பிரமாணத்தினால் தான் சாதாரண ஜீவர்களுக்கு உண்டாகும்.

2. அவருடைய சிருஷ்டியினால் அவருக்கு யாதொரு பிரயோஜநமுமில்லை. பிராணிகளுக்கு பிரயோஜநம் உண்டாகிறது. பிராணிகளுக்கு ஞாந தர்மங்களை உபதேசிப்பதினால், "கல்பம், பிரளயம், மஹாப்பிரளயம் இவைகளில் ஏற்படும் ஜநந மரணங்களினின்று பிராணிகள் கரையேறும்படி செய்வதுதான் ஈசுவரன் அடையும் பிரயோஜநம். இவ்விதமே பஞ்சசிகாசாரியார் முன்னற் அடியில் வருமாறு சொல்லியிருக்கின்றார். "ஆதி வித்வான் (கபிலர்)

சுத்தஸாத்விக சித்தத்தை நிர்மித்து, அதன் மூலமாய், கருணையால் ஜிக்ஞாஸுவாகிய ஆசுரி என்பாருக்கு ஸாங்கிய சாஸ்திரத்தை உபதேசித்தார். கபிலர், மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாகையால், ஈசுவரன் பிராகிருத சரீரமில்லாதவர், அதனால் சுத்தசித்தத்தை நிர்மித்துக்கொண்டாரெனச் சொல்லியிருக்கிறது."

3. சதாரணமாய் ஜநங்களுடைய மனம் ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களின் சம்பந்தத்தினால், ஆவரண விக்ஷேப சக்திகளுக்குட்பட்டிருக்கிறது. ஈசுவரனுக்கோ இவை யில்லை.

* குறிப்பு:—நாம் கிஞ்சிஞ்ஞன், அவர் ஸர்வஞ்ஞன். ஸ்ரீநம்மாள்வார், ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர், முதலாயினோரது பாசுரங்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன.

"உயர்வற வுயர்நல முடையவன் எவனவன்
மயர்வற மதிநல மருளினன் எவனவன்
அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி எவனவன்
துயரறு சுடரடி தொழுதெழுஎன் மனனே."—நம்மாழ்வார்.

"ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இன்பமே"—மாணிக்கவாசகர்
"வால் அறிவன்"—நாயனார்.

4. புத்தர், கபிலர், அருகர், முதலான அநேக தீர்த்தங்கரர்கள் (சாஸ்திரத்தை உண்டுபண்ணியவர்கள், அவதாரபுருஷர்கள், மஹான்கள்) அந்தந்த மதங்களில் ஸர்வக்ஞர்களாக மதிக்கப்படுகின்றமையால் அவர்களை ஏன் ஸர்வக்ஞர்களாகச் சொல்லக்கூடாது? ஸர்வக்ஞன் என்ற பதம் அநுமானத்தினால், ஒருவன் என்றே ஏற்படும்.

அநுமானத்தினால் ஸாமாந்யமான ஞானம் உண்டாகுமேயன்றி விசேஷ ஞானம் உண்டாகாது. அவ்வீசுவரனுடைய விசேஷ குணங்களைப்பற்றிய ஞானம் உண்டாகாது. அது ஆகமத்தினால்தான் கூடும். யோக தீக்ஷையில் தேர்ச்சி அடைந்தவர்களைத்தவிர மற்றவர்களுக்கு (ஆகமம்—வருதல். இந்திரியங்கட்குப் புறம்பான விஷயங்களைப் புத்திக்குத் தெரிவிக்கும் சாஸ்திரம், ஆகமம். இதுமுக்கியமாய் வேதத்திற்கே சொல்லப்படுகிறது. எல்லாப் பிரமாணங்களுக்கும் விரோதமான க்ஷணிகஞானம், ஆத்மா இல்லை யென்பது, முதலியவைகளை சில ஆபாஸ பாஷண்ட மதசாஸ்திரங்கள் உபதேசிப்பதினால் அவை புத்திக்கு மயக்கத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் ((அப்யுதய = நிஶ்ரேயஸ) அதாவது) இஹ, பர, லோக விஷய சுகங்கள், சாசுவதமான பேறு இவைகளை அடைவதற்கு உண்மையான உபாயங்களை உபதேசிக்க உண்டாக்கப்பட்டன.

ஸ்மிருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள் இவைகளின் வாக்கியங்களும் வாக்கியார்த்தங்களும் காலம் செல்லச் செல்ல மனிதர்களின் லோபத்தினாலும், அறிவின்மையாலும், ஜனங்களுடைய பழக்கத்தில் வார்த்தைகளுக்குப் பொருள் வித்தியாசங்கள் நாளாவர்த்தியில் ஏற்படுவதாலும், சில மாறியும், சில நஷ்டமாகியும், (உதாரணம் சாமவேத சாகைகள் ஆயிரத்தில் சுமார் இருபதுதான் மிகுந்து வழங்கி வருகின்றன) புதிய பொய் வாக்கியங்கள் ஏராளமாகச் சேர்க்கப்பெற்றும், சிலவற்றிற்கு அர்த்தமே மறைந்துபோய் சப்தம் மட்டும் மீதிநின்றும் தற்காலத்தில் குழப்பத்திலிருக்கின்றன. ஆயினும் இப்போதிருக்கும் ஸ்திதியிலுங்கூட அவைகளிடமிருந்து நுட்ப ஆத்ம விஷய ஞானங்களை நாம் அடையாலாம்.

ஈசுவரனின் தன்மையைக் குறித்து இவ்விதம் வாயு புராணம்:—எல்லாவற்றையும் அறியுந்தன்மை, என்றும் திருப்தியாயிருத்தல், அநாதியான ஞானம், ஸ்வதந்தரம் என்றும் குறைவில்லா சக்தி, அநந்த சக்தி, இவை ஆறும் ஈசுவர அங்கங்கள் என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம், தபஸ், ஸத்தியம், க்ஷமை, தைரியம், ஜகத்தை சிருஷ்டிக்கும் சக்தி, ஆத்ம ஸ்வரூப ஞானம், எல்லாவற்றிற்கும் அதிஷ்டானமாகவிருத்தல் என்ற 10 குணங்கள் எப்பொழுதும் அழிவில்லாமல் ஈசுவரனிடம் இருக்கின்றன. இத்தன்மையான அங்கங்களையும் குணங்களையும் உடையவரானால் துக்கம் நிறைந்த இந்த லோகத்தை ஈசுவரன் சிருஷ்டித்திருக்கமாட்டார் என்ற ஆக்ஷேபணைக்கு சமாதானம்:—பரம சிரேயஸ்கரமான கைவல்லியத்தைப் பிராணிகள் அடையும் பொருட்டு சுகதுக்கங்களை ஏற்படுத்தி, அவைகளின் அநுபவங்களினால் பிராணிகளின் மநஸ் சுத்தியாகி, ஞானம் உண்டாகி, பிரகிருதி புருஷ விவேகம் ஏற்படுகிறது. அதனால் கைவல்லியம் ஸித்திக்கிறது. இது ஈசுவரனின் பரமகாருண்யத்தைக் காட்டுகிறது.

முக்தி இருவிதம்:—(1) சத்தியோமுக்தி (2) கிரமமுக்தி. இந்த ஜந்மத்திலேயே உடனே முக்திபெறுதல் ஒரு விதம். மேல் மேல் படியேறி மேல் மேல் லோகங்களிற் சென்று கடையில் பிரஹ்மலோகம் (7-வது லோகம்) போய் பிரஹ்மாவுடன் தங்கியிருந்து மஹா பிரளயாந்தத்தில் பிரஹ்மாவுடன் சேர்ந்து முக்தி பெறுதல் கிரமமுக்தி எனக் கூறப்படுவது. ஈசுவரனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஞானதர்மங்களினால் அநேகர் இம்முக்தியை அடைகிறார்கள். மற்றவர்களோ ஜன்மமரண துக்கத்தை யடைகிறார்கள் அவரவர்கள் விகாசமுறையில் இருக்கின்றபடிகளான நிலைமையுடன் பிரளயகாலத்தில் பிரகிருதி லயம் அடைகின்றார்கள். பின்பு வேறு ஒரு பிரஹ்மாண்டம் சிருஷ்டி ஏற்படுங்காலத்தில் அந்தந்த நிலையில் வெளிக்கிளம்புகின்றார்கள். (ஆனால் இவர்கள் முன் சொல்லிய பிரகிருதிலீனர்கள் அல்லர், பிரகிருதிலீனர்கள் உபாஸனைக்கிரமத்தில் முக்தியடைகின்றவர்கள்.) பிரஹ்மாவின் ஒரு பகலில் (கல்பத்தில்) 14 மன்வந்தரம், 14 மநு, 14 இந்திரன். இவ்வாறு அதிகாரிகள் பதினான்கு பதினான்காக நிகழும். பிரஹ்மாவின் ராத்திரி நைமித்திகப்பிரளயம் எனப்படும். ஓர் ஓர் கல்பத்தில் பூ: புவ: ஸுவ: என்ற மூன்று லோகங்களுக்கு மாத்திரம் லயம். 4 யுகங்களும் 71 தரம் சுற்றிவந்தால் ஒரு மன்வந்தரம். இப்போது பிரஹ்மாவுக்கு 51-வது வயது நடப்பு. வைவஸ்வத மந்வந்தரத்தில் 27 தடவை சதுர்யுகங்களும் சுற்றி வந்துவிட்டன. பிரஹ்மாவின் 100-வது வயசு முற்றுப்பெறுகிற காலமே மஹாப்பிரளயகாலமாம். சத்தியலோகத்தில் பூதங்கள் எல்லாம் லயமடைகின்றன. யோகிகளின் குருபரம்பரை முதல்வர் ஈசுவரன், ஹிரண்ணிய கர்ப்பராவர்.

26. ஸ பூர்வேஷாமபி குரு:
காலேநாநவச்சேதாத் ॥

காலவரம்பைக் கடந்தவராகையால் அவர் பூர்வீக ஞானாசாரியர்களின் குருவாவர். *

27. தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ: ॥
அவருடைய பெயர் பிரணவம்.

குறிப்பு:—பிரணவம் என்பதின் பொருள் 'என்றும் புதிதாயுள்ளது' என்பதாம். மற்றைய சப்த ராசிகள் மாறும். பிரணவம் ஒன்றே என்றும் மாறாதது, நித்தியமானது. 'ஓம்' என்ற பதத்திற்குப் பொருள் ஈசுவரன் என்பதே. பதம், அர்த்தம் (பொருள்) இவைகளின் ஸம்பந்தம் ஸங்கேதமாக ஏற்பட்டதா, அல்லது தீபம், பிரகாசம் இவைகளின் சம்பந்தம் போன்று என்றும் உடன் நிகழ்வதா? அவருக்கும் (அர்த்தத்திற்கும்) பிரணவத்தின் பாராநாதத்திற்கும் (பதத்திற்கும்) உள்ள சம்பந்தம் ஸ்வபாவமாய் என்றும் உள்ளது. பதத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை சங்கேதம் வெளிப்படுத்துகின்றது. பிதா, புத்திரன் என்பவர்களுக்குள் நிகழும் சம்பந்தம் என்றும் உள்ளது. அதை வார்த்தை பிரகாசப்படுத்துகிறது. ஓர் ஓர் கல்பத்தின் முடிவில், பிராணிகள் வாசனைகளுடன் லயமடைந்து, பின்பு வேறு கல்ப ஆரம்பத்தில் எல்லா வாசனைகளுடன் வெளிவருமாறு

* மற்ற குருக்கள் கால வரம்புக்குட்பட்டவர்கள். அவர் ஆதி குரு. சுவேதாசுவதரோபநிஷத்தின் 'யோ ப்ரஹ்மாணம்' என்ற மந்திரம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

போல, சப்த நாத ராசிகள் அவைகளின் சக்தியுடன் (இன்ன அர்த்தத்திற்கு இன்ன சப்தம் என்ற சம்பந்தம்) பிரளய காலத்தில் பிரகிருதியில் லயம் அடைகின்றன. பின்பு சிருஷ்டி காலத்தில் வெளிப்படுகின்றன. சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்குமுள்ள சம்பந்தம் பரிணாம நித்தியம், கூடஸ்த நித்தியமன்று. புருஷன் ஒருவனே கூடஸ்த நித்தியன் சப்த ராசிகள் எப்போதும் மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றன. பூமியினின்று உண்டாகின்ற ஸ்தாவர ராசிகள் (புல், பூண்டு) மற்ற காலங்களில் பூமியோடு பூமியாக லயமாகி, வருஷா காலத்தில் வெளியாகின்றன. அவை போல சிருஷ்டி காலத்தில், முன் லயம் அடைந்த வஸ்துக்கள், ஜீவராசிகள், சப்த ராசிகள் பின் வெளிப்படுகின்றன. *

28. தஜ்ஜபஸ்ததர்த்தபாவநம் ॥

அப்பிரணவத்தை ஜபித்தலாவது அதன் பொருளாகிய ஈசுவரனைத் தியானித்தலாகும்.

குறிப்பு :—அப்படிச் செய்வதினால் யோகியின் மனம் ஆவரண விக்ஷேப தோஷம் குறைந்துவர ஐகாக்ரியம் பெறுகிறது. அந்த ஐகாக்ரியத்தினால் ஸமாதியும் அதன் பலனான ஈசுவரப் பிரகாசமும் உண்டாகும்.

29. தத: ப்ரத்யக்சேதநாதிகமோ
ऽப்யந்தராயாபாவஶ்ச ॥

அதனால் புருஷனுடைய உண்மையான ஸ்வரூப ஞானமும் விக்நங்கள் நீங்குதலும் உண்டாகும்.

குறிப்பு :—ஈசுவரப் பிரஸாதத்தினால் வியாதி முதலானவைகள் இவனை அணுகா. இவனைவிட்டு அகன்றுவிடும். தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பான். ஈசுவரன் சுத்தனாயும், பிரஸந்நராயும் (கிலேசங்கள் இல்லாதவராயும்), கேவலனாயும் (புண்ணிய பாப சம்பந்தமில்லாதவனாயும்), ஜந்ம, ஆயுஸ், போகங்களில்லானாயும் எப்படி இருக்கிறானோ, அப்படியே புத்திக்குப் பிரகாசத்தை உண்டுபண்ணுகிற புருஷனும் இருக்கிறான். விருத்த தர்மங்கள் உள்ள இரண்டு வஸ்துக்களில் ஒன்றை அறிந்தால் மற்றதை அறிய முடியாது. ஒரே மாதிரியான தர்மங்களையுடையவைகளாக இருப்பின் ஒன்றை அறிந்தால் மற்றதை அறிதல்கூடும். அதனால், ஈசுவரனுக்கும் புருஷனுக்கும் (யோகியின் புத்திக்கு சாக்ஷியான புருஷனுக்கும்) மேற்கண்டபடி குணஸாம்யமிருப்பதால் ஈசுவரஸ்வரூபத்தை அறிவதால், புருஷ ஸ்வரூபத்தை அறிவதாகும். பிரத்தியக்சேதனன் என்றால் அவித்தியாவான், அதாவது உள்ளபடி அறியாமல் விபரீதமாக அறிகிறவன் என்பதாம். இதன் தேர்ந்த கருத்து, இந்தப் பிரணவ உபாஸனையால், சித்தம் அந்தர்முகப்படுதலும், தடைகள் நீங்குதலும் உண்டாகும்.

---

* கடோபநிஷத்திலும் பிரச்னோபநிஷத்திலும் பிரணவத்தைபபற்றிய மந்திரங்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன.

30. வ்யாதிஸ்த்யானஸம்ஶயப்ரமாதாலஸ்யாவிரதிப்ராந்தி
தர்ஶநாலப்தபூமிகத்வாநவஸ்திதத்வாநி சித்தவி
க்ஷேபாஸ்தேऽந்தராயா: ॥

தடைகளாவன :—(1) வியாதி, (2) மநநோய்மை, (3) ஸம்சயம், (4) பிரமாதம், (5) ஆலஸ்யம், (6) அவிரதி (துறத்தல் இன்மை), பிராந்தி தர்சநம், (8) யோகபூமியை அடையாமை, (9) சமாதிநிலையினின்று நழுவுதல். மநத்திற்கு விக்ஷேபத்தை யுண்டுபண்ணும் தடைகளான, இவை ஒன்பது. இவைகளால் தான் மநோவிர்த்திகள் உண்டாகின்றன.

குறிப்பு :—வியாதி – வாத, பித்த, சிலேஷ்ம தாதுக்களும், ஆகாரங்களின் ரசமும், மநஸ் முதலிய விந்திரியங்களும் நேர்மையில்லாமலிருத்தலால் உண்டாகும்.

மநநோய்மை = ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்குத் தகுதியில்லாமை, அதாவது, பூர்வ அநுபவமின்மையாலும், பூர்வ ஸம்ஸ்காரமின்மையாலும் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்குத் தகைமையின்றிருத்தல்.

ஸம்ஸயம் := இதுவோ அதுவோவென்று சந்தேகங்கொள்ளுதல்.

பிரமாதம் := ஸமாதி ஸாதனங்களில் கவனமின்மை.

ஆலஸ்யம் := தமஸினால், சரீரம், மநம், இரண்டும் பிரவிர்த்திக்காமல் இருத்தல்.

அவிரதி := விஷய சுகங்களின் மேல் ஆசை, விஷயங்களில் ஒழிவில்லாமை

பிராந்திதர்சனம் := பிரமையினால் ஒன்றை வேறொன்றாகவறிதல்.

யோகபூமியையடையாமை = யோகாப்பியாஸம் செய்துகொண்டு வருகையில் உயர்ந்த ஸமாதி நிலையைப்பெறாமல் கீழான பூமிகளின்கண் உண்டாம் சித்திகளின் மேல் ஆசைகொண்டு, அவைகளில் திருப்தியாகவிருத்தல்.

ஸமாதிநிலையினின்று நழுவுதல் := ஸமாதி நிலைபெற்ற பிறகு அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதில் முயற்சியில்லாமை.

31. து:கதௌர்மநஸ்யாங்கமேஜயத்வஶ்வாஸப்ரஶ்வாஸா
விக்ஷேபஸஹபுவ: ॥

துக்கம், தௌர்மநஸ்யம், சரீர நடுக்கம், உச்வாஸம், நிச்வாஸம் இவை விக்ஷேபத்துடன் நிகழ்பவை.

குறிப்பு :—துக்கம் என்பது ஆத்தியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் இவைகளால் உண்டாகும். துக்கம் பிரதிகூலமான அநுபவம்.

தௌர்மநஸ்யம் :=செய்த முயற்சி பலிக்காமல் அதனால் உண்டாம் மநக் கலக்கமாம்.

சரீரநடுக்கம் :=அங்கங்களின் அசைவு. இது யோகாப்பியாசத்திற்கு விரோதி.

உச்வாச நிச்வாஸம் :=நம்முடைய ஸ்வாதீனமின்றி காற்று உள்ளே போதலும் வெளியே வருதலும்.

ரேசகம், பூரகம் என்றவை இத்தனை மாத்திரை என்ற அளவுக்குட்பட்டு சுவாஸம் நடைபெறும்படி செய்தல்,

32. தத்ப்ரதிஷேதார்த்தமேகதத்வாப்யாஸ: ॥

இவைகளை நிவர்த்திக்கும் பொருட்டு ஒன்றான தத்துவத்தை மாத்திரம் அப்பியஸித்தல் வேண்டும்.

குறிப்பு:—(1) நிவர்த்திப்பது என்றால், முன் சொல்லியிருக்கிறபடி, வைராக்கியத்தால் நிவர்த்தி ஏற்படுத்துதலாம். ஒன்றான தத்துவம் என்பதற்கு ஈசுவரன் என்பது அர்த்தமாம். விஞ்ஞாந பிக்ஷுவின் அபிப்பிராயப்படி யாதேனும் ஒரு தத்துவத்தைப் பற்றிச் சிந்தனை கொள்ளுதல் இதில் பயன்படும் என்கிறார்.

(2) க்ஷணிக விஞ்ஞாந வாதிகளின் மத கண்டநம்:—

(a) அவர்கள் மதப்படி, மநோவிர்த்திகளைத் தவிர, மநம் என்று பிரத்தியேகமாக வேறொன்றுமில்லை. ஒவ்வொரு விர்த்தியும் க்ஷணிகம் அதனால் ஒவ்வொரு விர்த்தியும் நிகழ்தல் ஏகாக்கிரமாகும். அதனால் விக்ஷிப்தமே இல்லை என முடியும். அதனால் யோகாப்பியாஸமுயற்சி வேண்டுவதில்லை யெனவேற்படும். அது சரியன்று, மநம் வேறு, க்ஷணிகமன்று, நிலையுள்ளது. ஒரு பதார்த்தத்தைப் பல பதார்த்தங்களினின்று வேறுபடுத்தி அந்த வேறுபடுத்தப்பட்ட பதார்த்தத்தில் மநத்தை நிற்கும்படி செய்தல் கூடும். அதனால் ஏகாக்கிரம் ஏற்படும். அதனால் விக்ஷேபநிவிர்த்திக்காகச் செய்யவேண்டிய முயற்சி பிரயோஜநமுள்ளது தான்.

(b) க்ஷணிகவிஞ்ஞாந வாதிகளின் வேறு அபிப்பிராயம் :—விர்த்திகள் பல உள. அவைகளின் பிரவாகத்தில், ஒரே விர்த்தியாகவே மநம் மாறி நிற்றல் கூடுமன்றோ ? அது சரியன்று. அவர்களின் ஸித்தாந்தப்படி, விர்த்தியும் மநமும் க்ஷணிகமென்பதனால், இரண்டிலும் பிரவாகம் ஏற்படுதல் கூடாது. அதனால் ஏகாக்கிரம் உண்டாவதற்கு அவகாசமில்லை. நான் என்ற ஆலய விஞ்ஞாநம் (சாமாந்நிய அகங்காரம் என்பார் வேதாந்திகள்) என்ற ஸ்திரமான நிலைமை இருக்கின்றது என்றாலோ, அந்த "நான்" என்பதற்கு விக்ஷிப்தமின்மையாலும், விக்ஷிப்தம் மநத்தையே பொறுத்ததாகவிருக்கின்றமையாலும் யோக முயற்சி பிரயோஜநம் இன்றே என்பது ஏற்படும்.

(c) க்ஷணிக விஞ்ஞாநவாதிகள், அதாவது வைநாசிகர்களின் சித்தாந்தத்தில், தர்மம் ஒன்றே உளது. அது ஆசிரயிக்கும் தர்மி என்பது இலது என்பதாம். அதனால் அந்தக்காரணம் இல்லை என்பார். விர்த்திகளின் பிரவாகம் இருக்கின்றது என்றால், அது சரியன்று. பிரவாகம் என்றால் ஸஜாதீயப் பிரத்தியயம் (ஒரே மாதிரியான விர்த்திகள்) தொடர்ந்து நிகழவேண்டும். அப்படியில்லாமல் விஜாதீயப் பிரத்தியயம் (விருத்தமான பிரத்தியயங்கள்) நடைபெற்றால் பிரவாகம் எங்ஙனம் உண்டாகும்? விர்த்திகள் தனித்தனியாக உண்டாகி அழிகின்றமையால், ஒரு விர்த்தியின் பலனை மற்றொரு விர்த்தி அநுபவிப்பதும் அறிதலும் எங்ஙனம்?

(d) மநம் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திற்கும் வேறு வேறு என்றால் நான் என்ற அநுபவம் நிகழமாட்டாது. விர்த்திபேதங்கள் இருப்பினும், நான் என்ற தொடர்புள்ளது. விர்த்திகள் விஷயங்கள் வெவ்வேறாயினும், நான் என்ற ஞாநம் அபிந்நமாக அநுபவத்திலிருக்கின்றது. சித்தம் ஒவ்வொரு விஷயத்திற்கும் வேறு வேறாயின், இந்த நான் என்ற அநுபவம் எப்படி உண்டாகும்? அது பிரமை (மருள்) என்று சொல்வது சரியன்று. அபேதமான 'அஹம்' என்ற ஞாநம் பிரத்தியக்ஷமான அநுபவம். இதற்கு விரோதமான வைநாசிகர்களின் மதம்சரியன்று.

33. மைத்ரீகருணாமுதிதோபேக்ஷாணாம் ஸுகது:க
புண்யாபுண்யவிஷயாணாம் பாவநாதஶ்சித்த
ப்ரஸாதநம் ॥

சுகமாயிருப்பவர்கள், துக்கிக்கிறவர்கள், புண்யம் செய்பவர்கள், பாபிகள், இவர்களிடம் முறையே ஸ்நேகம், கருணை, சந்தோஷம், உபேக்ஷை இப்பாவனைகளை அப்பியாசம் செய்வதால் மநம் பிரஸாதம் பெறுகிறது.

குறிப்பு:—ராகத் துவேஷாதிகள், அகங்காரம், அசூயை, ஈரிஷை, கோபம் முதலிய துர்க்குணங்கள் நீங்கி மநம் நிர்மலமாக வேண்டியதற்கு உபாயம் சொல்லுகின்றார். சுகமாயிருப்பவரைப் பார்த்தால் ஈரிஷை உண்டாகும் அதனால் மநத்திற்குக் கல்மஷம் உண்டாகும். அப்படி உண்டாகமல் இருத்தற் பொருட்டு அவர்பால் ஸ்நேஹபாவத்தையும், துக்கத்திற்குள்ளானவர்களிடம் தயை, காருண்ணியத்தையும்* புண்ணியம் செய்பவர்களிடம் சந்தோஷத்தையும், பாபம் செய்பவரிடத்தில், அவரையும் அவர் செய்யும் பாபத் தொழிலையும்பற்றிக் கவனியாதிருத்தலையும், நம் மநத்தில் உண்டு பண்ணிக்கொளல் வேண்டும்†. அப்படிச் செய்வதினால் மநத்தின் சாஞ்சல்லியம் நீங்கும். பரிசுத்தமாகவும், ரஜஸ், தமோகுணங்கள் நீங்கப்பெற்று, மநம் சுத்த ஸாத்விக குணமுடையதாகும். அதனால் சித்தம் ஐகாக்ரியம் அடையும், மநம் ஒரு நிலைபெறும்.

இந்த சூத்திரம் தியாநகாலங்களில் தவிர, மற்ற காலங்களில், அதாவது உலகத்தில் நடைபெருங் காலத்தில், யோகி ஒழுகவேண்டிய முறையை உபதேசிக்கின்றது.

---

* அதனால் பிறர்க்கு அபகாரம் செய்தலை நிவர்த்தித்து, உபகாரம் செய்தலே நலம் என்ற எண்ணம் உண்டாகும்.

† அப்படிச் செய்வதினால், உண்டாகும் கோபம் விலகும்.

34. ப்ரச்சர்த்தநவிதாரணாப்யாம் வா ப்ராணஸ்ய ॥

பிராணனைப் பிரயத்நத்தால் (யோக முறைப்படி) வெளியே விடுதலும், உள்ளே நிறுத்தலும், என்ற பயிற்சியாலாவது (மநத்தை ஒருநிலைப் படுத்தல் வேண்டும்.)

குறிப்பு :—முந்திய சூத்திரத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி "மைத்ரீகருணை" முதலிய தன்மைகள் ஏற்படாவிடில், மநத்தை ஒரு நிலையில் இருக்கும்படி செய்தலுக்குச் சாதநங்களை சொல்லுகிறார், இந்த சூத்திரத்தில் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறார். அதுதான் பிராணயாமம். வா என்பது இனிவரும் மற்ற சாதநங்களை உத்தேசித்தது.

பிராணயாமம் செய்தலினால் மநத்தின்கண் உண்டாம் விர்த்திகள் ஒடுங்கும்.

மன்மன மெங்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு
மன்மன மெங்கில்லை வாயுவு மங்கில்லை
மன்மனத் துள்ளே மகிழ்ந்திருப் பார்க்கு
மன்மனத் துள்ளே மனோலய மாமே—திருமந்திரம்.

வெளியே விடுதல் (ரேசகம் செய்தல்) உள்ளே நிறுத்தல் (கும்பகம் செய்தல்) என்ற முறை இந்த சூத்திரத்தில் சொல்லியிருக்கின்றது. அதாவது பூரகம் செய்யாமல், கும்பகம் செய்தலாம். இம் முறையில் வெளியேறின வாயுவை வெளியிலேயெ இருக்கும்படி செய்தல் கும்பகமாம். இவ்விதம் செய்வதால், சரீரம் லகுத்துவத்தை அடைகிறது. அதன்மேல் மநம் ஸ்திரப்படுகிறது.

பூரகம், கும்பகம், பின்பு ரேசகம் என்ற மற்றொரு முறை இந்த விடத்திற் சொல்லியிருப்பதாகச் சிலருடைய தாத்பரியம். கீதை 6–ம் அத்தியாயம் பார்க்க.

35. விஷயவதீ வா ப்ரவ்ருத்திருத்பந்நா மநஸ: ஸ்திதிநிபந்தநீ ॥

அல்லது விஷயங்களை ஆசிரயித்த பிரவிர்த்தியானது மநத்தை அசையாமல் கட்டுப்படுத்தும்.

குறிப்பு :—விசேஷமான இந்திரிய சக்திகளை உண்டுபண்ணக்கூடிய மூக்குநுனிமுதலிய ஸ்தானங்களில் சித்த ஐகாக்ரிய முறைகளை நாடுதல், யோகமுறையில் நன்னம்பிக்கையை யுண்டுபண்ணும். அப்படிச் செய்வதால், தூரதிருஷ்டி, தூரக்கேள்வி, வாசனைப் பொருளின்றி நல்ல வாசனைகளின் அநுபவம் இவைபோன்ற சித்திகள் உண்டாகிறதினால், யோகாப்பியாசத்தில் உண்மையான நம்பிக்கை ஏற்படும். அதனால், தீவிரமான யோக முயற்ச்சி உண்டாகும்.

நாஸிகாக்கிரத்தில் மநத்தை நிறுத்தினால் திவ்விய (சூக்ஷ்மமான) கந்தங்களின் அநுபவமும், நாக்கின்நுனியில் மநத்தை நிறுத்தித் தியாநம் பண்ணினால் அதாவது தாரணை, தியாநம், சமாதிமுறைகளை அப்பியஸித்தால் (இதுவே ஸம்யமம் என்றும் பெயர்பெறும்), திவ்விய ரசங்களின் அநுபவமும், தாலுவில் தியாநம் செய்தால் திவ்விய ரூபங்களின் அநுபவமும், நாவின் மத்தியில் தியாநம் செய்தால்

திவ்விய ஸ்பரிசங்களின் அநுபவமும், நாவின் அடிமூலத்தில் தியாகம் செய்தால் திவ்விய சப்தங்களின் அநுபவமும் உண்டாகும். இவ்விதமான அநுபவம் ஏற்பட்டால் ஸம்சயம் நீங்கி ஸ்தைர்யம் உண்டாகி சமாதிப்பிரஞ்ஞைக்கு துவாரம் (வழி) உண்டாகும். முன் சொன்ன தியானமானது சந்திரன், சூரியன், கிரகங்கள், ரத்னங்கள், தீபம், மணி, முதலியவைகள் மேலும் நிகழலாம். அதனால் மேற்கண்டபடி சமாதி பிரஞ்ஞைக்கு வழி ஏற்படும்.

சாஸ்திரத்தினாலும், அநுமானத்தினாலும், குருஉபதேசத்தாலும் தெரிந்த விஷயம் அவன் அவன் ஸ்வந்த அநுபவமில்லாவிடில் பரோக்ஷமாகவேயிருக்கும். அதனால் மோக்ஷம் முதலிய சூக்ஷ்ம விஷயங்களில், உண்மையான ஸ்திரமான நம்பிக்கை உண்டாகிறதில்லை. யாதேனும் ஒரு சூக்ஷ்மமான விஷயத்தில் பிரத்தியக்ஷமான அநுபவம் ஏற்படுமாகில் சாஸ்திரம், அநுமானம், குரு உபதேசம் இவைகளால் தெரிந்துகொண்ட ஞானம் ஸ்திரப்படுகிறது. அதனால் மோக்ஷம் வரையுள்ள மற்ற சூக்ஷ்மமான விஷயங்கள் உண்மையென நம்பிக்கை உண்டாகிறது. இதனால் தான் மனத்திற்கு ஸம்ஸ்கார அப்பியாஸ முறைகள் சொல்லப்படுகின்றன. விர்த்திகள் நானுவிதமாக மாறிக்கொண்டிருக்கின்றமையால் விர்த்திகள் ஒடுங்கும் பொருட்டு அநேக அப்பியாஸங்கள் இப்போது சொல்லப்படுகின்றன. அந்த அப்பியாஸம் பிரயோஜனப்படவேண்டுமானால், அதாவது மனத்தின் ஸ்திரமான நிலை உண்டாகவேண்டுமானால், முற்கூறிய கந்தம், ரஸம் முதலிய விஷயங்களில் வைராக்கியம் வேண்டும். அந்த வைராக்கியத்தை வசீகாரம் எனச் சொல்லுகிறது.

36. விஶோகா வா ஜ்யோதிஷ்மதீ ॥

அல்லது, துக்கமில்லாமல், ஜோதிஸை (மனத்தின் ஸத்வ பாவத்தை) ஆசிரயித்த பிரவிர்த்தி (மனத்தை அசையாமல் கட்டுப்படுத்தும்.)

குறிப்பு :—ஹிருதய புண்டரீகத்தில் மனத்தை நிறுத்தி, தாரணை தியானம், ஸமாதி கொள்ளுகிறவனுக்கு புத்தி நிர்மலமாகவும் ஆகாசம் போல் எல்லாவற்றிலும் வியாபிக்கும் இயல்பினதாகவும் ஆகிறது.

ஹிருதய புண்டரீகத்தில் ஒரு சக்ரம் உள்ளது. அது 8 தளமுள்ளது. அது அதோமுகமானதாக இருக்கிறது. பிராணயாமத்தினால் ஊர்த்துவமுகமாகத் திருப்பி, அதில் மனத்தை நிறுத்தவேண்டும். அதன் மத்தியில் சூரியமண்டலம் ஜாக்கிரதாவஸ்தையின் இருப்பிடமும் அகாரம் என்ற அக்ஷரமும், அதனமேல் சந்திரமண்டலம் ஸ்வப்நாவஸ்தையின் இருப்பிடமும் உகாரம் என்ற அக்ஷரமும், அதற்குமேல் அக்நிமண்டலம் சுஷுப்தி அவஸ்தையின் இருப்பிடமும் மகாரம் என்ற அக்ஷரமும், அதற்கும்மேல், பரவியோம ஸ்வரூபம் துரீய அவஸ்தை பிரஹ்ம நாதம் என்று சொல்லப்படும் அர்த்த மாத்திரையும் இருக்கின்றன. அந்தத் தாமரையின் கர்ணிகையில் ஊர்த்துவமுகமான பிரஹ்ம நாடி இருக்கின்றது. அது சூரியாதி மண்டலங்களின் மத்தியில் பிரவேசிக்கிறது. அதற்குமேல் போய்க் கொண்டிருக்கிறது ஸுஷும்நா நாடி. அது வெளியிலுள்ள சூரிய மண்டலங்களைத் தாண்டிப்போகின்றது. அதுதான் மனத்தின் ஸரியான ஸ்தானம். அதில் தாரணை, தியானம், சமாதி செய்தால், சித்தஸம்வித் உண்டாகிறது. வஸ்துக்களின் உண்மையான நிலையின் சாக்ஷாத்காரம் பெறுகிறான். அந்த ஸ்தானத்தில்

மனம் நிற்பதினால் சூரியயன், சந்திரன், கிரகங்கள், ரத்நங்கள் இவைகளின் தேஜோ ரூபங்கள் நானாவிதமாகத் தோன்றுகின்றன. அதாவது அந்த மனம் அந்த ரூபங்களாக ஆகிறது. ஸுஷும்நா நாடியை ஆசிரயித்திருக்கின்றமையால், இந்த மநஸ் ரஜஸ், தமஸ் இரண்டும் குறைந்தும் சத்வம் மேலிட்டும் இருக்கின்றது. அதனால் இந்த நிலை ஜோதிஷ்மதீ (ஜோதிஸை உடையது) என்று சூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

முன்னே சொல்லியபடி விஷயங்களில் சம்பந்தம் பெற்றது போல, அஸ்மிதையில் (நான் இருக்கிறேன் என்ற பாவம்) ஏகாக்கிரதை பெற்ற மநஸ் ஆனது அலையற்ற சமுத்திரம் போலவும், சாந்தமாயும், (ரஜஸ், தமஸ் அற்றதாயும்) எங்கும் வியாபகமுள்ளதாயும், நான் என்ற சுத்தப் பிரஞ்ஞை மாத்திரம் உள்ளதாயுமிருக்கின்றது. இவ்விதமாகவே சாங்கிய சூத்திர வியாக்கியாதாவான பஞ்சசிகாசாரியரும் சொல்லுகின்றார்.

அஸ்மிதையை ஆசிரயித்த மநப் பிரவிர்த்தி ஜோதீஷ்மதீ எனப்பெயர் பெறும். இதனால் யோகியின் மநம் ஸ்திரமான நிலையை யடைகின்றது.

37. வீதராகவிஷயம் வா சித்தம் ॥

அல்லது ஆசைவிட்ட மஹா புருஷர்களை மநம் விஷயீகரித்தலினால் (அது ஸ்தைர்யம் பெறும்.)

குறிப்பு :—ஆசைவிட்டவர்களான வியாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளின் குணங்களைத் தியானித்தல் வேண்டும். அவர்களின் மனோ நிலையைத் தியானித்தலால் அந்நிலையை, அப்பியாஸம் செய்கிற யோகி பெறுகிறான்.

38. ஸ்வப்நநித்ராஜ்ஞாநாலம்பநம் வா ॥

அல்லது ஸ்வப்நத்திலும் நித்திரையிலும் ஏற்படும் ஞாநத்தை ஆசிரயித்துத் தியானிப்பதால் மநம் நிலைபெறும்.

குறிப்பு :—(1) வேறு ஒரு அர்த்தம் "அல்லது ஸ்வப்நத்திலும் நித்திரையிலும்ஞாநம் நழுவாது வைத்துக்கொளல்." எனப்படும். ஜாக்கிரத்தினின்று ஸ்வபநத்திற்குப் போகும்போதும், ஸ்வப்நத்தினின்று சுஷுப்திக்குப் போகும்போதும் நான் என்றபிரஞ்ஞையின் தொடர்பு அற்றுப்போகிறது. அத்தொடர்பு அறாமல், பிரஞ்ஞை நிலைத்தல் வேண்டும். அற்றுப்போகும் நிலையை பாழ் என்று சொல்லுகிறது. அப் பாழைப்ரக்ஞையுடன் தாண்டுதலுக்கு முயல வேண்டும். இதுதான் இந்தசூத்திரத்தின் தாத்பரியம். நினைவிற்கும் கனவிற்கும் மத்தியில் ஒரு பாழ். கனவிற்கும் ஸுஷுப்திக்கும் மத்தியில் ஒரு பாழ், சுஷுப்திக்கும் துரியத்துக்கும்மத்தியில் ஒரு பாழ், ஆகமுப்பாழ்கள், அதாவது லய ஸ்தாநங்கள் உண்டு.

(2) இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்கள் இல்லாமலும், மநஸ் ஆனது வாஸநா ரூபமான விஷயங்களை அநுபவிக்கும் நிலை (அவஸ்தை) ஸவப்நமாம். நித்திரையின் லக்ஷணம் முன் 10-ம் சூத்திரத்திற் கண்டுகொள்க.

(3) ஸ்வப்நத்தில் யாதேனும் ஒரு தேவதை அல்லது மஹாபுருஷர் அல்லது உயர்ந்த பாவம் தோன்றும் பக்ஷத்தில் நினைவில் அந்த தேவதை, அந்த புருஷன், அந்த உயர்ந்த பாவம் இவைகளின்மேல் மநத்தை நிறுத்தினால், மநம் ஒருமுகப்படும் யோகி ஸ்தைர்யம் பெறுவான்.

(4) ஸுஷுப்தியின் ஞாநம் :—ஸாத்விக ஸுஷுப்தியின் ஞாநம், "சுகமாய்த் தூங்கினேன்" என்ற மட்டில்தான் ஸ்மிருதி நினைவில் உண்டாகும். அந்நிலையில் (சுகம் அநுபவித்த நித்திரை சமயத்தில்) மநம் தன் நிலையிலிருக்கும். அதுவே ஏகாக்ரமான நிலை. பிரஹ்மவித்துக்கள் அந்த ஸுஷுப்தி சுகத்தையே பிரஹ்ம ஸ்வரூபம் என்கின்றார்கள். சாந்தோக்கிய உபநிஷத்தில் ஸுஷுப்தியின் விசாரணையைப் பற்றிய விஷயம் இங்கு கவநிக்கத்தக்கது.

39. 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 ॥

அல்லது எது ஒருவனுக்கு நலமெனப்படுகிறதோ, அதின் மேல் தியாநித்தலினால்.

குறிப்பு :—எது பிரியமாகவிருக்கிறதோ, அதன்மேல் மநம் நிற்பதாகும். அதனால் ஐகாக்ரியம் சித்திக்கும். தேவதையைத் தனக்குப் பிரியமான ரூபமாகத் தியாநித்தலினால், மநம் ஸ்தைர்யம் பெறும்.

40. 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌣𑍁 𑌪𑌰𑌮𑌮𑌹𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌶𑍀𑌕𑌾𑌰𑌃 ॥

(இவ்விதமாய்த் தியாநிக்கின்ற யோகிக்கு) பரம அணு முதல் பரம மஹத் வரையில் (உள்ள எல்லாம்) ஸ்வாதீநப்படும்.

குறிப்பு :—மேற்கண்ட உபாயங்களினால், யோகியானவன் ஸ்தூலவஸ்து முதல் வர வர மஹாஸூக்ஷ்மவஸ்து வரை தியாநம் செய்யும்படியான திறமையும் சூக்ஷ்ம வஸ்து முதல் மஹா ஸ்தூல வஸ்து வரை தியாநம் செய்யும்படியான திறமையும் பெருதல் கூடும். இதில் எவ்விதத்தடையும் கிடையாது. இந்நிலையைப் பெற்ற யோகியானவன், ஐகாக்ரியத்தின் பூர்ணத்திறமையைப் பெறுகிறான். இனி அவ்விஷயத்தில் பயிற்சி வேண்டுவதில்லை.

41. 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌮𑌣𑍇𑌰𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑍀𑌤𑍃
𑌗𑍍𑌰𑌹𑌣𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌤𑌦𑌞𑍍𑌜𑌨𑌤𑌾 𑌸𑌮𑌾𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥

இவ்வித அப்யியாசத்தால், மநோவிர்த்திகள் க்ஷீணமாகியிருக்கின்ற யோகியின் மநஸ் ஜீவாத்மா இந்திரியங்கள், விஷயங்கள் இவைகளுடன் ஏகீ பாவத்தை அடையும். ஆதலால் நிர்மலமான ஸ்படிக மணியைப் போன்றதாகும்.

குறிப்பு :—ஸ்படிக மணியின் ஸமீபத்தில் செம்பருத்தியின் புஷ்பத்தை வைத்தால் அதன் நிறம் அம் மணியில் தோன்றிடும். அது போல யோகியின் மநம் நிகழும். விர்த்திகள், சாத்விக, ராஜஸ, தாமஸம் என மூன்று விதங்கள். ராஜஸ, தாமஸ விர்த்திகள் மாத்திரம் முதலில் க்ஷயத்தை அடைகின்றன. சாத்விக

விர்த்தி மட்டும் நிற்கின்றது. சாத்விக விர்த்தி நிகழ்தலேத்தான் மநம் அந்தர் முகப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறது. மற்ற இரண்டு விர்த்திகள் (ராஜஸ, தாமஸம்) பகிர் முகமானவை. முதலில் இவ்விரண்டு வித விர்த்திகள் அடங்கி, மநம் அந்தர்முகப்படும், சாத்விக விர்த்தி மாத்திரம் நிகழும். பின்பு,* இவ்விர்த்தியும் ஒடுங்கும். ராஜஸ தாமஸ விர்த்திகள் நிகழும் காலத்தில் மநம் மலிநமாக விருக்கும். இவை நீங்கி ஸாத்விக விர்த்தி அதிகப்படவே, மநம் ஸ்படிகம் போல் நிர்மலமாக இருக்கும். அப்போது எந்த வஸ்துவுடன் மநம் ஸம்பந்தப்படுகிறதோ, அந்த வஸ்துவின் தன்மையாக ஆகிவிடுகிறது.* அது ஓர் நிலைமை. மநஸ் ஆனது விஷயங்களுடன் சம்பந்திக்காமல், இந்திரியங்களுடன் மாத்திரம் சம்பந்தித்து, இந்திரியங்களை விஷயமாகக்கொள்ளும் நிலைமை இரண்டாவது.† மநம் பிரமாதாவுடன் (ஜீவாத்மாவுடன்) சம்பந்தித்தல் மூன்றாம் நிலைமை. இதற்கு கிரஹீதிருஸமாபத்தி என்று பெயர். கிரஹீதிரு என்றால் கிரஹிக்கிறவன், அதாவது ஜீவாத்மா என்றர்த்தம். ஸமாபத்தி = தந்மயமான பரிணாமம். தன்னிடத்தில் உள்ள புருஷனிடம் தந்மயப்படுதலைத்தவிர, முக்தர்களான சுகர், பிரஹ்லாதர் முதலானவர்களிடம் மநத்தை ஒரேபிடியாய் நிறுத்தலும் இந்த ஸமாபத்தியிலடங்கும்.

42. தத்ர ஶப்தார்த்தஜ்ஞாநவிகல்பை:
ஸங்கீர்ணா ஸவிதர்க்கா ஸமாபத்தி:॥

மேற்கண்ட ஸமாபத்திகளுக்குள், சப்தம், அர்த்தம், ஞாநம் இவைகளில் எந்த நிலையென்று நிச்சயமாகாமல் கலந்து நிகழும் ஸமாபத்தியானது ஸவிதர்க்க ஸமாபத்தி என்று பெயர் பெறும்.

குறிப்பு :—41-ம் சூத்திரத்தில் ஸமாபத்தியின் பொதுவான லக்ஷணம் சொன்னார். இந்த சூத்திரம் முதல் 44-ம் சூத்திரம் வரையில், ஸமாபத்தியின் விசேஷ லக்ஷணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன உதாரணமாக இந்த ஸமாபத்தியில "பசு" என்ற பதம், அதன் பொருள், அதன் ஞாநம், இவை தியானத்தில் கலந்து நிற்றலாகும். இது திரிபுடி நிகழும் நிலை. அதாவது மநோவிர்த்தியானது மேற்கண்ட மூன்றிலும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கும். பதத்தையும் ஞாநத்தையும் விட்டு பொருளில் மாத்திரம் மநம் தனித்து நின்றால், அதாவது அத்துடன் ஒன்றுபட்டால், அது நிர்விதர்க்க ஸமாபத்தி என்று சொல்லப்படும். அதாவது இதில் சப்தத்தினுடைய ஸங்கேத ஞாநமும், அநுமாநத்திற்கு ஸாதநமான ஸ்மரணமும் விலகும்போது, மநம் அர்த்தத்தில் மாத்திரம் நிற்கும். இந்த நிர்விதர்க்க ஸமாபத்தியில் உண்டாகிற வஸ்து ஞாநமானது யோகிக்கு உண்மையாக பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமாகிறது. இப்பிரமாணம், சப்தம், அநுமாநம் என்ற பிரமாணங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றது.

---

* இதற்கு கிராஹ்யஸமாபத்தி என்று பெயர்.

† இதற்கு கிரஹணஸமாபத்தி என்று பெயர். கிரஹணம் என்றால் இந்திரியங்களுக்குப் பெயர்.

43. ஸ்ம்ருதிபரிஶுத்தௌ ஸ்வரூபஶூந்யேவார்த்தமாத்ர நிர்பாஸா நிர்விதர்க்கா ॥

ஸ்மிருதி பரிசுத்தமான நிலையிலிருந்து, நான் என்ற பிரஞ்ஞை அற்று இருக்கிறது போலவும் (தியாநம் பண்ணப்படும்) வஸ்து மாத்திரமாக மநம் நிற்கும் நிலைமையானது, நிர்விதர்க்க ஸமாபத்தி எனச் சொல்லப்படும்.

குறிப்பு :—ஸ்மிருதி, பிரத்தியக்ஷம், சப்தம், அநுமாநம் முதலிய பிரமாணங்களால் அநுபவித்த விஷயங்களின் நினைப்பு. இந்த ஸமாபத்தியில் திரிபுடி அற்று மநம் வஸ்து ரூபமாக ஆகிறது. ஷை இரண்டு ஸமாபத்திகளும் ஸ்தூலமான வஸ்துக்களைத் தியாநித்தலாம்.

44. ஏதயைவ ஸவிசாரா நிர்விசாரா ச ஸூக்ஷ்மவிஷயா வ்யாக்யாதா ॥

முன் சொன்ன (ஸவிதர்க்க நிர்விதர்க்க ஸமாபத்திகளின்) முறைப்படியே சூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களை விஷயீகரிக்கிற ஸவிசார, நிர்விசார ஸமாத்திகள் சொல்லப்படுகின்றன.

குறிப்பு :—முன் ஸவிதர்க்க நிர்விதர்க்க ஸமாபத்திகளில், ஸ்தூலமான விஷயங்களின் தியாநம் திரிபுடி உள்ளதாகவும், திருபுடி அற்றதாகவும் நிகழ்ந்தது. அவ்விதமே, சூக்ஷ்மமான வஸ்துக்களை விஷயீகரித்தலினும், தியாநித்தலினும், திருபுடி உள்ளது ஸவிசார ஸமாபத்தி என்றும், திருபுடி அற்றது நிர்விசார ஸமாபத்தி யென்றும், அறியத்தக்கது. விசாரம் என்றால் தியாநத்தில் ஒரு நிலையாம், தர்க்க விசாரம் அன்றும். (இவைகள் அலையும் மநத்தை நிறுத்தும் முறை.)

45. ஸூக்ஷ்மவிஷயத்வம் சாலிங்கபர்யவஸாநம் ॥

(மேற்கண்ட) ஸூக்ஷ்மமான வஸ்துவை விஷயீகரித்தலானது மூலப் பிரகிருதிவரை நடைபெறுகிறது.

குறிப்பு :—பஞ்சபூதங்களின் சூக்ஷ்மமான நிலை—பஞ்சதந்மாத்திரைகள், பஞ்சதந்மாத்திரைகளின் சூக்ஷ்மமான நிலை லிங்கம் அதாவது மஹத்தத்துவம். மஹத்தத்துவத்தின் சூக்ஷ்மமான நிலை அலிங்கம், அதாவது மூலப்பிரகிருதி. மூலப் பிரகிருதியை விட சூக்ஷ்மமான வஸ்து இல்லை. மூலப்பிரகிருதியை விட சூக்ஷ்மமாகப் புருஷன் இருந்தாலும், புருஷன் பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமாக இல்லை. மூலப்பிரகிருதி யோகிகளின் மதப்பிரகாரம் பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணமாக இருக்கின்றமையால், அதுவே முடிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

46. தா ஏவ ஸபீஜ: ஸமாதி: ॥

(மேற்கண்ட நாலு ஸமாபத்திகளும்) பீஜத்துடன் கூடிய ஸமாதிகளே.

குறிப்பு :—"பீஜத்துடன் கூடிய" என்றால் "வெளியிலுள்ள வஸ்துவை ஆலம்பநமாக ஆசிரயித்த" என்பதாம்.

47. நிர்விசாரவைஶாரத்யேऽத்யாத்மப்ரஸாத: ॥

நிர்விசார சமாபத்தியில் சாமர்த்தியமுள்ளவனுகில் அத்தியாத்மத் தெளிவை அடைகிருன்.

குறிப்பு :—*ரஜஸ், தமஸ் இவைகள் விஷயங்களை மறைத்தலாகிய ஆவரணத்தை யுண்டுபண்ணுகின்றன. இவைகள் யோகாப்பியாஸத்திஞல் போகவே, மநம் ஸத்துவமாகப் பிராசிக்கின்றது. வைஶாரத்யம்=பாண்டித்தியம் உண்டாகும் போது. சாதாரணமாய் ஏனையருக்கு ஞாநம் ஒன்றின்பின் ஒன்ருய் கிரமமாக உண்டாகிறது. இந்நிலையை அடைந்தவனுக்கு அப்படியின்றி ஏக காலத்தில் எல்லா விஷயங்களின் ஞாநம் உண்டாகிறது. இந்நிலையில் உள்ளவன், பிறர் யாராலும் பரிதபிக்கக்கூடாதவனுக அத்தன்மையான உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைந்து பர்வதத்தின் மேலுச்சியிலுள்ளவன்போல், ஜநங்களைக் கருணையுடன் பார்க்கிருன். இவ்விதம் மஹாபாரதத்தில் சாந்திபர்வத்தில் சொல்லப்பட்டுளது. அத்தியாத்மம் என்ருல் ஸர்வகோசங்களின் ஸ்வபாவ அமைப்பு,*

48. ருதம்பரா தத்ர ப்ரஜ்ஞா ॥

அந்நிலையிலுள்ள பிரஞ்ஞை 'ரிதம்பரா' (உண்மையைத் தாங்குகிறவன்) என்று பேயர் பெறும்.

குறிப்பு :—*அந்நிலையில் உள்ள பிரஞ்ஞையானது, ஸம்சய விபரியயங்களின்றி வஸ்துக்களின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தையே அறிவிக்கிறது. ரிதம்பரா= உண்மை தரித்தல்.*

49. ஶ்ருதாநுமாநப்ரஜ்ஞாப்யாமந்யவிஷயா
விஶேஷார்த்தத்வாத் ॥

(ரிததம்பரா என்ற பிரஞ்ஞையானது) சுருதி, அநுமானங்களால் ஏற்படும் பிரஞ்ஞையை விட வேருனது. அது வஸ்துக்களின் விசேஷ ஸ்வரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

குறிப்பு :—*சுருதி அநுமானங்களால் கிடைக்கும் ஞானம் சாமாந்நியமானது. வஸ்துக்களின விசேஷ ஸ்வரூபத்தைக் காட்டும் தன்மையது அல்ல. ரிதம்பரா என்ற பிரஞ்ஞையானது மேற்கண்ட இரண்டு பிரமாணங்களும் பிரவேசிக்க இயலாத பிரஞ்ஞாபூமி. இதில் உள்ளபடி யதார்த்த ஞானம் உண்டாகிறது. சூக்ஷ்மமான பரம அணுக்கள், மறைவுள்ள வஸ்துக்கள், தூரத்திலுள்ள வஸ்துக்கள், இந்த பிரஞ்ஞா நிலையில், பிரத்தயக்ஷமாகின்றன. இவைகள் லௌகிக பிரத்தியக்ஷம், சப்தம், அநுமானங்களான பிரமாணங்களுக்குப் புறம்பானவை.*

50. தஜ்ஜ: ஸம்ஸ்காரோऽந்யஸம்ஸ்காரப்ரதிபந்தீ ॥

மேற்கண்ட (ரிதம்பரா என்ற) பிரஞ்ஞாநிலையால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரமானது மற்றைய வெளி விஷயங்களால் ஏற்படும் ஸம்ஸ்காரங்கள் உண்டாகாமல் தடுக்கும் தன்மையது.

குறிப்பு :—இந்நிலையில் உள்ள யோகியானவன், வெளி விஷயங்கள் தன் மனத்தில் தங்க இடம் கொடான். அத்தன்மையான பூர்வ வாஸனைகள் இருப்பினும், அவைகள் தன்னை மேற்கொள்ளவும் இடங்கொடான். ஸமாதியினுல், பிரஞ்ஞையானது ஸ்திரப்படுகிறது. அதனுல் ஸமாதிரூபமான ஸம்ஸ்காரமானது, மேன்மேலும் விருத்தி யடைகிறது. சாதாரண விஷய அநுபவத்தில் மனம் அதன் கண்ணே நிற்பது போல ஸமாதி நிலை உறுதிப்பட, மனம் அந்நிலையில் இருப்பதாகும். இரண்டிற்கும் வித்தியாஸம் இல்லை யென்ருலோ, வித்தியாஸம் உண்டு. ஸமாதி நிலையால் ஏற்படும் ஐகாக்ரியமானது மநத்தின் விஷய வாஸனைகளைப்போக்கி அதைத் தூய்மைப்படுத்தும் இயல்பினது; புருஷ ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகும்படி செய்கிறது. புருஷ ஸாக்ஷாத்காரம் உண்டாகவே மனம் விர்த்தியின்றி ஒய்வடைகிறது. மநோநாசம் உண்டாகிறது என்னலாம். விஷய அநுபவத்தின் ஐகாக்ரியமானது விஷய அநுபவங்களை விருத்தி பண்ணுகிறது.

51. 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵-
𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌬𑍀𑌜𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌃 ॥

மேற்கண்ட (ரிதம்பரா பிரஞ்ஞையால் ஏற்படுகிற) ஸம்ஸ்காரப் பிரவாகத்திற்குத் தடை உண்டாகும்போது எல்லா ஸ்ம்ஸ்காரங்களுக்கும் தடை உண்டாகின்றது. அந்நிலை "நிற்பீஜம்" என்ற ஸமாதியாகும்.

குறிப்பு :—இந்த நிர்பீஜ ஸமாதியானது எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களையும் பாதிக்கின்றது. இதனுல் மனத்தின் விஷய அநுபவச்செயல் அற்றுப்போகிறது. யோகியானவன் கைவல்லியத்தை அடைகிருன். அந்நிலையில் புருஷன் தன் ஸ்வரூப மாத்திரத்தில் இருப்பவனுயும், சுத்தனுயும், கேவலனுயும் ஆகிருன். இந்நிலையில் "முக்தன்" எனப்படுகிருன். முதன்மையில், பல விர்த்திகளால் சித்தம் அலையுள்ளதாக இருந்து, பின்னர் யோகப்பயிற்சியால் பல விர்த்திகள் தவிர்ந்து, ஒரே விர்த்தி மாத்திரம் ஏற்பட்டது. இந்நிலையில் நான் என்ற பிரஞ்ஞை உள்ளது. பின்னர் அந்த விர்த்தியும் ஒழியவே கைவல்லிய பதவி ஸித்திக்கிறது. அடியில் வரும் திருமந்திர வசனம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்றி நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றுனென்று நானென்றுஞ் சாற்றகி லேனே.

சாற்றரி தாகிய தத்துவஞ் சித்தித்தா
லாற்றரி தாகிய வைந்து மடங்கிடு
மேற்றிகழ் ஞானம் விளக்கொளி யாய்நிற்கும்
பாற்பர சாயுச்சிய மாகும் பதியே. —திருமூலர்.

ஸமாதி பாதம் முற்றிற்று.

பகவான் பதஞ்சலி மஹரிஷி அருளிச்செய்த

யோகசூத்திரம்.

2-வது ஸாதந பாதம்.

---

1. தப: ஸ்வாத்யாயேஶ்வரப்ரணிதாநாநி க்ரியாயோக:॥

தபஸ், ஸ்வாத்தியாயம், ஈசுவரப்பிரணிதாநம் இவை கிரியாயோகம்.

குறிப்பு :—முந்திய அத்தியாயத்தில், எவன் மநம் ஒழிவையடைந்து, அந்தர் முகப்பட்டு சமாதியில் நோக்காயுள்ளதோ, அவனுக்குப் பயன்படும்படியாக யோகம் சொல்லப்பட்டது. எவன் மநம் அந்தர்முகப்படாமல், வெளி விஷயங்களில் பிரவிர்த்திக்கின்றதோ அவனும் யோகியாக ஆதலுக்கு அநுகூலமான ஸாதநங்கள் இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்படுகின்றன.

தபஸ் என்றால் தாபத்தை உண்டுபண்ணுதல், அதனால் மநம், மொழி, மெய்யைப் பரிசுத்தப்படுத்தல். மநத்தில் ஏற்படும் அசுத்தியானது வெகுகாலமாய் இருந்து வருகிற கர்ம கிலேசங்களால் நாநா விதமாயும் விஷய நுகர்ச்சியில் பிரவிர்த்தியாகும்படியாயும் செய்கிறது. அது தபஸ்ஸினால் பேதிக்கப்படுகிறது. அதனால் தபஸ் முக்கிய ஸாதநம். சித்தத்தின் பிரஸாதத்தைப்பாதிக்காமல் இத்தபஸ் நிகழவேண்டும். தபஸ் என்றால் காயாக்கிலேசம் எனப் பொருள் பெறும். சுத்தமாக ஆகாரமின்மை யோகாப்பியாசத்திற்கு விரோதம். இதனால் மித போஜநம் வேண்டும் என்பது இங்கு கிரஹிக்கப்படுகிறது. அதனால் தான் சித்தத்தின் பிரசாதத்தைப் பாதிக்காமல் என்ற எச்சரிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்வாத்தியாயம் யோகத்திற்குச் சாதகமான பிரணவ முதலிய பரிசுத்த மந்திரங்களை ஜபித்தலும், உபநிஷத் முதலிய மோக்ஷ சாஸ்திரத்தைப் படித்தலும் இதில் அடங்கும்.

ஈவரப்பிரணிதாநம், ப்ர=நன்றாய், நிதானம்=வைத்தல் சகல காரியங்களையும் பரம குருவான ஈசுவரனிடத்தில் அர்ப்பணம் செய்தல்.
அல்லது பாபேக்ஷையின்றிக் கர்மங்களைச் செய்தல்,

யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் ।
யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மதர்ப்பணம் ॥

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை 9-ம் அத். 27-சு.

அல்லது பலாபேக்ஷையின்றிக் கர்மங்களைச் செய்தல்,

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ।
𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍇𑌸𑌂𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை 2-ம் அத். 47-ம் சு.

2. 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌤𑌨𑍂𑌕𑌰𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 ॥

அது (முன் சொல்லிய கிரியா யோகமானது) ஸமாதி நிலையை யடைதற்கும் கிலேசங்களைக் குறை செய்து கொண்டு வருதலுக்கும் (பிரயோஜநமாம்.)

3 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌾𑌃 ॥

அக்கிலேசங்களாவன: அவித்தை, அஸ்மிதை ராகம் துவேஷம், அபிநிவேசம் (உயிர்மேல் பற்று).

குறிப்பு:—இவை ஐந்தும் மனிதனை ஆசிரயித்து குணங்களை ஸ்திரப்படுத்துகின்றன. மஹத், அகங்காரம், தந்மாத்திரைகள் முதலிய பரிணமங்களை விருத்தி செய்கின்றன. காரிய காரண பரம்பரையை விருத்தி அடையும்படி பண்ணுகின்றன. ஒன்றுக்கொன்று உதவியாகவிருந்து கர்மங்களின் பரிபாகத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன.

4. 𑌅𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍁𑌪𑍍𑌤𑌤𑌨𑍁𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿
𑌨𑍍𑌨𑍋𑌦𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥

ப்ரஸுப்த, தநு, விச்சிந்ந, உதார என்ற நான்குவித அவஸ்தைகளையுடைய மேற்கண்ட அஸ்மிதை முதலிய நான்கு கிலேசங்களுக்கும் அவித்தைஎன்பது இருப்பிடமாம்.

குறிப்பு:—பிரஸுப்த= வெளியாகாமல் வித்தில் மரம்போல உள்ளடங்கியிருத்தல்.

தநு=ஒரு வாஸனையை, வேறொரு எதிரிடையான வாஸனையை அப்பியாஸம் செய்து குறைத்தல்.

விச்சிந்ந=ஒரு விர்த்தி வெளிப்படுங் காலத்தில், மற்ற விர்த்திகள் அறுபட்டுச் சிதறிப்போதல்.

உதார=ஓர் ஓர் விஷயத்தை நோக்கி விர்த்தி வெளிப்பட்டு அதிகப்படுதல். மேற்கண்டபடி நாலுவிதமான அவஸ்தைகளை அஸ்மிதை முதலிய கிலேசங்கள் பெறுகின்றன.

புருஷ ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுபவனுக்கு இக்கிலேசங்கள் வறுத்த விதைபோல ஆகும். நிரம்பவும் அவைகள் முளைக்காவாம். அவனைப் பாதிக்காவாம். அது ஐந்தாம் அவஸ்தை எனப் பெயர் பெறும். அதனால் அந்த ஜந்மம் அவனுடைய கடையான ஜந்மமாம்.

5. அநித்யாசுசிது꞉கா நாத்மஸு
   நித்யசுசிஸுகாத்மக்யாதிரவித்யா ॥

அநித்தியத்தையும், அசுத்தத்தையும், துக்கத்தையும், அநாத்மாவையும் முறையே நித்தியமாயும், சுத்தமாயும், சுகமாயும், ஆத்துமாவாயும் நினைத்தல் அவித்தையாம்.

குறிப்பு:— அநித்தியத்தை நித்தியமாக நினைத்தல், பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்களை நித்தியமென்று நினைத்து, அவைகளை உபாஸனை செய்து, அவைகளின் ஸ்வரூபத்தைப் பெறவேண்டுமெனச் சிலர் முயலுகின்றார்கள். அவ்விதமே, சந்திரன், சூரியன, நக்ஷத்திரங்கள் முதலியவைகளை நித்தியமாக நினைத்து அவைகளின் தாரதம்மியம் ஸ்தானங்களை அடைய விரும்பினவராய் நானாவிதமான கர்மங்களைச் சிலர் அநுஷ்டிக்கிறார்கள் அமரர்களாக வேண்டுமெனப் பல தேவர்களை உபாஸிக்கின்றார்கள்.

அசுத்தத்தைச் சுத்தமாய் நினைத்தல்.—மாதாவின் கர்ப்பாசயம் என்ற இடம், மாதா பிதாக்களின் சுக்கில சோணித சம்பந்தத்தினால் ஏற்படும் உற்பத்தி நிலை, மாதா உட்கொள்ளும் உணவினின்றுண்டான இரத்தம் முதலியன, சரீரத்தில் உண்டாகும் வியர்வை, மரணம் இவைகள் சரீரத்தை அசுத்தமாகச் செய்கின்றன. அதனைச் சுத்தமென்று மதித்தல், அசுத்தமாக இருக்கின்ற சரீரத்தைச் சுத்தமென்று மதித்தல், இவ்வித மதியீனத்தால் ஸ்திரீகளைச் சந்திரனைப் போலவும் இன்னும் பலவிதமாக வர்ணித்தலும், பாபத்தைப் புண்ணியமென நினைத்தலும், தீயதை நலமெனக் கருதலும் இவை போன்றவை இதில் அடங்கும்.

துக்கத்தைச் சுகமென்று நினைத்தல், அறிஞர் உலகத்தில் உள்ள யாவும் துக்கமெனக் கருதுவர்.

> “ பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்
> பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்
> பற்றின் வருவது முன்னது பின்ன
> தற்றோ ருறுவ தறிகென்று அருளி. ”

என்ற மணிமேகலைச் செய்யுள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

அநாத்மாவை ஆத்மாவாக நினைத்தல் :— அநாத்மாவாகிய புத்திரகளத்திராதிகளையும், போகத்திற்கு இருப்பிடமான சரீரத்தையும், இந்திரியங்களையும், மனத்தையும் ஆத்மாவென நினைத்தல். நான்கு விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற அவித்தையானது, பெருகிவரும் கிலேசங்களுக்குக் காரணமாயும், கர்மத்திற்கும் அதின் பலத்திற்கும் இருப்பிடமாயும், ஆகிறது. அமித்ரன் என்ற பதம், மித்ரமின்மை என்ற அர்த்தத்தை மாத்திரம் குறிப்பிடாமல் மித்ரன் என்பதற்கு எதிரிடையான சத்துருவைக் குறிப்பிடுகிறது. அவ்விதமே அவித்தை என்ற பதம் ஞானமின்மை என்ற அர்த்தத்தை மாத்திரம் குறிப்பிடாமல் வித்தைக்கு எதிரிடையான அவித்தை என்ற பதார்த்தத்தைக் குறிப்பிடுகிறது. அவித்தை என்பது ‘பாவ’ வஸ்துவாம். அபாவ மன்று.

6. த்ருக்தர்சனசக்த்யோரேகாத்மதைவாஸ்மிதா ॥

பார்க்கிறகருவி (திருக்) பார்க்கும் சக்தியுடனே ஒன்றாய் இருப்பது போல நடைபெறும் நிலைமை அஸ்மிதையாம்.

குறிப்பு :—புருஷனுடைய சக்தி மனது முதலிய ஆறு இந்திரியங்களுடன் சேர்ந்து ஒன்றாய் இருப்பது போலத் தோன்றுதல் அஸ்மிதை. ஆத்மாவான புருஷன் அநாத்மாவான அந்தக்கரணம் முதலிய வற்றில், நான் அதாவது ஆத்மா என்றபிமானித்தல் அஸ்மிதை என்பதாம், பார்க்கிறவனான ஆத்மா பார்வைக்குச் சாதனத்தைத் தான் என்றபிமானித்தல். பார்வைக்குச் சாதனமாவது அந்தக்கரணம் முதலிய இந்திரியங்கள். அந்தக்கரணம் என்பது அகங்காரம், புத்தி, சித்தம், மனஸ், எனப் பிரியும். இவைகளில் அகங்காரம் மூலம். சித்தம் என்பது முன் அநுபவத்தைச் சிந்திப்பது, மனஸ் என்பது பிரகிருதத்தில் விஷயங்களை அறிவது, புத்தி என்பது அவிவேகம் ஏற்பட்டுச் சந்தேகம் வருங்கால் தீர்மானிப்பது. ஆத்மா எப்போதும் சொரூப பரிணாம மில்லாதவன். அந்தக்கரணம் எப்போதும் பரிணாமமுள்ளது. ஆத்மா சேதனன், அந்தக்கரணம் அநாத்மா, ஜடம். நாம் கோபம், துக்கம், சந்தோஷம் முதலிய அநுபவங்கள் அடையுங்கால், நான் கோபி, நான் துக்கி, நான் ஸந்தோஷி என்று சொல்லும்போது அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்து அப்படி நினைக்கிறோம். ஆத்மா, அந்தக்கரணம் இவைகளின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை அறிந்தால் கைவல்யம் ஏற்படும். கைவல்யம் என்பது தன்னிலை. ஆத்மாவும் அந்தக்கரணமும் சம்பந்தப்பட்டால் விஷயங்களின் அநுபவம் உண்டாகும். இன்றேல் தன் நிலையில் ஆத்மா இருக்கிறான்.

7. ஸுகாநுசயீ ராக: ॥

ஆசையானது ஸுகத்தை நோக்கியதாக நடைபெறுகிறது.

குறிப்பு :—முன்னநுபவித்த சுகத்தின் ஸ்மரணையால், சுகத்தின்மீது உண்டாகும் ஆசை ராகம் எனப்படும்.

8. து:காநுசயீ த்வேஷ: ॥

வெறுப்பானது துக்கத்தை நோக்கியதாக நடைபெறுகிறது.

குறிப்பு :—முன்னநுபவித்த துக்கத்தின் ஸ்மரணையால், துக்கத்தின்மீது உண்டாகும் வெறுப்பு துவேஷமெனப்படும்.

9. ஸ்வரஸவாஹீ விதுஷோऽபி ததாரூடோऽபி
நிவேச: ॥

அபிநிவேசம் என்பது ஸ்வபாவமாய் வாஸநாரூபமாக நிகழ்வதாயும் ஸாதாரண மனிதனிடத்தில்போல வித்துவானிடமும்கூட ஸ்திரப்பட்டிருக்கிறதாயுமுள்ள ஒரு பற்று.

குறிப்பு :—உயிர்ப்பற்று, அதாவது முன் ஜன்மத்தின் மரணாநுபவம் பின் ஜன்மத்தில் வாஸனா ரூபமாகவிருந்துகொண்டு, ஆத்மாவானது சரீராதிகளினின்று விட்டுப்பிரிதல் உண்டாகக்கூடாதென்ற மனோவிர்த்தி அபிநிவேசமாம். இஃது எல்லாப் பிராணிகளிடமும் உள்ளது. "நான் இறக்காமல் என்றும் இருக்கக் கடவேன்" என்ற பிரார்த்தனை ரூபமான விர்த்தி எல்லா ஜீவராசிகளிலும் தவறாமல் இருக்கின்றது. மரண அநுபவமில்லானுக்கு இஃது இருக்கற்பாலதன்று. மரணபயம் இருக்கின்றமையால் பூர்வ ஜன்மம் உண்டென அநுமானிக்சலாகும்; பிறந்த புழுவுக்குங்கூட மரணபயம் உள்ளது. இது பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், சப்தம் என்ற பிரமாணங்களால் உண்டாகின்றதன்று. அறிவில்லானிடமும், அறிவுள்ளானிடமும் இது ஸமானமாக இருக்கின்றது.

10. தெ ப்ரதிப்ரஸவஹெயா: ஸூக்ஷ்மா: ॥

அந்த சூக்ஷ்மமான கிலேசங்கள் எதிரிடையான பரிணமங்களால் தள்ளத் தக்கன.

குறிப்பு :—யோகியின் மநம் ஸமாதியை அடையும்போது மேற்கண்ட ஐவகையான கிலேசங்கள் வறுத்த வித்தைப்போலாகி மநத்துடன் லயமடைகின்றன.

மநம் விஷயங்களை நோக்கிப் பகிர்முகப் படாமல், தனக்குக் காரணமான அஸ்மிதையை நோக்கி அந்தர்முகப்பட்டு ஸ்வரூப நாசம் பெறுகிறது. இதுதான் எதிரிடையன பரிணமம் பெறல். மநம் நாசமுறுகிறதினால், அது சம்பந்தமாகவுள்ள சூக்ஷ்மமான கிலேசங்களும் நாசமடைகின்றன.

11. த்யானஹெயாஸ்தத்வ்ருத்தய: ॥

(கிலேசங்களுடைய) விர்த்திகள் தியாநத்தினால் தள்ளத்தக்கவைகள்.

குறிப்பு :—முன் சூத்திரத்தில் சூக்ஷ்மமான கிலேசங்கள் அழிவுறும் முறை உபதேசிக்கப்பட்டது. இந்த சூத்திரத்தில் கிலேசங்களுடைய (விர்த்திகள்) அழிவுறும் முறை சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது அவைகள் தியாநத்தால் அழிகின்றன.

அழுக்கான வஸ்திரம் தோய்க்கப்பட்டால் அதன் ஸ்தூலமான மலம் முதலில் போகின்றது, பின்பு உவர்மண் முதலியவை சேர்த்துத் தோய்த்தால் அதன் சூக்ஷமமான மலம் போகின்றது. மலத்தின் வாஸனையானது வஸ்திரம் அழியும் வரை நிற்பதாகும். வஸ்திரம் அழிந்தால் அதுவும் அழியும், அவ்விதமே அடர்த்தியான கிலேசங்கள் கிரியா யோகத்தால் தேய்ந்து, தியாநத்தால் ஸூக்ஷமமாகி பின்பு மநோ நாசத்தால் நாசமடைகின்றன.

12. க்லேசமூல: கர்மாசயோ த்ருஷ்டாத்ருஷ்டஜன்மவேதனீய: ॥

(புண்ணிய பாப) கர்மங்களின் ஸம்ஸ்காரம் கிலேசங்களை மூலமாக உடையது. இது திர்ஷ்டமான இந்த ஜந்மத்திலும் அதிர்ஷ்டமான ஜந்மாந்தரத்திலும் அறியற்பாலது.

குறிப்பு :—கிலேசங்கள் இன்னவை என்ற நிரூபணம் முன்னர் ஏற்பட்டது. கிலேசங்கள் என்ற பெயர் வருதலுக்குக் காரணம் என்னவென்றால், அவைகள் சாக்ஷாத்தாக நேரில் சுக துக்கங்களை உண்டுபண்ணு விட்டாலும், கர்மங்களை உண்டு பண்ணி அவைகள் மூலமாய் மனிதனைக் கர்மபலன்களை அநுபவிக்கும்படியாகச் செய்கின்றமையால் அவைகளுக்கு அப்பெயர் ஏற்பட்டது. இதில் கர்மங்களின் காரணம், கர்மங்களின் ஸ்வரூபம், கர்மங்களின் பலன் இவை மூன்றும் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. அவித்தை முதலிய கிலேசங்களை முன்வைத்துத்தான், புண்ணிய பாப கர்மங்களில் பிரவிர்த்தி உண்டாகின்றது. அதனால் கிலேசங்கள் கர்மங்களின் காரணமாகும். கர்மங்களின் ஸ்வரூபம்: முதலில் ஸ்தூலமாக வெளிப்பட்ட கர்மங்கள் இந்த ஜன்மத்திலோ வரும் ஜன்மத்திலோ பலனைக்கொடுக்கும் வரையில், ஸம்ஸ்கார ரூபமாக சூக்ஷ்ம நிலைமையை அடைகின்றன. அது ஆசயம் என்று சூத்திரத்தில் சொல்லப்பெற்றிருக்கிறது.

கர்மங்களின் பலன் இருவகைத்து. ஒன்று, கர்மங்கள் நிகழும் ஜன்மத்திலேயே பலன் உண்டாதலும், அநுபவித்தலும், அறிதலும்; மற்றொன்று, இனி வரும் ஜன்மாந்தரங்களில் பலன் உண்டாக, அதை அந்த ஜன்மாந்தரங்களில் அநுபவித்தலும் அறிதலுமாம்.

நந்திகேசுவரர் மனிதனைப்பிறந்து தீவிர தபஸ், மந்த்ர ஜபம், ஸமாதி முதலியவைகளால் ஈசுவர ஆராதனைகளைப் புரிந்து, அவைகளின் பயனை அதே ஜன்மத்தில் தேவஜாதி, தீர்க்க ஆயுஸ், திவ்விய போகங்களையும் அடைந்தார்.

விசுவாமித்திரர் தீவிரமான தபஸ் முதலியவைகளால், அதே ஜன்மத்தில் உயர்ந்த ஜாதி, தீர்க்க ஆயுஸ், ஸித்திகள் இவைகளைப்பெற்றார் அவ்விதமே உக்கிரமான பாபகர்மத்தால் பலன் இந்த ஜன்மத்திலேயே உண்டாகும். நகுஷன் முன் ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணிய கர்மபலனாக இந்திர பதவி பெற்றும் உடனே கொடிய பாபம் செய்ததினால் அதே ஜன்மத்தில் ஸர்ப்பமாக ஆனான்.

அதிர்ஷ்ட கர்மபலன்களாவன :—இதே ஜன்மத்தில் யாதொரு காரணமுமின்றி நன்மை அல்லது தீமையான ஸம்பவங்கள் ஒருவனுக்கு நேரிடுகின்றன. அவைகளின் காரணத்தை ஆராய்வோமாகில் அச்சம்பவங்கள், முன் ஜன்மங்களிற் செய்த கர்மங்களின் பலன் எனவே, மதிக்கத்தக்கன. சில கர்மங்கள் செய்கின்றோம். அவைகளின் பலனை இனிவரும் ஜன்மங்களில் அநுபவிப்போம்.

13. ஸதி மூலே தத்விபாகோ ஜாத்யாயுர்போகா:॥

கர்மாசயத்திற்கு மூலமான கிலேசமானது இருந்தால்தான், ஜநநம் ஆயுஸ், போகம் என்றவை ஏற்படும்.

குறிப்பு :—கர்மங்களின் பலன்கள் ஏற்படவேண்டுமாயின் கிலேசங்கள் இருத்தல் வேண்டும். அதனால் கிலேசங்களின் க்ஷயத்தை அடையும் யோகிக்கு கர்மபலன்கள் கிடையா என்று இதன் மூலமாக ஏற்படுகிறது. யோகியானவன், பிரகிருதி புருஷ விவேகம் பெற்று, அதனால் கிலேசங்களைத் தகிக்கிறான். கிலேசங்கள் போகவே, உமி இழந்த நெல் வித்தைப்போல, கர்மங்கள் பலனைக் கொடுக்கும் தன்மையை இழக்கின்றன.

கர்ம பரிபாகம் மூன்று விதம் :—(1) ஜாதி-மக்கள், தேவர், நரகர், விலங்கு முதலியன. (2) ஆயுஸ்-உயிருடன் இருக்கும் காலம். (3) போகம்-விஷய அநுபவங்கள்.

ஒரே ஜந்மத்தில் பரஸ்பர விருத்தமான சுக, துக்க அநுபவங்கள் காணப்படுவதால், முன் கர்மங்களுள் பரிபாகமுள்ள அநேகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு ஜந்மத்தைக் கொடுக்கின்றன என ஏற்படுகிறது. ஆனால் ஒரு பெரிய கர்மம் மாத்திரம் அந்த ஜந்மத்தின் பொது கதியை நடத்தும். சிறியனவான பல கர்மங்கள் அந்த ஜந்மத்தில் பல சமயங்களில் சுகங்களையும் துக்கங்களையும் உண்டு பண்ணும். கர்மங்கள் பிறப்பையும், ஆயுளையும், போகத்தையும் கொடுக்கின்றன. கர்மங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிதல் மிகவும் கஷ்டமானது.

பொதுவாய் கர்மங்கள் இரண்டு விதமான தகைமைகளுடையன :—

(1) அவைகள் செய்யப்பெறும் ஜந்மத்திலேயாவது, வரும் ஜந்மத்திலேயாவது சுக துக்கமான போகங்களை உண்டு பண்ணும் இயல்பின.

(2) ஒரு விதமான கர்மத்தைச் செய்துகொண்டு வருவதால், அத்தன்மையான கர்மங்களைச் செய்யத்தூண்டும் வாஸனை ஏற்படுகின்றது. அவ்வாஸனை நன்மையாக இருப்பின் விவேகத்தினால் அதை யறிந்து, அதை விருத்தி செய்தலும், அது தீமையாக இருப்பின் வைராக்கியத்தால் அதைத் தவிர்த்து வேறு நல்ல கர்மத்தை அப்பியாஸம் செய்தலும் யோக சாஸ்திரத்தின் உபதேசமாம்.

ஜீவர்களுக்கு கர்மங்கள் பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் மத்தியகாலத்தில் பூமியில் தான் பெரும்பாலும் ஏற்படுகின்றன. இறந்தமேல் மறு ஜந்மம் ஏற்படும் வரை அவைகள் அநேகமாக உண்டாகின்றன அல்ல. அப்போது முன் கர்மங்களின் அநுபவம் மாத்திரம் நிகழும். சிறு பான்மையாய் லோகாந்தரங்களில் ஜீவன் கர்மம் செய்தல் கூடும்.

மரண காலத்தில் இனிவரும் ஜந்மத்திற்குக் காரணமாகும் பரிபக்குவமான கர்மங்கள் நன்றாய் வியக்தப்படுகின்றன; ஜீவனின் பிரஞ்ஞையில் தோன்றுகின்றன. இது விஷயமாய்ப் ப்ருஹத் ஆரண்யக உபநிஷத், 4-வது அத்தியாயம், 4-வது பிராஹ்மணம், 2-ம் மந்த்ரத்தையும், அதன்மேல் ஸ்ரீமத் சங்கராச்சார்யரவர்களின் பாஷ்யத்தையும் பார்க்க. பகவத்கீதை 8-ம் அத்தி., 6-ம் சுலோகமும், 2-ம் அத்தி. 72-ம் சுலோகமும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன. இதனால் தான், மரண காலத்தில் பகவந் நமத்தை உச்சரித்தலும் உபநிஷத் முதலான பாராயணங்களும் மரிக்கிறவன் காதில் படும்படியாக உச்சரிக்கின்றார்கள். அவைகளால் நல்ல சிந்தனை யுண்டாகி, அவன் அச்சிந்தனைக்குறிய நற்கதியை யடைதல் கூடும் என்பதாம்.

14. தே ஹ்லாத³பரிதாபப²லா꞉
புண்யாபுண்யஹேதுத்வாத் ॥

அவை (ஜனனம், ஆயுஸ், போகம்) சுக, துக்கங்களைப் பலனாக உடையன. ஏனெனில் அவைகளுக்கு (ஜனனம், ஆயுஸ், போகங்களுக்கு) புண்ணிய பாப கர்மங்கள் காரணமாக இருக்கின்றமையால்

15. பரிணாமதாபஸம்ஸ்காரது:கைர்குணவ்ருத்தி
விரோதாச்ச து:கமேவ ஸர்வம் விவேகிந:॥

விவேகியாகிய யோகிக்கு எல்லாம் (அநுபவமெல்லாம்) துக்கமாகவே இருக்கின்றன; ஏனெனில் பரிணம தசையிலும் தாப தசையிலும், வாஸனைகள் ஆகும் போதும் துக்கங்கள் உண்டாவதாலும், தவிரவும் குணங்களால் உண்டாகும் உணர்ச்சிகள் பரஸ்பர விரோதங்களாக இருத்தலாலும் விஷய அநுபவங்களெல்லாம் துக்கங்களே.

குறிப்பு:--(1) துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஜனனம், ஆயுஸ், போகம், முதலியவை தள்ளத்தக்கவையாயினும், சுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஜனனம், ஆயுஸ், போகம், தள்ளத்தக்கவை யல்லவே என்ற வினாவிற்கு இச்சூத்திரம் சமாதானம் சொல்லுகிறது. யோகிக்கு எல்லாம் துக்கமே.

(2) விஷயசுகம் அவித்தையாலேற்படுகிறது. சுகம் என்பது கர்மேந்திரியம், ஞானேந்திரியம், மனம் இவைகள் சலனமற்று ஓய்வடைதல். அதாவது அவைகள் திருப்தியடைதல். அத் திருப்தியில்லாமல் அவை சஞ்சலித்துக் கொண்டிருக்குமாகில் துக்கப் பிராப்தி யேற்படுகிறது. விஷயசுகங்களை யநுபவிப்பதினால் அவைகளின் ஆசை முடிவு பெறாது. பெருகுவதாகும். தேள் கொட்டுமெனப் பயந்து ஸர்ப்பம் கடிக்கப் பெற்றால்போல, விஷய சுகங்களின் போகத்தால் திருப்தி பெற்று அவைகளின் ஆசையைத் தொலைக்க கருதுகிறவன், ஸம்ஸ்காரத்தால் இன்னும் அதிக ஆசைபற்றியவனாகி அதிக துக்கங்களுக்கு உள்ளாவான். விஷய சுகங்களை அடிக்கடி அநுபவிக்க, காமாக்கினி விருத்தியடைகிறது. இச்சை கொண்ட விஷயம் கிடைக்காவிடில் தாபமுண்டாகும். கிடைத்தாலும் அநுபவிக்க முடியாவிட்டால் துக்கமுண்டாகும். அது அப்படி யநுபவிக்கத் தடை செய்பவர்களிடம் த்வேஷமுண்டாகும். தன்னிஷ்டப்படி விஷய சுகங்களை யநுபவிக்கிறதினாலும் பரிணமத்தில் வியாதிகள் நேரிடுவதாகும். இவை போன்று பரிணமத்தின் துக்கம் நிகழும்.

விஷயசுகம் அநுபவிக்குங்காலத்தில் அது நீடித்திருக்கமாட்டாதே என்ற கவலையும், அதினால் என்ன கெடுதல் நேரிடுமோ என்ற கவலையும் இவை போன்று தாபத்தின் துக்கம் நிகழும்.

ஸுக துக்க அநுபவங்களினால் அவைகளின் வாஸனைகள் அமைகின்றன. அவை உண்மையில் யோகிக்கு துக்கமே.

இதனால் பகவான் கௌதம புத்தர் ஜந்மம் துக்கம், வியாதி துக்கம், ஜரை துக்கம், ஸகலமும் துக்கமென்று உபதேசித்தார்.

(கீதை 5-ம் அத்தியாயம் 22-ம் சுலோகம். 13-ம் அத்தியாயம் 9-ம் சுலோகம் பார்க்க.)

16. ஹேயம் து:கமநாகதம்॥

வரப்போகின்ற துக்கம் (பிரயத்நத்தால்) தவிர்க்கத்தக்கது.

குறிப்பு:—(1) வியாதி, வியாதியின் காரணம், அதை நிவிர்த்திக்கும் உபாயம், ஆரோக்கியம் இந்நான்கும் எவ்விதம் வைத்தியசாஸ்திரத்தில் விசாரிக்கப் படுகின்றனவோ, அவ்விதமே இந்த சாஸ்திரத்திலும் (ஹேயம்) தள்ளத்தக்கது இன்னது, அதன் காரணம், அதைத் தவிர்க்கிறதற்கு உண்டான உபாயம், பின்பு மோக்ஷமென்பன விசாரிக்கத்தக்கவை. இந்த சூத்திரம் முதலாவதான ஹேயத்தைப்பற்றியது.

(2) மூன்று காலத்திலும், துக்கம் தள்ளத்தக்கதாக இருந்தாலும், இறந்தகாலத்தைப்பற்றிய துக்கம் அநுபவித்துச் சென்றமையாலும், நிகழ்காலத்தைப் பற்றிய துக்கம் அநுபவிக்கப்படுகின்றமையாலும் அவைகள் தள்ளுவதற்குச் சாத்தியமானவையல்ல. அதனால் வருங்காலத்தைப்பற்றிய துக்கம் மாத்திரம் தள்ளத்தக்கது என்று இச்சூத்திரம் அறிவிக்கிறது.

17. த்ரஷ்ட்ருத்ருஶ்யயோ: ஸம்யோகோ ஹேயஹேது: ॥

அறியும் புருஷனுக்கும் அறியப்படும் பதார்த்தத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தமானது (ஹேய) துக்கத்திற்குக் காரணமாம்.

குறிப்பு:—(1) புருஷனிடத்திலிருக்கிற சைதந்நிய சக்தியானது விஷயத்தில் பிரவேசிக்கின்றதினால், உதாஸீநனான புருஷன் திரஷ்டா எனப்படுகிறான். திருச்யம் என்றால், தோன்றுகிற எல்லா விஷயங்களுமாம். மநஸ் சித்தம்; அகங்காரம், புத்தி முதலியன பிரகிருதியின் பரிணாமங்கள்.

(2) புருஷன் ஹிருதயகுகையில் இருக்கிறான். புத்தியானது எல்லா விஷயங்களையும் இந்திரியங்கள் மூலமாய்க் கிரஹித்து, அவ்வவ்விஷயங்கள் ரூபமாகத் தன்னைப் பரிணமித்துக்கொள்ளுகின்றது. அத்தகைய புத்தியைப் புருஷன் சாக்ஷாத்கரிப்பதால், புத்தியில் பரிணாமமாக அமைந்திருக்கின்ற எல்லா விஷயங்களையும் புருஷன் அறிந்தவனாக ஆகின்றான் அதனால் எல்லா விஷயங்களும் திருச்யமாக ஏற்படுகின்றன. அவைகளின் சங்கத்தினால் துக்கத்தை அநுபவிக்கிறான்.

(கீதை 13-ம் அத்தியாயம் 22-வது சுலோகம்.)

18. ப்ரகாஶக்ரியாஸ்திதிஶீலம் பூதேந்த்ரியாத்மகம்
போகாபவர்கார்தம் த்ருஶ்யம் ॥

திருச்யம் என்பது பிரகாசம், கிரியை, இருத்தல் இவைகளை ஸ்வபாவமாக உடையதாகவும் பூதங்கள், இந்திரியங்கள் ரூபமாகவும் (புருஷனுக்கு) போக் கைவல்லியங்களைக் கொடுக்கக் கூடியதாகவும், இருக்கிறது.

குறிப்பு:—திருச்யத்தின் ஸ்வரூபம் இந்த சூத்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. பிரதானம் முதல் பௌதிகங்கள் வரை (ஸ்தாவர ஜங்கமங்கள் வரை) யுள்ள ஸமஸ்த பதார்த்தங்களும் திருச்யமெனப்படும். பிரகாசம், கிரியை, இருத்தல், என்பன முறையே சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களின் இயற்கையாம். குணங்கள் சூக்ஷ்மமாக இருக்கின்றமையால், அவைகளைப் பிரஸ்தாபிக்காமல் அவைகளின் ஸ்வபாவங்கள் பிரஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

பிரகாசம்—ஸத்வகுணம் மேலிடுதல்.

கிரியை—ரஜோகுணம் மேலிடுதல் சஞ்சலமாக இருத்தல்.

இருத்தல்—மேற்கண்ட இரண்டும் இல்லாமல் மோக ரூபமாக மாறுமல் இருத்தல்.

வஸ்துக்கள் குணங்களால் தாரதம்மியப்படுகின்றன. பிரதானமே பஞ்சதந் மாத்திரைகளாகவும், பூதங்களாகவும் கர்மேந்திரிய ஞானேந்திரியங்களாகவும் புத்தி, சித்தம், மனஸ், அகங்காரங்களாகவும் பரிணமிக்கின்றது. போகம் அபவர்க்கம், விஷய நுகர்ச்சி, வீடு அல்லது கைவல்லியம் இவைகளைப் புருஷனுக்குக் கொடுக்கிறவைகளாக மேற்கண்ட பிரதானத்தின் பரிணமங்களிருக்கின்றன.

சைவ ஸித்தாந்தத்தில் சொல்லுகிறபடி தநு, கரண, புவன, போகங்கள், புருஷன் மேன்மேலும் சித்த சுத்தி பெற்றுக் கடை முறையில் வீடுபெற ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

திருச்யம் அல்லது பிரபஞ்சத்தின் பிரயோஜனம் யாது? புருஷன் அநுபவம் பெறுதலின் பொருட்டாம். புருஷன் தன் இயற்கை நிலைமையின் அருமையையும் பெருமையையும் மறந்தான். ஒரு கதை—இந்திரன் ஒரு காலத்தில் பன்றியாக ஆயினன்; தன் பெட்டைப்பன்றியுடனும், குட்டிகளான பரிவாரங்களுடனும் உல்லாசமாகவும் சந்தோஷமாகவும் காலங்கழித்தான். தேவர்கள் இந்திரனின் நிலையைக் கண்டு வியஸனமுற்று “ஓ! பன்றியே! நீவிர் இந்திரனாவீர். நீவிர் பன்றியாக உழலுவானேன்?” என்று வினவ, இந்திரனான பன்றி சொன்னதாவது :— “நான் இந்நிலையிலேயே இருக்கட்டும். இது எனக்குச் சுகமாக இருக்கின்றது. தேவலோகம் எனக்கு வேண்டாம்.” இதைக் கேட்ட தேவர்கள் வியப்புற்று இன்னவிதம் செய்தால் இந்நிலையைவிட்டு இந்திரன் திரும்புவார் எனத் தெரியாமல் திகைப்புற்றார்கள். பின்பு ஒன்றொன்றாய்ப் பன்றிக்குட்டிகளை அவர்கள் கொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். கடைசியில் பெண் பன்றியையும் கொன்றார்கள். எல்லாப் பன்றிக்குட்டிகளும் தன் இணை பிரியாத பெட்டைப்பன்றியும் இறந்தமேல் பன்றி ரூபமான இந்திரன் மிக வியஸனமுற்று ‘ஹோ!’ என்று கதறி அழுகவே, தேவர்கள் அப்பன்றி சரீரத்தை வெட்டிப் பிளந்தார்கள். அதனின்று திடீரென்று இந்திரன் வெளிவந்து, இது என்ன கனவு! என்று சிரித்தான். இவ்விதம் புருஷன் பிரகிருதியுடன் ஸம்பந்தித்து, அபேத நினைவுகொள்ளுகிறான். தேஹோஹம் என்ற பாவனை பெறுகிறான். தன்னுடைய உண்மை நிலையை மறக்கிறான். புருஷனான ஆத்மா உண்மையில் சுத்தனாகவும் அஸங்கனாகவும் இருக்கிறான். பிரபஞ்சமாகிய திருச்யத்துடன் புருஷன் சம்பந்தம் பெறுகிறதனால், சுக துக்கங்களுக்குட்பட்டவன் ஆகிறான். இச்சம்பந்தத்தை அநுபவத்தினால் விலக்கிக்கொள்ளுதலின் பொருட்டு யோகசாஸ்திரம் பிரவிர்த்தித்தது (இது விவேகாநந்தர் சொல்லியது.)

19. விஶேஷாவிஶேஷலிங்கமாத்ராலிங்கானி குணபர்வாணி ॥

விசேஷங்கள், அவிசேஷங்கள், லிங்கம், மாத்திரை, அலிங்கம், இவை (சத்வ, ரஜஸ், தமஸ்) என்ற குணங்களின் பரிணமங்கள்.

குறிப்பு:—(1) விசேஷங்களாவன—பிருதிவி, அப்பு, தேஜஸ், வாயு, ஆகாயம் என்ற 5 மஹா பூதங்களும், 5 கர்மேந்திரியங்களும், 5 ஞானேந்திரியங்களும், மனம் 1, ஆக 16. இவை எப்போதும் மாறிமாறிக் கொண்டிருக்கின்றமையால் ஸாங்கிய சாஸ்திரத்தில் விகாரங்கள் எனப் பெயர் பெறும். இவை பதினாறும் காரியங்களே அல்லாமல் காரணமல்ல.

(2) அவிசேஷங்களாவன :—பஞ்ச தந்மாத்திரைகள், அகங்காரதத்துவம் ஆக 6. இவை புத்தியின் (மஹத்தத்துவத்தின்) காரியங்களாயும், மேற்கண்ட 16 விசேஷங்களுக்குக் காரணமாகவும் இருக்கின்றன. இவை புத்தியின் காரியமாக இருக்கின்றமையால் விகிருதி என்றும், விசேஷங்களுக்குக் காரணமாக இருக்கின்றமையால் பிரகிருதி என்றும், இரண்டு தன்மைகளை உத்தேசித்து பிரகிருதி விகிருதி என்றும் பெயர் பெறும்.

(3) லிங்கம், மஹத்தத்துவம்: மூலப்பிரகிருதியான அலிங்கத்தில் இது லயமடைவதால், இது லிங்கமெனப் பெயர் பெறும்.

(4) அலிங்கம், மூலப் பிரகிருதி, இது லயம் அடையக்கூடியது, பிறிதொன்றுமில்லை. அதனால் இது அலிங்க மென்னப்படும். இது குணங்களுக்குள் தாரதம்மியமில்லாத ஸாம்யாவஸ்தை.

விசேஷங்கள் 16, அவிசேஷங்கள் 6, மஹத்தத்துவம் 1, மூலப்பிரகிருதி 1, ஆக தத்துவங்கள் 24, புருஷன் உள்பட 25.

20. 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍃𑌶𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌃 ॥

பார்க்கிறவன் (புருஷன்) அறிவை (ஞானத்தை) ஸ்வரூபமாக உடையவன் சுத்தன், அதாவது பரிணாமமில்லாதவன். ஆயினும் புத்தி விர்த்தியை அநுசரித்து விஷயங்களைக் கிரஹிக்கிறான்.

குறிப்பு :—(1) புருஷன் சுத்தனாய் இருப்பினும், புத்தியின் விர்த்தி விசேஷங்களில் பிரதிபிம்பிக்கின்றமையால், புத்தியின் சலநங்கள் புருஷனுடையவையாக நினைக்கப்படுகின்றன.

(2) புருஷன் சேதநன். புத்தி அசேதநம். புத்திக்குப் பலசாமக்கிரியைகள் வேண்டும். அவையாவன. இந்திரியங்கள், விஷயங்கள் முதலியன.

(3) புருஷன் ஸ்வார்த்தன், புத்தி பரார்த்தம், சைதந்நியமே புருஷன்.

21. 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥 𑌏𑌵 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ॥

திருச்ய வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் (இருத்தலானது) அவனுடைய (புருஷனுடைய) பிரயோஜநத்திற்காகவாம்.

குறிப்பு :—(1) திருச்யம், அதாவது வஸ்துக்களானவை கார்யம், காரணம், கரணம், என குணத்திரயங்களாக இருக்கின்றன. அவை புருஷனின் போகத்தின் பொருட்டும், மோக்ஷத்தின் பொருட்டுமாம். பிருஹதாரண்ணியக உபநிஷத்தின் மைத்திரேயீ பிராஹ்மணத்தில்

“ஆத்மநஸ்து காமாய ஸர்வம் ப்ரியம்பவதி”

என்பது இவ்விஷயத்தையே உபதேசிக்கின்றது.

(2) திருச்ய வஸ்துக்களுக்கு அழிவு உண்டு. புருஷனுக்கு அழிவில்லை.

22. க்ருதார்த்தம் ப்ரதி நஷ்டமப்யநஷ்டம்
தத³ந்யஸாதா⁴ரணத்வாத் ॥

பிரயோஜனத்தை அடைந்தபுருஷனை (முக்தனை) உத்தேசிக்க திருச்யம் நாசமுற்றாலும், அது முக்தனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் பொதுவாயுள்ளமையால், (அம் மற்றவர்களை உத்தேசிக்க) நாசமுறுகிறதில்லை.

குறிப்பு :—(1) யோகிகள் மதத்தில் புருஷர்கள் பலர். அதனால், ஒருவன் முக்தி பெறுவதினால், திருச்ய பதார்த்தங்கள் அவனைக்குறித்து நாசமடைந்தாலும் (மறைந்து போனாலும்) மற்றவர்களுக்கு நாசமடைகிறதில்லை. அத்துவைத வேதாந்திகள் மதத்தில், புருஷன் ஒருவனே ஆயினும், புருஷன் பிரதிபிம்பிக்கின்ற உபாதிகள் பலவாறாக இருக்கின்றமையால், உபாதிகள் நாசமுறும் வரையில் ஸம்ஸார பந்தம் உண்டு.

(2) பிரதாநம் ஒன்று, புருஷர்கள் பலர். இது ஸாங்கியயோகிகளின் ஸித்தாந்தம். அடியிற்கண்ட மந்திரம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

“அஜாமேகாம் லோஹிதஶுக்லக்ருஷ்ணாம்
ப³ஹ்வீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜமாநாம் ஸரூபா: ”

ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்.

புருஷார்த்தம் பெற்றவனுக்குப் பிரதாநம் இல்லை. புருஷார்த்தம் பெறாதவனுக்கு, பிரதானமானது, மஹதாதிரூபமாகப் பரிணமித்து, ஸம்ஸாரத்தை யுண்டு பண்ணுகிறது. இதனால் ஒருவன் முக்திப்பேறு மற்றவர்களுக்கு இன்றும் என்பது ஸித்தாந்தம் பெறுகிறது

23. ஸ்வஸ்வாமிஶக்த்யோ: ஸ்வரூபோபலப்³தி⁴ஹேது:
ஸம்யோக³: ॥

பொருள், பொருளுடையவன் இவ்விரண்டின் சக்திகளின் சம்பந்தமானது ஸ்வரூபத்தை அடைதலுக்குக் காரணமாம்.

குறிப்பு:—(1) ஸ்வம், திருச்யம் அதன் சக்தி என்றால், ஜடத்தன்மை. பார்க்கத்தகுந்ததாக இருத்தல் புத்தி முதல்கீழ்க்கடையில் உள்ள யாவற்றும் திருச்யமாம். ஸ்வாமி என்றால் (ஸ்வத்தை) உடையவன், அதாவது புருஷன். புத்தி (அந்தக்கரணம்) முதலியன விஷயங்களாக (திருச்யங்களாக) இருக்கின்றன. புத்தி இந்திரியங்களுடன் சேர்ந்து வெளிநோக்கி விஷயங்களைக் கிரஹிக்க, போகங்கள் உண்டாகின்றன. அதனால் பந்தம் ஏற்படுகிறது. புத்தி, இந்திரியங்களின் சம்பந்தத்தைத் தவிர்த்துப் புருஷனை அறிதல் அபவர்க்கம் எனப்படும். அதுவே கைவல்லியமாம். இவ்விதம் யோகியானவன் கைவல்லிய நிலையைப் பெறவே, பிரதானம் இவனுக்கு, முன் ஸூத்திரத்தில் சொல்லியபடி நாசத்தை (மறைதலை) அடைகிறது.

(2) கடோபநிஷத்திலுள்ள அடியில்வரும் மந்திரம் இந்த ஸூத்திரத்தை விளக்குகின்றது.

ஆத்மேந்த்ரியமநோயுக்தம் ।
போக்தேத்யாஹுர்மநீஷிண: ॥

இதன் பொருள்:—தேஹம், இந்திரியங்கள், மனம், இவைகளுடன் புருஷன் சேருங்கால் போக்தா என்று அறிஞர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

விமுக்தஶ்ச விமுச்யதே ॥

என்ற வசனத்தினால், இவைகளைவிட்ட புருஷன் முக்தனாகிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது.

(3) சம்யோகம் என்பது முன் 1-வது குறிப்பில் கண்டபடி புத்தியின் மூலமாய் விஷயங்களுடன் சம்பந்தித்தலும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து புத்தி புருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தலுமாம். பிரகிருதி புருஷ ஸம்யோகத்தின் முடிவான பிரயோஜனம் யாதெனில், புத்தி முதலில் விஷயங்களுடன் சம்பந்தம் பெற்று, விஷய நுகர்ச்சியின் துக்கத்தை அநுபவத்தால் அறிந்து அவைகளைச் சிறுகச் சிறுகத் தவிர்த்து, வெளிநோக்கியதான புத்தி பின்பு அந்தர் முகப்பட்டு ஆத்ம விஷயங்களில் பயின்று, கடைமுறையில் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுதலுக்கேயாம். ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறவே, பிரகிருதி புருஷவிவேகம் ஏற்படும். ஞாநம், அதாவது புருஷதர்சநம் பிரகிருதி புருஷ வியோகத்திற்குக் காரணமாம். அதர்சநம் (அவித்தை) பிரகிருதி புருஷ ஸம்யோகத்திற்குக் காரணமாம். அவித்தை என்ற திரை நீங்கவே, ஸ்வதஸ்ஸித்தமான கைவல்லியம் ஸித்திக்கிறது. இந்த தாத்பரியத்தைக் கீதையின் முடிவில் அர்ஜுநன் சொல்லியிருக்கிறார்:—

"நஷ்டோமோஹ ஸ்ம்ருதிர்லப்தா"

இதன்பொருள் "மயக்கம் தீர்ந்தது. முன்னிருந்த ஞானத்தைத் திரும்பப்பெற்றேன்." இதில் ஸ்மிருதி என்ற வார்த்தையானது கவனிக்கத்தக்கது. ஸ்மிருதி = முன்னினைவு. அதாவது எப்பொழுதும் ஜீவாத்மாவானவன் ஞானஸ்வரூபி; ஞானம் அக்ஞானத்தினால் மறைபட்டிருந்தது. மயக்கம் நீங்கவே ஸ்வாபாவிகமான ஞானம் வெளிப்படுகிறது.

24. தஸ்ய ஹேதுரவித்யா ॥

அதற்கு (திருச்யம், திரஷ்டா இவைகளின் ஸம்யோகத்திற்கு) க் காரணம் அவித்தையாம்.

குறிப்பு :—முன் சூத்திரத்தில் ஸம்யோகத்தின் ஸ்வரூபம், காரியம், இரண்டும் சொல்லப்பட்டன. இந்த சூத்திரத்தில் அதன் காரணம் சொல்லப்படுகிறது.

அவித்தை (ஐந்தாம் சூத்திரம் பார்க்க) ஸம்யோகத்திற்குக் காரணம். திரஷ்டாவையும், திருச்யத்தையும் ஒன்றுபடுத்தி, நான் என நினைத்தல் பிராந்தி. அந்த பிராந்தி வாஸனையுடன் கூடிய மநமானது பிரளய காலத்தில் பிரதாநத்தில் லயத்தை அடைந்து ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அந்த பிராந்தி வாஸனையுடன் வெளிவருகிறது. இத்தன்மையான மநவினுல்தான் பந்தம் உண்டாகிறது. அதனுல் அநாத்மாவில் ஆத்மாவை நினைத்தும், நான் எனது என்ற பாவனைகளை ஜீவன் விருத்தி செய்கிருன்.

25. தத³பா⁴வாத் ஸம்யோகா³பா⁴வோ ஹாநம்
தத்³ த்³ருஶே: கைவல்யம் ॥

அது (அவித்தை) இல்லாமல் போதலினுல் (முன் சொல்லிய திருச்யம் திரஷ்டா இரண்டின்) ஸம்யோகம் அற்றுப்போகின்றது. (இதற்கு) ஹாநம் என்று பெயர். அதுவே (இந்த ஹாநம் நிகழ்தல்) சைதந்நிய ஸ்வரூபியாகிய புருஷனுக்குக் கைவல்லியமாம்.

குறிப்பு :—முன்னர் தள்ளத்தக்கதான துக்கம் இன்னதென்றும், துக்க காரணம் இன்னதென்றும், நிருபணம் செய்து ஹாநம் (விடுதல்) என்பது இன்னது என்று இச்சூத்திரத்தில் வியவஹரிக்கிருர். பந்த நிவிர்த்தி ஏற்பட்டால் ஸவதஸ் ஸித்தமான புருஷ ஸ்வரூபம் வெளியாகிறது என முன்சொல்லியபடி, இப்போதும் அவித்தை நீங்கவே, புருஷஸ்வரூபம் ஸித்திக்கிறதென்று இச்சூத்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

26. விவேகக்²யாதிரவிப்லவா ஹாநோபாய: ॥

ஸ்திரமான விவேகஞானம் முன் சோல்லிய ஹானம் பெறுதலுக்குச் சாதனமாம்.

குறிப்பு :—(1) விவேகம், திரஷ்டாவான புருஷன் வேறு, திருச்யமாகிய புத்தி முதலிய பிரபஞ்சம் வேறு, என ஆராய்தல். ஞானம், அதை அறிதல்.

(2) முதலில் சாஸ்திர ஞானத்தால் விவேக ஞானமானது சாதாரணமாய் உண்டாகிறது. பின்பு அநுபவமில்லாமல் பரோக்ஷஞானம் ஏற்படுகிறது. பின்பு மநநத்தினுல் அந்த சாஸ்திர ஞானம் திடப்பட்டும், விஷயங்களில் மனத்திற்கு வைராக்கியம் உண்டாகியும், அதனுல் மனஸானது அந்தர்முகப்பட்டு, புருஷனை

யே நிரந்தரமாகத் தியானித்து, மனஸ் ஆனது புருஷ ஸ்வரூபத்தைப் பெறுகிறது. இதைத்தான் அவிப்லவ * என்ற பதம் விவரிக்கிறது.

27. தஸ்ய ஸப்ததா ப்ராந்தபூமிஃ ப்ரஜ்ஞா ॥

அவனுடைய (அந்த யோகியினுடைய) பிரஞ்ஞையானது சிரேஷ்டமான முடிவையுடைய ஏழு படிகளை உடையது.

குறிப்பு :—(1) ஸ்திரமான விவேகத்தையுடைய யோகியின் பிரஞ்ஞைக்கு ஏழு படிகள் உள்ளன.

i. அறியவேண்டியவை அறியப்பட்டன. இனி அறியவேண்டியவை ஒன்றுமில்லை. இந்த பூமியில் ஸர்வ ஸம்சயங்களும் நிவிர்த்தி அடைகின்றன. தன்னை அறியவேண்டுமென்ற விருப்பம் மாத்திரம் உள்ளது.

ii. பந்தத்திற்குக் காரணமான கிலேசங்கள் எல்லாம் நாசம் பண்ணப் பெற்றன. ஸர்வ துக்கங்களும் நிவிர்த்தி யடைகின்றன.

iii. இனி அடையவேண்டியவை ஒன்றுமில்லை. ஸர்வ காமப்பிராப்தி உண்டாகின்றது. இப்போது இவனுக்கு ஆப்தகாமன் என்று பெயர். ஸர்வாந் காமாந்ஸஹ என்ற தைத்திரீய வசனம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

iv. இனிச் செய்யவேண்டியவை ஒன்றுமில்லை. நான் கிருத கிருத்தியன் என்ற ஞானம் உண்டாகிறது.

v. ஸர்வ கார்ய நிவிர்த்தி ஏற்படுகிறது. புத்தியானது நிர்மலமாகி சோக நிவிர்த்தியைப் பெறுகிறது.

vi. ஆரும்படியில் புத்திக்கே காரணமான குணங்கள் இவனை விட்டு நழுவிப் பிரதானத்தில் லயமடைகின்றன. புத்தியும் சூந்யம் பெறுகிறது. இதில் “ அபயம் ” என்று உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பெறும் நிலை ஏற்படுகிறது.

vii. இதில் புருஷன் தனிமையாக இருக்கிறான். எல்லா ஸம்பந்தங்களும் விலகி, கேவலனாக இருக்கிறான். இதுவே கைவல்லிய நிலை.

(2) முதல் நான்கு படிகளில் கார்யங்களினின்று கிரமமாக விடுதலையும் ஐந்தாம் ஆரும் படிகளில் காரணங்களினின்று விடுதலையும் ஏற்படுகின்றன. ஏழாம்படியில், ஸ்வரூப மாத்திரமாக புருஷன் இருத்தலும் ஏற்படுகிறது.

---

* “ சாத்திரம் ஓதும் சதுர்களை விட்டு நீர்
மாத்திரைப்போது மறித்துள்ள நோக்குமின் ” என்ற
திருமூலர் வசனம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

(3) மேற்கண்ட ஏழு படிகளும் உபநிஷத்துக்களில் அடியில் வருமாறு சொல்லப்படுகின்றன :—

i. 𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌃 𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌃
𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍇 ॥

இதன் பொருள் : காரணரூபத்தால் பரமாயும், காரிய ரூபத்தால் அவரமாயுமிருக்கின்ற அந்த பரமாத்மாவை ஒருவன் பார்ப்பானுகில், ஹிருதயத்தின் கண்ணுள்ள அவித்தியா வாஸநாமயமான பந்தங்கள் பேதிக்கப்பெற்று விட்டுப்போகின்றன. ஸமஸ்தமான ஸம்ஸயங்களும் நாசமுறுகின்றன. இந்த ஞாநியின் கர்மங்களும் நசிக்கின்றன.

ii. 𑌏𑌤𑌂𑌹𑌵𑌾𑌵𑌨𑌤𑌪𑌤𑌿 ।
𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂𑌸𑌾𑌧𑍁𑌨𑌾𑌕𑌰𑌵𑌂 ।
𑌕𑌿𑌮𑌹𑌂𑌪𑌾𑌪𑌮𑌕𑌰𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 । — தைத்திரீயோபநிஷத்.

இதன் பொருள்: நான் ஏதோ காரணத்தால் சுபகர்மத்தைச் செய்யாமற் போனேனே, ஏதோ காரணத்தால் பாபகர்மத்தைச் செய்தேனே என்ற தாபத்தால் அந்த ஞாநியானவன் தபிக்கப்பெறுகிறுனில்லை.

iii 𑌸𑍋𑌽𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌸𑌹 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥ — தைத்திரீயோபநிஷத்.

இதன் பொருள்: அந்த ஞாநி, பிரஹ்மமாக இருந்து, ஒரே காலத்தில் எல்லாக் காமங்களையும் அடைகிறுன்.

iv. 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚𑍇𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌦𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 ।
𑌕𑌿𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌨𑍁𑌸𑌂𑌜𑍍𑌵𑌰𑍇𑌤𑍍 ॥

பிருஹதாரண்யகோபநிஷத்.

இதன் பொருள்: ஒருவன் தன் ஸ்வரூபமின்னதென்று அறிவானுகில், அவன் செய்யவேண்டிய காரியம் என்ன? அவன் செய்யவேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்றபடி.

v. 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌕𑌃 𑌶𑍋𑌕 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃 ॥

ஈஸாவாஸ்யோபநிஷத்.

இதன் பொருள்: எங்கும் ஆத்மா ஒன்றையே பார்க்கிறவனுக்கு மோஹம் ஏது? சோகம் ஏது?

vi. 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇𑌽
𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑍇𑌽𑌨𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌽𑌨𑌿𑌲𑌯𑌨𑍇𑌽𑌭𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 ॥

தைத்திரீயோபநிஷத்

அபயம்வை ஜநக ப்ராப்தோஸி ।

ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்.

இவை இரண்டின் தேர்ந்த பொருள்: ஆத்மாவை அறிந்தவன் பயமற்ற நிலையைப்பெறுவான்.

vii. ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம ।
ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மைவ பவதி ॥—தைத்திரீயோபநிஷத்.

இதன் பொருள்: பிரஹ்மமானது ஸத்ரூபமாயும், சித்ரூபமாயும், முடிவில்லாததாயும் இருக்கிறது. பிரஹ்மத்தை அறிந்தவன் பிரஹ்மமாகவே ஆகிறான்.

28. யோகாங்கா நுஷ்டாநாதஶுத்திக்ஷயே
ஜ்ஞாநதீப்திரா விவேகக்யாதே: ॥

யோகாங்கங்களை அநுஷ்டிப்பதினால், மநத்தின் மலம் குறையக் குறைய, புருஷஸாக்ஷாத்கார்ரம் வரையில், ஞாநப்பிரகாசமானது மேன்மேலும் உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—ஐந்து வகையாயுள்ள (அவித்தை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம்) விபரியயஞாநம் யோகாங்கங்களான யமம், நியமம், முதலியவைகளைச் சரியாய் அப்பியஸிப்பதினால் குறைவு படுகிறது. அதன் முடிவில் புருஷ தர்சநம் ஏற்படுகிறது. யோகாங்கங்களை அநுஷ்டித்தால் பிரகிருதி புருஷ விவேக் ஞானம் தானே உண்டாகின்றது. அவ்வநுஷ்டாநத்தால் மநமலம் நீங்கவே, ஸ்வத ஸ்வித்தமான புருஷனின் ஸாக்ஷாத்காரம் ஏற்படுகிறது.

29. யமநியமாஸநப்ராணாயாமப்ரத்யாஹாரதாரணாத்யாந
ஸமாதயோऽஷ்டாவங்காநி ॥

யமம், நியமம், ஆஸநம், பிராணயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை, தியாநம், ஸமாதி என்பன யோகமுறையின் எட்டு அங்கங்களாம்.*

குறிப்பு:—(1) இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற வரிசையில் முன்னதை அப்பியஸிக்காமல், பின்னதை மாத்திரம் அப்பியஸித்தால் பிரயோஜனமின்று. உதாரணமாக யமம் மாத்திரம் தனித்து அப்பியஸிக்கலாம். யமம் இன்றி, நியமம் முதலியவற்றை அப்பியஸித்தால் பிரயோஜநமுண்டாகாது. அப்படியே யமம், நியமம் இன்றி ஆஸநம் மாத்திரம் பிரயோஜநமின்றாம். அப்படியே பின்னுள்ள வைகளைப்பற்றியும் அறிந்து கொள்க.

*இயம நியமமே யெண்ணிலா வாதன
நயமுறு பிராணயாமம் ப்ரத்தி யாகாரஞ்
சயமிகு தாரணை தியாநஞ் சமாதி
யயமுறு மட்டாங்க மாவது மாமே.— திருமந்திரம்.

(2) முதல் பாதத்தில் பிரஸ்தாபித்துள்ள அப்பியாஸம், வைராக்கியம், வீரியம், முதலியவை யமம் முதலியவைகளுள் அடங்கும். அப்படியே வேதாந்திகள் சொல்லுகிற விவேகம், வைராக்கியம், ஷட்ஸம்பத்தி, முமுக்ஷுத்துவம் இவைகளும் யமம் முதலியவைகளுள் அடங்கும்.

30. அஹிம்ஸாஸத்யாஸ்தேயப்ரஹ்மசர்யாபரிக்ரஹா யமா:॥

அஹிம்ஸை, சத்தியம், களவின்மை, இந்திரியநிக்கிரஹம், திரவியஅபேக்ஷையின்மை, இவை யமத்தின் ஸ்வரூபங்களாம்.*

குறிப்பு :—அஹிம்ஸை: மநம், வாக்கு, காயத்தால் எவ்விதத்தாலும், எக்காலத்திலும், எப்பிராணிக்கும் ஹிம்ஸை செய்யாதிருத்தல். சத்திய முதலான மற்றையவை அஹிம்ஸை என்ற தர்மத்தைச் சுத்தம் செய்வதற்கும், பூர்த்திபெறச் செய்வதற்கும் ஏற்பட்ட ஸாதநங்கள். அஹிம்ஸை என்ற தர்மத்தைப் பரிபாலிக்காமல் மற்றைய தர்மங்களை அநுஷ்டித்தல் பிரயோஜநமில்லை. அஹிம்ஸை என்ற தர்மம் மற்றைய தர்மங்களின் அநுஷ்டாநமின்றி பூர்த்திபெறுதாகையால், அவைகள் முக்கிய ஸாதநங்களாம்.

ஸத்தியம் :—பிறர் நன்மையின் பொருட்டு, பிரமாணங்களால் கிரகித்து, மநத்தால் நினைத்தபடி வாக்கினுல் சொல்லுதல் இதைக்கேட்கிறவன் உள்ளபடி கிரகிக்கும்படியாகச் சொல்லவேண்டும் வஞ்சகமும் கபடமுமுள்ளதாயும், கேட்கிறவன் உள்ளபடி அறியாமலிருக்கும்படியாகவும் மொழிதல் சத்தியமன்று. உண்மையாயிருப்பினும், பிராணிகளுக்கு நன்மை பயக்கக்கூடிய மொழிமாத்திரம் சத்தியமாகும். உண்மையாயிருப்பினும் தீமைபயக்கக்கூடியவை அசத்தியமேயாகும்.

மநுவின் வசநம் இதுவாம்.

ஸத்யம் ப்ரூயாத் ப்ரியம் ப்ரூயாத்
ந ப்ரூயாத் ஸத்யமப்ரியம்।
ப்ரியம் ச நாந்ருதம் ப்ரூயாத்
ஏஷ தர்ம: ஸநாதந:॥

இதன் பொருள் : உண்மைபேசு, அது பிரியகரமாக இருத்தல் வேண்டும் உண்மையான வார்த்தையாயினும், பிரியமின்றேல், அதைச் சொல்லுதலை தவிர் பிரியமானதென்று பொய்யைப் பேசாதே. இதுவே சாசுவத தர்மம்.

களவின்மை :— பலாத்காரமாகவாவது, ரகஸியமாகவாவது பிறர் பொருளை அபகரிக்காமலிருத்தலும், அத்தன்மையானச் சிந்தனையைத் தவிர்த்தலும் இவை களவின்மையாம்.

இந்திரிய நிக்ரஹம் அல்லது பிரிஹ்மசர்யம் :—பிரஹ்ம = வேதத்தை உத்தேசித்து, சர்யம் = நியமங்களை அநுஷ்டித்தல். வேதாத்தியயநம் செய்தலுக்கு, இந்திரிய நிக்கிரஹம் முக்கிய மானதால், பிரஹ்மசர்யம் என்றபெயர் இந்திரிய நிக்கிரஹத்திற்கு ஏற்பட்டுவிட்டது.

---

* கொல்லான் பொய்கூறான் களவிலா னெண்குண
னல்லா னடக்க முடையா னடுச்செய்ய
வல்லான் பகுத்துண்பான் மாசிலான் கட்காம
மில்லா னியமத் திடையினின் றானே.—திருமந்திரம்.

திரவிய அபேக்ஷை இன்மை : சரீர யாத்திரைக்கு இன்றியமையாதவைகளைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் பிரவிர்த்தியில்லாமலிருத்தல் என்பது இதன் கருத்து. வேண்டாத சொத்தை அவசியமின்றி சம்பாதித்தல், பிறரைக் கேட்டுப் பெறுதல், அதைப் பேணுதல், அதற்காகப் பிறரை ஹிம்ஸித்தல் இவைகளைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

31. ஜாதிதேசகாலஸமயாநவச்சிந்நா:

ஸார்வபௌமா மஹாவ்ரதம் ॥

ஜாதி, தேசம், காலம் ஸமயம் இவைகளின் வரம்புக்குட்படாமல், யோகத்தின் எல்லாப் பூமிகளிலும், யமம் என்ற விரதமானது அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. இதைப் பூர்ணமாக அநுஷ்டித்தல் மஹா விரதமெனப்படும்.

குறிப்பு :—உதாரணமாக, மீன் பிடிக்கிறவன் மீனை மாத்திரம் ஹிம்ஸித்தல் கூடும் என்று சொன்னாலும், மற்றவைகளைத் தவிர்த்தல் ஜாதி வரம்புக்குட்பட்ட அஹிம்ஸா விரதமாகும். மஹா விரதத்தை அநுஷ்டிக்கிறவன் இவ்வரம்பையும் மேற்கொள்ளவேண்டும்.

இப்படியே மற்ற வரம்புகளையும் கடக்கவேண்டியது.

32. சௌசஸந்தோஷதப:ஸ்வாத்யாயே

ச்வரப்ரணிதாநாநி நியமா: ॥

பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுதல், ஸந்தோஷம், (தபஸ்) துவந்தங்களைச் சகித்தல், (ஸ்வாத்தியாயம்) வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்களை அப்பியஸித்தல், (ஈசுவரப் பிரணிதானம்) எல்லாக் கர்மங்களையும் ஈசுவரனிடம் அர்ப்பணம் செய்தல், நியமமாம். *

* ஆதிவிய வேதத்தி னப்பொரு ளாளனைச்
சோதியை யங்கே சுடுகின்ற வங்கியைப்
பாதியுண் மன்னும் பராசத்தி யோடுட
னீதி யுணர்ந்து நியமத்த னாமே.

தூய்மை யருளூண் சுருக்கம்பொ றைசெம்மை
வாய்மை நிலைமை வரைதலே மற்றிவை
காமங் களவு கொலையெனக் காண்பவை
நேமியீ ரைந்து நியமத்த னாமே.

தவஞ்செபஞ் சந்தோட மாத்திகந் தானஞ்
சிவன் றன் விரதமே சித்தாந்தக் கேள்வி
மகஞ்சிவ பூசையொண் மதிசொல்லீ ரைந்து
நிவம்பல செய்யி னியமத்த னாமே.— திருமந்திரம்.

குறிப்பு :—ஒண்மதிச்சொல்—பிரணவம். நிவம்—நிபம்—காரணம்.

குறிப்பு :—பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுதல் இருவகைத்து. ஒன்று பாஹ்ய சௌசம், ஜலம் முதலியவைகளால் ஸ்தூல சரீரத்தைச் சுத்தி செய்தல். இரண்டாவது ஆந்தர சௌசம், மைத்ரீ, முதிதா, முதலிய ஸத் பாவங்களால் மனத்தின் மலத்தை நீக்குதல். †

ஸந்தோஷம் : கிடைத்ததை வைத்துத் திருப்தி பெறல்.

தபஸ் : காயக் கிலேசத்திற்குரிய சாந்த்ராயண விரதத்தை அனுஷ்டித்தல். ஸுக துக்கங்களான துவந்தங்களை ஸகித்தல். (கீதை 17-ஆம் அத்தியாயத்தில் தபஸின் இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.)

மற்றவைகள் சூத்திரத்தின் அர்த்தத்திலேயே விளங்கும்.

33. 𑌵𑌿𑌤𑌰𑍍𑌕𑌬𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌭𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍.

(யமநியமங்களுக்கு விருத்தமான ஹிம்ஸை முதலிய சங்கற்பங்களால் தடைகள் நேரிடுமாகில் அச்சங்கற்பங்களின் தோஷங்களை நினைக்கற்பாலது.

34. 𑌵𑌿𑌤𑌰𑍍𑌕𑌾 𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌮𑍋𑌦𑌿𑌤𑌾
𑌲𑍋𑌭𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑍋𑌹𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾 𑌮𑍃𑌦𑍁𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌫𑌲𑌾
𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌭𑌾𑌵𑌨𑌮𑍍 ॥

யோகத்திற்குத் தடைகளான ஹிம்ஸை முதலியன, தான் நேரில் செய்தாலும், பிறரைச் செய்யும்படி ஏவினாலும், அதைச்சரி யென்று அநுமோதித்தாலும், (எல்லாம் பாபமே யென்றும்), அவை ஆசையினாலாவது, கோபத்தினாலாவது மோஹத்தினாலாவது உண்டாயினும், அவை அற்பமாயினும், மத்திமமாயினும், அதிகமாயினும் ஏற்பட்டால், அவை முடிவில்லாத் துக்கங்களுக்கும், அறிவில்லாமைக்கும் காரணமாகின்றன எனச்சிந்திக்கத்தக்கவை.

குறிப்பு:—(1) இந்த சூத்திரத்தில் யம, நியமங்களுக்கு விரோதிகளான எண்ணங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், அவை உண்டாகும் பிரகாசத்தையும், காரணங்களையும், உட்பிரிவுகளையும், அவைகளின் பயன்களையும் விவரித்திருக்கிறார்.

(2) துக்கங்கள் என்றால் துக்கங்களுக்குரிய அநேக ஜந்மங்கள் என்று தாத்பர்யம்.

35. 𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌧𑍌 𑌵𑍈𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 ॥

அஹிம்ஸை ஸ்திரமாகிப் பூர்ணம் பெறும்போழுது, அந்த யோகியின் முன்னர் பகைமை போய்விடும்.

† 1-ஆம் பாதம், 33-ஆம் சூத்திரத்தைப் பார்க்க.

குறிப்பு :—அந்த தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கிறவன் முன்னிலையில் பரஸ்பரம் வைரியாயுள்ள ஜீவராசிகளும் கூட விரோதத்தை விட்டு, பரஸ்பரம் அன்பு பாராட்டும். உதாரணம் : பசு, புலி; பாம்பு, கீரி; எலி, பூனை முதலியனவாம். மஹாதேவரின் குடும்பம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

36. ஸத்யப்ரதிஷ்டாயாம் க்ரியாபலாஶ்ரயத்வம் ॥

ஸத்திய விரதம் ஸ்திரமாகிப் பூர்ணம் பெறவே, யோகியின் வார்த்தை கர்ம பலத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மையை உடையதாகிறது.

குறிப்பு :—ஸத்தியம் என்ற தர்மம் பூர்ணமாக ஏற்படவே, யோகியின் வார்த்தை பலிக்கக்கூடியது. விளையாட்டில் சொன்னாலும் கூட அது பலிக்கும் நன்மை, தீமை என்ற இருபலன்களையும் அளிக்கும். அவன் வார்த்தை தவறாது.

37. அஸ்தேயப்ரதிஷ்டாயாம் ஸர்வரத்நோபஸ்தாநம் ॥

கள்வின்மை ஸ்திரப்பட்டுப் பூர்ணமாகவே, எல்லாவிடத்திலும், எல்லாக் காலத்திலும் ரத்நங்கள் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் அவனையடையும்.

38. ப்ரஹ்மசர்யப்ரதிஷ்டாயாம் வீர்யலாப: ॥

பிரஹ்மசர்யம் ஸ்திரமாகிப் பூர்ணம் பெறவே, வீர்ய லாபம் உண்டாகும்.

குறிப்பு :—வீர்யத்தை வியயம் பண்ணாமல் உள்ளே அடக்க, மநத்தெளிவு, புத்திநுட்பம், தைர்யம், பலம் உண்டாகும்.

39. அபரிக்ரஹஸ்தைர்யே ஜந்மகதந்தாஸம்போத: ॥

பிரதிக்ரஹம் இல்லாமை ஸ்திரமாகிப் பூர்ணம் பெறவே, பிறப்பின் காரணம் தெளிவுபெறும்.

குறிப்பு :—பிறரிடம் யாதொன்றையும் கிரகிக்காமலும் இச்சிக்காமலும் இருத்தல் ஸ்திரப்படுமாகில், யோகியானவன் பிரகிருதஜந்மம் உண்டாதலுக்கு ஸங்கத்தினால் பிரதிகிரகம் செய்தது காரணம் என்றும், முன் ஜந்மங்களில் தான் செய்த பிரதிகிரக கர்மங்கள் இன்னவை யென்றும், இவை இனி எத்தனை ஜந்மங்களை உண்டுபண்ணுமென்றும், தான் கைவல்யம் பெறும் வரை ஏற்படும் ஜந்மங்கள் இன்னவையென்றும் அறிவான்.

பிறர் உதவியை நாடான், என்பதினால், தான் தனித்து நிற்கும் தகைமையையுடையவனாவான். ஜநநத்தை உண்டுபண்ணும் இருணத்தை இனிச்செய்யான்

அதனால் அவன் மனம் தூய்மை பெறுகிறது. அங்கிலேயின் பயனாய்ப் பிறப்பு இன்னதென்பதையும், அதன் பிரகாரத்தையும் (மக்கள், தேவர், நரகர் முதலியவைகள்) பிறப்பின் காரணங்களான கிலேசங்களையும் கர்மங்களையும், அதன் பலனான துக்கத்தையும் முடிவான புருஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் குரு உபதேசத்தால் அறிகிறான்.

40. ஶௌசாத் ஸ்வாங்கஜுகுப்ஸா பரைரஸம்ஸர்க: ॥

சௌசம் (சுத்தம்) பூர்ணமாக ஏற்படவே தன் அவயவங்களில் அருவருப்பும், பிறருடன் சேராமலிருத்தலும் உண்டாகின்றன.

குறிப்பு :—இனி நியமங்களின் ஸித்திகளைச் சொல்லுகிறார். தன் சரீரத்தை அடிக்கடி உள்ளும் புறமும் சுத்தி செய்து வரவே, அதன் ஆராய்ச்சி ஏற்படுகிறது. அதன் தன்மை அசுத்தமென அறிகிறான். அதனால் சரீரத்தின் மேலுள்ள அபிமானம் விட்டு விலகுகிறது. பிறர் சரீரங்களைப்பற்றியும் அருவருப்பு உண்டாகிறது.

41. ஸத்த்வஶுத்திஸௌமநஸ்யைகாக்ர்ய
இந்த்ரியஜயாத்மதர்ஶநயோக்யத்வாநி ச ॥

அதனால் (சௌசத்தின் ஸித்தியால்) மனம் சுத்தம் பெறுதலும் அதனால் மைத்ரபாவமும், அதனால் மனம் ஒருமைப்படுதலும், அதனால் இந்திரிய ஜயமும், முடிவில் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுதலுக்குரிய தகைமையை அடைதலும் ஏற்படுகின்றன.

42. ஸந்தோஷாதநுத்தம: ஸுகலாப: ॥

ஸந்தோஷம் என்ற நியமம் ஸித்தி பெறுதலினால் உயர்நலமுள்ள ஸுகம் உண்டாகும்.

குறிப்பு :—எல்லா விஷய சுகங்களையும் அநுபவித்தலால் ஏற்படும் ஸந்தோஷத்தைப் பார்க்கிலும், அவைகளில் விருப்பு வெறுப்பு என்ற பற்றில்லாமல் இருத்தலினால் ஏற்படும் மனத்திருப்தி மிகவும் உயர்நலமுடையது. தைத்திரீய உபநிஷத்தின், ஆநந்த மீமாம்ஸையில் இந்தப் பற்றில்லாமை, அகாமஹததவம், கடைமுறையில் பிரஹ்மாநந்தத்தைக் கொடுக்கும் என்ற உபதேசமுள்ளது.

43. காயேந்த்ரியஸித்திரஶுத்திக்ஷயாத் தபஸ: ॥

தபஸ்ஸினால் அசுத்தம் நசித்துப் போகிறது. அதன் பயனாகச் சரீரத்திற்கும் இந்திரியங்களுக்கும் ஸித்திகள் ஏற்படுகின்றன.

குறிப்பு :—சித்திகள், அணிமா முதலான * 8 ஸித்திகளும், இந்திரியங்களுக்கு லோகாந்தரத்திலும், தேசாந்தரத்திலும், காலாந்தரத்திலும் நேரிடும் விஷயங்களைப் பார்த்தல், கேட்டல் முதலிய ஸித்திகளும் உண்டாகும்.

44. 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌃 ॥

சாஸ்திரங்களை அப்பியஸிக்கிறதினால், யஜித்த தேவதையுடைய ஸாந்நித்தியம் உண்டாகிறது.

குறிப்பு :—மந்திர ஜபத்தினால் மந்திர அதிஷ்டான தேவர்கள், மந்த்ரத்தைக் கண்டு பிடித்த ரிஷிகள், ஸித்த புருஷர்கள் இவர்கள் இவனுக்கு தர்சனத்தைக் கொடுத்து, அநுக்ரஹம் செய்கிறார்கள்.

45. 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌪𑍍𑌰𑌣𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥

ஈசுவரனுக்குத் தன்னை அர்ப்பணம் செய்வதால் ஸமாதியின் ஸித்தி ஏற்படுகிறது.

குறிப்பு :—ஈசுவரத் தியானத்தால் ஸமாதி பூர்ணம் பெறுதல் உண்டாகிறது. அதாவது யோகியின் பிரக்ஞை முடிவான விசாலத்தை யடைகிறது. காலதேசங்களின் வரம்பின்றி எல்லாவற்றையும் அறியும் தகைமையைப் பெறுகிறான்.

ஈசுவரத் தியானத்தால், ஸமாதி பூர்ணம் உண்டாகிறது என்பதினால் யமம் முதலியவை வேண்டுவதில்லை என்று அர்த்தமில்லை. யமம் முதலியவை மாத்திரம் இருந்து ஈசுவரத் தியானம் இல்லாவிடில் ஸமாதி ஸித்தி உண்டாகாது என்பது பொருள்.

46. 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍 ॥

ஆஸனம் என்பது ஸ்திரகரமாயும், ஸுககரமாயும் இருத்தலாம்.

---

* அணிமா — அணுவைப் போலாதல்.
மஹிமா — மிகவும் பருத்தல்.
கரிமா — மிக கனத்தல்.
லகிமா — மிக இலேசாதல்.
பிராப்தி — வேண்டுவனவெல்லாமடைதல்.
பிராகாமியம் — குறைவின்றியிருத்தல்.
ஈசத்துவம் — யாவர்க்கும் தேவனாகுதல்.
வசித்துவம் — யாவரும் வணங்கநிற்றல்.

குறிப்பு :—ஆஸநம் இருவகைத்து, ஒன்று பாஹ்ய ஆஸநம் வஸ்த்ரம், கருப்பு மான்தோல், தர்ப்பை, கம்பளம் முதலியன இரண்டாவது சாரீர ஆஸநம் பத்மாஸநம், வீராஸநம் பத்ராஸநம், ஸ்வஸ்திகாஸநம், தண்டாஸநம், முதலியன. முந்தியவை சரீரத்திற்குப் புறம்பானவை. பிந்தியவை சரீர அவயவங்களைப் பல விதமாக அமைத்துக்கொள்ளுதலால் ஏற்படுகின்றவை.

47. ப்ரயத்நஶைதில்யாநந்தஸமாபத்திப்யாம் ॥

முயற்சியை தேயும்படி செய்தலானும், அநந்தன் உபாஸனையாலும் ஆஸன ஜயம் உண்டாகும்.

குறிப்பு :—முயற்சியைத் தேயும்படி செய்தல். என்றால் மநம் மெய் மொழிகளால் ஸாதாரணமாய் உண்டாகும் பிரயத்னங்களைத் தடுத்து ஒருமுகப்படுத்தல்.

அநந்தன்—ஆதிசேஷன். பூமியைத் தாங்குகிற 1,000 தலைகளையுடைய ஆதிசேஷனை உபாஸனை செய்வதால், ஆஸந ஜயத்தைப் பெறுகிறான். அநந்தன் ஆஸநத்திற்கு அபிமாநியான தேவதை. யோகியானவன் பெரிதான பலமான உலகப்பற்றுக்களை ஜயித்து, அந்தர்முகப்பட்டு, மநத்தை ஒரு முகப்படுத்தி ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். அந்தர்முகமாய் இழுக்கும் ஆகர்ஷணசக்தி அநந்த ஸர்ப்பமாகப் பிரதீகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

48. ததோ த்வந்த்வாநபிகாத: ॥

அதனால், (ஆஸந ஜயத்தினால்) துவந்தங்களின் உபத்திரவம் இன்றாம்.

குறிப்பு :—துவந்தங்கள் = சீதோஷ்ண முதலியவைகள்.

49. தஸ்மிந்ஸதி ஶ்வாஸப்ரஶ்வாஸயோர்கதிவிச்சேத:
ப்ராணாயாம: ॥

அதில் (ஆஸந ஜயம் ஏற்படும்போது சுவாஸத்தின் வரத்துப்போக்கை நிறுத்தல் பிராணயாமமாம்.

குறிப்பு :—(1) ஆஸந ஜயத்தின் மூலம் சரீரம் ஸ்வாதீனம் ஆகிக்கொண்டுவர, பிராணயாமம் செய்தல் இயலும் பிராண—பிராணனுடைய, ஆயாமம்—நீட்டல்.

ஸதாரணமாய், உசுவாஸமும், நிசுவாஸமும் நம்முடைய பிரயத்நமின்றி யாதொரு தடையுமில்லாமல் விரைவாய் நடைபெறுகிறது. பிரயத்நத்தால் அவை அளவுக்குட்பட்டு நடைபெறும்படி செய்தல். அதாவது, உட்கொள்ளும் சுவாஸத்தை விரைவாய்த் தானே செல்லாமல் தடுத்து நீண்டகாலம் நிகழும்படியாகவும் அவ்விதமே உட்கொண்ட சுவாஸத்தை வெளியேறாமல் நீண்டகாலம் தங்கும்படி செய்தலும், பின்னர் நிசுவாசமாகிய வெளியேறும் சுவாஸத்தை நீண்டகாலம் நிக

ழும்படி செய்தலும் பிராணுயாமம் எனப்படும். உசுவாசம்—பூரகம், நிறுத்தல் கும்பகம், நிசுவாஸம் ரேசகம். (ஆயாமம் ஆயதம் என்னும் பதங்களுக்கு அடக்குதல் என்னும் பொருளும் பொருந்தும்)*

50. பாஹ்யாப்யந்தரஸ்தம்பவ்ருத்திர்தேசகாலஸங்க்யாபி:
பரித்ருஷ்டோ தீர்கஸூக்ஷ்ம: ॥

வெளிப்போகின்ற சுவாஸம் (ரேசகம்) உட்கொள்ளும் சுவாஸம் (பூரகம்) நிறுத்தப்பெறும் சுவாஸம் (கும்பகம்) இவைகளை தேசக்கணக்குகளினுலும், காலக்கணக்குகளினுலும் கவனித்துப்பார்த்து வருதலினுல், சுவாஸம் நீண்டதாகவும் சூக்ஷ்மமாகவும் ஆகுதல் இயலும்.

குறிப்பு :—(1) ரேசகம் முன் மாசம் 12 அங்குலம் நீண்டது, இந்த மாஸம் 18 அங்குலம் நீண்டது என்றறிவது தேசக்கணக்குகளினுல் அறிதலாம். முன் மாசம் 2 நிமிஷ காலம் ரேசகம் நிகழ்ந்தது, இந்த மாஸம் 3 நிமிஷ காலம் நிகழ்ந்தது என்றறிவது காலக்கணக்குகளால் அறிதலாம். இவ்விதமே பூரகம், கும்பகம் முதலியவைகளையும் தேச எண்ணிக்கைகள் கால எண்ணிக்கைகளாலும் அறிந்து கொள்க.

(2) ஸ்வபாவமாய் ஏற்படும் உசுவாஸ நிசுவாசங்களை அப்படி நிகழாமல் பிரயத்நத்தால் சிறுகச்சிறுகத் தடுத்து வந்து, கடை முறையில் கும்பகம் தீர்க்க காலம் நிகழும்படி செய்தல் தான் பிராணுயாமத்தின் முக்கிய கருத்தாம். அதனுல், மநம் சலநமற்று ஒய்வைப்பெறும்.

(3) ரேசகத்தின் அப்பியாஸத்தில் சுவாஸம் எப்படி நீண்டு வருகிறது என்பதை, பஞ்சு முதலிய மெல்லிய திரவியங்களை மூக்கின் முன்னர் வைத்துப் பரீக்ஷிக்கவேண்டும். பூரகத்தின் அப்பியாஸத்தில் எவ்விதம் சுவாஸம் நீண்டு உட்கொள்ளப்படுகிறது என்பதை, முதல் மாசம் அல்லது வருஷத்தில் மார்பு வரையும், இரண்டாவது மாசம் அல்லது வருஷத்தில் நாபி வரையும், மூன்றும் மாசம் அல்லது வருஷத்தில் மூலாதாரம் வரையும், பின்னர் கடைமுறையில் சரீரம் முழுமையும் சுவாஸம் எறும்புபோல் ஊரிக்கொண்டு பிரவேசித்து ஸஞ்சரிக்கிறதைக் கவநமாய் ஆராய்ந்து அறியலாம்.

(4) பிராணன் சாதாரணமாய் சுவாஸம் (பிராணவாய்வு) என்றாலும், உண்மையில், சரீரத்தின்கண்ணுள்ள எல்லா சக்திகளுக்கும் ஏற்பட்ட பெயர். பிரச்ந உபநிஷத்தில், உலகத்திலுள்ளவைகள் ரயி, பிராணன் என இரண்டாகப் பட்டுள்ளன. பிராண ஜயம் என்றால், அந்தப்பிராணனை ஸ்வாதீனப்படுத்தலாம்.

(5) பிராண வாயு நாஸித்துவாரங்களிரண்டிலும் மாறி மாறி ஸஞ்சரிக்கின்றது. இடது துவாரத்தின் வழியாய் செல்லும்போது, இடை யென்றும், சந்திரன் என்றும், வலது துவாரத்தின் வழியாய்ச் செல்லும்போது பிங்கலை யென்

* 'கும்பகத்தி னுள்ளே குறித்தானைத் தானுெக்கிற்
றும்பிபோனிற்குந் தொடர்ந்து —ஔவைகுறள்.

றும், சூரியனென்றும், புருவமத்தியில் அது நிற்கும்போது, ஸுஷும்நா அல்லது சுழிமுனை யென்றும் அக்னி என்றும் பெயர் பெறும். *

(6) தமிழ் நூல்களில், முக்கியமாக ஔவையாரது ஞானக்குறளில், பிராணாயாமத்திற்கு வாயுதாரணை என்று பெயர் வழங்குகிறது.

51. 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍀 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

நான்காவது, (ரேசகம், பூரகம், கும்பகம் இவைகள் நீங்கலானது) வெளி விஷயம், உள் விஷயமின்றி சம்பவிக்கிறது.

குறிப்பு :—ஸாதாரண அப்பியாஸி கும்பகம் பண்ணுதல், ரேசக பூரகங்களின் சம்பந்தத்துடன் நிகழ்வது. இதில் பிரஸ்தாபிக்கப்படுவது கேவல கும்பகம் அதாவது ரேசக பூரகங்களின்றி, நினைத்த மாத்திரத்தில் கும்பகம் செய்தலாம். இது உயர்தர நிலையாம்.

52. 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌵𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥

அதனால் (கேவல கும்பகத்தினால்) பிரகாசத்தை (புத்தியின் தெளிவை) மறைக்கிற திரையானது வரவர நீங்குகிறது.

குறிப்பு : —(1) பிராணாயாமம் செய்து வருகின்ற யோகியின் புத்தியை மறைக்கிற ஆவரண ரூபமான கர்மபந்தமானது வரவரக் குறைவுபடுகிறது. கர்மபந்தமானது புத்தியில் ராகத்தை அதிகப்படுத்தி, புத்தியின் ஸத்வகுணத்தை மறைத்து, விஷயாதிகளில் பிரவிர்த்திக்கும்படி செய்கிறது. அதனால், புத்தியின் பிரகாசம் (தெளிவு) குறைகிறது. இதுவே இங்கு ஆவரணம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முறைப்படி பிராணாயாமம் செய்வதினால், இந்த ஆவரணம் வரவர நீங்கி, புத்தி பிரகாசத்தைப் பெறுகிறது.

" பிராணாயாமத்தைவிட உயர்ந்த தபஸ் வேறில்லை. அதனால் சித்த சுத்தி உண்டாகும். அதனால் ஞானப்பிரகாசம் ஏற்படும்." —

பஞ்சசிகாசாரியர்.

(2) எல்லாப் பாபங்களுக்கும் பிராணாயாமம் பிராயச்சித்தமாக விதிக்கப் பெற்றிருக்கிறது. அது சரீரம், இந்திரியங்கள், மனம் இவைகளிலுள்ள தோஷங்களை விலக்கும். எல்லாப் பிராயச்சித்தங்களிலும் பிராணாயாமம் உயர்ந்தது. மற்றைய பிராயச்சித்தங்கள், சரீரம், இந்திரியங்கள் இவைகளைச் சுத்தம் செய்யும்.

---

* இடைபிங் கலைகள் ரேசக மாற்றில்
அடையும் அரனருள். —ஔவை குறள்.

அவைகளின் பயனாக, மனம் சுத்தம் பெறும். பிராணாயாமமோ, மனத்தை நேராகச் சுத்தம் செய்யும் இயல்பினது. *

53. 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌸𑍁 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌃 ॥

(பிராணாயாமத்தினால் ஆவரணம் நீங்கவே) மனத்திற்கு தாரணைகளில் (அதாவது பிரத்தியாஹார, தாரணை, தியானம், சமாதிகளில்) தகைமை உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—மனத்தை ஒரு இடத்தில் நிறுத்தல் தாரணையாம். விபூதி பாதம் முதல் சூத்திரத்தில் இதன் விவரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

54. 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌕𑌾𑌰
𑌇𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰𑌃 ॥

பிரத்யாஹாரம் என்பது, இந்திரியங்கள் விஷயங்களுடன் சம்பந்தமில்லாமல் சித்தத்தினுடைய தன்மையை அநுசரிப்பது போல இருத்தலாம்.

குறிப்பு:—பிராணாயாம அப்பியாஸத்தால் ஆவரணம் போய்த்துப்போய், மனம் வைராக்யம் பெற்று புருஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தை நோக்கி அபிவிர்த்தியுள்ளதாக ஆகின்றது. அந்நிலையில் இந்திரியங்கள் விஷயங்களுடன் சம்பந்திக்காமல் மனத்தையே அநுஸரிக்கின்றன. பிரத்தியாஹாரம்: பிரதி—பிரதிலோமமாக, எதிரிடையாக, ஆஹாரம் = இழுத்துக்கொள்ளுதல் அதாவது இந்திரியங்களை விஷய சம்பந்தங்களினின்று பெயர்த்து, அதற்கெதிரிடையாக மனத்துடன் பொருந்தும்படி செய்தல்.

---

* ஐவர்க்கு நாயகன் அவ்வூர்த் தலைமகன்
உய்யக்கொண் டேறுங் குதிரைமற் றொன்றுண்டு
மெய்யர்க்குப் பற்றுக் கொடுக்குங் கொடாதுபோய்ப்
பொய்யரைத் துள்ளி விழுத்திடுந் தானே.

புள்ளினு மிக்க புரவியை மேற்கொண்டாற்
கள்ளுண்ண வேண்டாந் தானே களிதருந்
துள்ளி நடப்பிக்குஞ் சோம்பு தவிர்ப்பிக்கு
முள்ளது சொன்னோ முணர்வுடை யோருக்கே.

பிராணன் மனத்தொடும் பேரா தடங்கிப்
பிராண னிருக்கிற் பிறப் பிறப்பில்லை
பிராணன் மடைமாறி பேச்சறி வித்துப்
பிராண னடைபேறு பெற்றுண் டிர்நீரே.

மன்மன மெங்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு
மன்மன மெங்கில்லை வாயுவு மங்கில்லை
மன்மனத் துள்ளே மகிழ்ந்திருப் பார்க்கு
மன்மனத் துள்ளே மனோலய மாமே. — திருமந்திரம்.

55. ததஃ பரமா வஶ்யதேந்த்ரியாணாம் ॥

அதனல் (பிரத்யாஹாரத்தால்) இந்திரியங்கள் பூர்ணமாய் வசப்பட்டிருக்கும் தன்மை உண்டாகிறது.

குறிப்பு :—(1) வசப்படுதல், பூர்ணமாய் (பரமமாய்) வசப்படுதல் இவை இரண்டிற்கும் வித்தியாஸமுண்டு. சப்த முதலிய விஷயங்களை ராகத் துவேஷமின்றி அநுபவித்தல் இந்திரிய ஜயம் என்கிறார்கள் சிலர்.

(2) சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்படாத விஷயங்களை அநுபவித்தல் இந்திரிய ஜயம் என்கிறார்கள் வேறு சிலர்.

(3) விஷயங்களின் வசமாகாமல் ஸ்வேச்சையாக அவைகளை அநுபவித்தல் என்கிறார்கள் மற்றும் சிலர்.

(4) ராகத் துவேஷமில்லாமலும், அவைகளின் பயனாகிய ஸுகதுக்கங்களில்லாமலும் தடஸ்தனாக இருந்து விஷயங்களை அநுபவித்தல் இந்திரிய ஜயம் என்கிறார்கள் இன்னும் சிலர்.

(5) ஏகாக்ரதை பெற்ற மனத்துடன் இந்திரியங்கள் ஒருமைப்பட்டபடியால், விஷயங்கள் தன் முன்னிருந்தாலும் அவைகளைக் கிரகிக்காமலிருந்தால் இந்திரிய ஜயம் என்கிறார் ஜைகீஷவ்ய மகரிஷி.

(6) இந்த ஐந்தாம் அபிப்பிரயத்தைத் தான் பூர்ணமாய் (பரமமாய்) இந்திரியங்களை வசப்படுத்தல் என்கிறார் பகவான் பதஞ்சலியாரும். ஒரு இந்திரியத்தை ஜயித்தால் மற்றைய இந்திரியங்களின் ஜயம் ஏற்படுகிறதில்லை. மநமானது அந்தர்முகப்பட்டு விஷயங்களின் சம்பந்தமின்றி நிரோதம் பெறுங்காலத்தில் எல்லா இந்திரியங்களின் ஜயமும் உண்டாகிறது. இது தான் பரமாவசியம் என மூலத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(7) இந்த பாதத்தில் i. கிரியாயோகம் ii. க்லேசங்கள் iii. கர்மங்களின் பரிபாகம், விபாகங்கள் iv. அவைகளின் பயனான ஹேயம் (துக்கம்) v. துக்கம், துக்கத்தின் காரணம், அதன் நிவிர்த்தி உபாயம், அதன் நிவிர்த்திஆன நிலை அதவாது கைவல்யம் இவைகளைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

யமம் முதலிய யோக அஷ்டாங்கங்களில் யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணயாமம், பிரத்யாஹாரம் என்ற ஐந்து பஹிரங்க ஸாதனங்களும் இந்த பாதத்திலும், தாரணை, தியானம், ஸமாதி அடுத்த பாதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸாதனபாதம் முற்றிற்று.

பகவான் பதஞ்சலி மகரிஷி அருளிச்செய்த

யோகசூத்திரம்.

3-வது விபூதிபாதம். *

---

1. தேஶபந்தஶ்சித்தஸ்ய தாரணா ॥

தாரணை என்பது மநத்தை (ஒரு குறித்த இடத்தில் கட்டுதலாம்.)

குறிப்பு :—(1) மூலாதாரம், ஸ்வாதிஷ்டாநம், நாபிசக்கரம், ஹிருதய புண்டரீகம், பிரஹ்மரந்த்ர ஜ்யோதிஸ், புருவமத்யம் சரீரத்தில் இவைபோன்ற இடங்களிலாவது அல்லது வெளியிலுள்ள விஷயங்களிலாவது, மநோவிர்த்தியை நிறுத்தல் தாரணை எனப்படும். அடியில் கண்ட திருமந்திர வசனம் கவனிக்கத்தக்கது.

கோணா மநத்தைக் குறிகொண்டு கீழ்க்கட்டி
வீணாத்தண் டூடே வெளியுறத் தானோக்கிக்
காணா கண் கேளாச் செவியென் றிருப்பார்க்கு
வாணா ளடைக்கும் வழியது வாமே.

(1) பிராணாயாமத்தினால் வாயுவையும், பிரத்யாஹாரத்தினால் இந்திரியங்களையும் ஜயித்து மநத்தை ஒரு இடத்தில் நிறுத்த முயலவேண்டும். முதலில் பகவானுக்கு எல்லாக் கல்யாணகுணங்களுடன் கூடியவும் பல ஆபரணங்களுடையவுமான ஸ்வரூபத்தைக் கற்பித்து, அதில் நிற்கும் திறமைபெற்ற பின்பு அந்தக்கற்பித்த ஸ்வரூபத்தினின்று ஒவ்வொரு ஆபரணத்தின் குணத்தை ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்த் தள்ளி, அந்தந்த ஆபரணமின்றியும் அந்தந்தத் தனித்தனி குணமின்றியுமுள்ள ஸ்வரூபத்தில் மநத்தை நிறுத்தவேண்டும். பின்பு அந்தஸ்வரூபத்தினும் பல அவயவங்களையும் தள்ளி, "நேதி" பண்ணிக்கொண்டே போக, ஒரு நிலையில் ஜ்யோதிநிலை யோகியானவன் காண்பான். அதில் மநம் நிற்கும்படி செய்யவே பின்பு அறிபவன், அறிவு, அறியப்படும் பொருள் எல்லாம் ஒன்றாகும் நிலை சித்திக்கும். அதுவே நிர்விகல்ப ஸமாதி ‡ ஸ்ரீமாணிக்கவாசகரின் அடியில் வரும் பாசுரம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

---

* ஸம்யமம் எனப்படும் தாரணை முதலிய அந்தரங்க ஸாதநங்களையும் அவைகளால் பெறக்கூடிய சித்திகளையும் இந்த அத்தியாயத்தில் பகவான் பதஞ்சலியார் சொல்லுகின்றார்.

‡ தரித்த வுடலையம் பூதத்தில் வைத்துப்
பொருத்தவைம் பூதஞ்சித் தாதியிற் போந்து
தெரிந்த மனதிச் சாதியிற் செல்ல
தரித்தது தாரணை தற்பரத்தோடே—திருமந்திரம்.

இன்றெனக்கருளி இருள் கடிந்து
உள்ளத்தெழுகின்ற ஞாயிறேபோன்று
நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
நீயலால் பிறிது மற்றின்மை.

இது பஹிஷ்பிரபஞ்ச லயசிந்தனையைச் சொல்லுகின்றது.

(3) "நேதி" பண்ணிக்கொண்டு போகும் முறை தன் சம்பந்தமாகவும் வெளிப்பிரபஞ்சம் சம்பந்தமாகவும் நிகழும். அதைத்தான் தன் (யோகியின்) சரீர சம்பந்தமான சக்ரங்கள் என்றும், வெளிப்பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக வெளி விஷயங்கள் என்றும் குறிப்பு 1-வது பாராவில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இந்த இரண்டின்த முறைகளைத்தான் கடோபநிஷத்தின் அடியிற் குறிப்பிட்ட மந்திரங்கள் உபதேசிக்கின்றன.

3-ம் வல்லி 10, 11 மந்திரங்கள் பஹிஷ்பிரபஞ்ச லய சிந்தனையையும், 6 ம் வல்லி 7, 8 மந்திரங்கள் ஆந்தரபிரபஞ்சமாகிய உள்நோக்கிய லய சிந்தனையையுமாம் என்று அறிக.

2. தத்ர ப்ரத்யயைகதாநதா த்யாநம் ॥

அதில் அவ்விதம் மநம் ஒரு இடத்தில் கட்டுண்டு இருப்பதில் மநம் ஒரே விர்த்திரூபமாக இருத்தல் தியாநமாம்.

குறிப்பு :—(1) தியாநிக்கப்படும் வஸ்துவில் பிரவாகம்போல இடையறாது மநத்தை இருக்கும்படி செய்தல் தியாநம்.

(2) விஷ்ணு புராணத்தில் கேசித்வஜனுக்கும் காண்டிக ஜநகருக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தில் பின்வரும் விஷயமுள்ளது.

பலவாறான விர்த்திகளைத் தள்ளி ஒரு லக்ஷ்யத்தில் நிகழும் ஏகரூபமான விர்த்தி பிரவாகம் தியாநமாகும். முற்கூறிய யமம் முதலிய அங்கங்கள் ஸ்திரப்பட்டால் தான் புத்தி ஏகாக்ரதை பெற்று தியாநத்திற்கு யோக்யமாக அமையும்.

(3) பிரத்யாஹாரம்—இந்திரியங்களை ஜயித்தல். தாரணை—ஒரு லக்ஷ்யத்தில் சொற்ப காலம் மநத்தை நிறுத்தல். தியாநம் என்பது ஒரு லக்ஷ்யத்தில் மநத்தை தீர்க்ககாலம் நிறுத்தல். ஸமாதி, தான் நினைத்தபடி 10 நாள், ஒரு மாதம், ஒரு வருஷம் மநத்தை நிறுத்தல். இவ்வாறாக விக்ஞாநபிக்ஷு என்பாரின் அபிப்பிராயம்.

(4) தியாநம் பயன்படவேண்டுமானால், குறித்த காலம், குறித்த இடம், நியமித்த முறை இவை மாறாமல் திநந்திநம் நேர்மையாய்ச் செய்தல் வேண்டும். ஒரு நாள் ஒரு இடத்திலும் ஒரு காலத்திலும் ஒரு முறையாகவும் மறுநாள் இவைகளை மாற்றுதலும் அல்லது தியாநம் செய்யாமல் இருத்தலும், வேறு ஒரு நாள் சாவகாசம் அதிகம் உளது என எண்ணி அதிக காலம் தியாநித்தலும் பயன்படாவாம். ஆனால் தியாநம் நிகழும் காலத்தைச் சிறுகச் சிறுக அதிகப்படுத்திக் கொண்டு போதல் நலம் தரும்.

3. ததேவார்த்தமாத்ரநிர்பாஸம்
ஸ்வரூபசூந்யமிவ ஸமாதி:॥

அந்த தியாநமே, வஸ்து ஸ்வரூபமாக மாத்திரம் தோன்றுவதாயும் தன் ஸ்வரூபம் இல்லாததுபோலும் நிகழ்கின்ற மநத்தின் நிலை ஸமாதி எனப் பெயர் பெறும்.

குறிப்பு:—(1) ஸ்வரூபசூந்யமிவ = ஸ்வரூப சூந்யம்போல்: தியாநம், தியாநிக்கிறவன் என்ற ஸ்வரூபங்கள் உள்ளன. அவை அழியவில்லை. ஆனால் தியானிக்கிறவனுடைய அறிவு இன்றாம் என்பது கருத்து. நிர்மலமான ஸ்படிகம் அதன் சமீபத்திலுள்ள செம்பருத்திப் புஷ்பத்தின் ரூபமாக அதாவது நிறமாகத் தோன்றுவதுபோல நிர்மலமான மநம் அது இலக்ஷிக்கிற வஸ்து ரூபமாக இருப்பதாகத் தோன்றலாம்.

(2) தாரணையில் பல விஷயங்களைத் தவிர்த்து, ஒருவஸ்துவில் மநம்கட்டப் படுகிறது. தியாநம், ஒரே வஸ்துவை திரிபுடியுடன் சிந்தித்தல். ஸமாதி திரிபுடி அற்று த்யேய ரூபமாக (வஸ்து ரூபமாக) மநம் ஆகுதலாம். அந்நிலையில் மநம் இருத்தல் ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி. த்யேய வஸ்துவின் ஞாநம் கூட இல்லாமல் மநம் இருந்தால் அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியாம். இவ்விதமான தாரதம்யங்கள் அறியத் தக்கன.*

4. த்ரயமேகத்ர ஸம்யம:॥

மேற்கண்ட மூன்றும் (தாரணை, ஸதியாநம்மாதி) ஒருங்காக ஸம்யமம் என்று சொல்லப்பெறும்.

குறிப்பு:—ஸம்யம:—மநத்தை நன்றாய் அடக்குதல்.

5. தஜ்ஜயாத் ப்ரஜ்ஞாலோக:॥

அதை (ஸம்யமத்தை) ஜயிப்பதால் பிரக்ஞைக்குப் பிரகாசம் உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஸம்யமம் ஸ்திரப்படுகிறதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு பிராந்தி ஸம்சயங்கள் நிவிர்த்தியாகி ஸமாதி பிரக்ஞை நிர்மலமாகிறது.

6. தஸ்ய பூமிஷு விநியோக:॥

அந்த நிர்மல பிரக்ஞை (உயர்) பூமிகளில் (ஏறுவதற்கு) பிரயோஜநமானது.

---

* மன்மனம் எங்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு
மன்மனம் எங்கில்லை வாயுவு மங்கில்லை
மன்மனத் துள்ளே மகிழ்ந்திருட் பார்க்கு
மன்மனத் துள்ளே மனோலய மாமே
என்ற திருமந்திரம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது

குறிப்பு :—(1) மேற்கண்ட தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்பவைகளில் ஏறியவனுக்கு கிடைக்கும் பிரகாசம் இனிவரும் யோக பூமிகளில் உபயோகமானது. கீழான பூமிகளை ஸ்வாதீனப்படுத்தாமல் மேல் பூமிகளில் பிரவேசித்தல் இயலாதாம். ஒருக்கால் ஆயினும் அவைகளில் பிரக்ஞாப் பிரகாசம் நிகழாதாம். கீழான பூமிகளில் சித்திகளில் ஆசைப்பட்டு அவைகளை அப்பியஸிக்கிறவன். (அதாவது தூரதர்சனம், தூரக்கேள்வி முதலியன) மேல் பூமியில் ஏற இயலான், கீழ் பூமிப் பிரவிர்த்திகளை விட்டு மேல் நோக்கவேண்டும். ஒரு பூமிக்கு அடுத்து மேலாக இன்ன பூமி இருக்கிறதென்பது யோகிக்குத் தனக்குத் தானே தெரிய வரும். இதை வேறொருவர் உபதேசிக்க வேண்டியதில்லை. முந்திய பூமியில் இருக்கின்றவன் அதன் அநுபவத்தால் இனிவரும் பூமியின் தன்மையைத் தெரிந்துகொள்வான். அந்த உயர் பூமியைத் தர்சித்து ஸந்தோஷிப்பான். ஓர் ஓர் பூமியில் யோகம் ஸ்திரப்படுவதால் மேன்மேலும் யோகம் நலம்பெறும். மேற்கண்ட விஷயங்களில் சில அடியிற்கண்ட சுலோகத்தின் தாத்பரியத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.

“ 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋
𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌯𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨
𑌸 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌰𑌮𑍍 ॥ ”

இதன் பொருள் :—(ஒரு பூமியின்) யோகாப்பியாஸத்தினுல் அதன் அடுத்த மேல் பூமி (இத்தன்மையதென) அறியப்படுகிறது. பூர்வ பூமியை ஜயிப்பதால் மேலான பூமியில் பிரவேசம் ஏற்படுகிறது. எந்த யோகி யோகாப்பியாஸத்தில் உண்டாகும் சித்திகளில் மயங்கி மோசம் போகானே, அவன் யோகத்தின் சுகத்தை நீடித்த காலம் அநுபவிக்கிறான்.

(2) பல பூமிகள் என்பது தியானத்தில் பல படிகள் என அறியவேண்டும். முதலில் ஈசுவரனைப் பல ஆபரணங்கள் உள்ளவராகத் தியானிக்கவேண்டும். அந்தத் தியானம் ஸ்திரப்பட அவைகளில் ஒன்றொன்றாய் விட்டு அவரைத் தியானிக்கவேண்டும். பின்பு எல்லாவற்றையும் முற்றும் விட்டு அவரைத் தியானிக்கவும், பின்பு அவருடைய பல அங்கங்களைத் தியானிக்கவும், பின்பு அவரும் தியானிக்கிறவனும் ஒருவர் என தியானிக்கவும் வேண்டும். அதாவது “ ஸோஹம் ” “ ஹம்ஸ : ” என்ற விதமாய் “ அவரே நாம் ” “ நாமே அவர் ” என்பதாகத் தியானிக்கவேண்டும். பின்பு இந்தவித துவைத நாட்டமும் அற்று, பிரக்ஞை மாத்திரம் நிகழும் நிலைமை வரையில் தியானம் உயர்நலம் பெறுவதாகும். *

7. 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥

முன் சொன்ன (யமம் முதலிய) வற்றைப் பார்க்கிலும் இவை மூன்றும் அந்தரங்க ஸாதனங்களாம்.

---

* நானென்றுந் தானென்று நாடிநான் சாரவே
தானென்று நானென் றிரண்டிலாத் தற்பதந்
தானென்று நானென்ற தத்துவ நல்கலாற்
றானென்று நானென்றுஞ் சாற்றகி லேனே. — திருமந்திரம்.

குறிப்பு :— இயமம், நியமம் முதலிய ஐந்தும் சரீரம், பிராணன், இந்திரியம், மனம் இவைகளின் மலங்களை விலக்குகின்றன. தாரணை முதலிய மூன்றும் ஸ்வரூப ஞானத்திற்கு ஸாக்ஷாத்தாக உதவுகின்றமையால் அந்தரங்கமெனச் சொல்லப்படு கின்றன.

8. 𑌤𑌦𑌪𑌿 𑌬𑌹𑌿𑌰𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌬𑍀𑌜𑌸𑍍𑌯 ॥

இவை மூன்றும் கூட, நிர்பீஜ ஸமாதிக்கு (அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதிக்கு) வெளிப்படையானஸாதனங்களாம்.

குறிப்பு :—(1) தாரணை முதலியவை ஒய்வடைந்த நிலையே அஸம்ப்ரக் ஞாத ஸமாதியாகும். இந்நிலையில் தாரணை முதலியவை இல்லாமற் போகின்றன. அதனால் இவை பஹிரங்க (வெளிப்படையான) சாதனங்கள் எனச் சொல்லப்படு சொல்லப்படுகின்றன.

(2) தாரணை முதலியவை யாதேனும் ஒரு விர்த்தியுடன் நிகழ்வது. இவை மூன்றின் அப்பியாஸத்தினால் ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியின் மேன்மையை யோகி அடைகிறான். பரவைராக்யம் என்ற பிரக்ஞா ப்ரஸாதத்தைப் பெறுகிறான். இத னால் அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதிக்கு அர்ஹனாகிறான். தாரணை முதலியவை பிரக்ஞா ப்ரஸாதத்தை உண்டுபண்ணுகிறதே தவிர ஸாக்ஷாத்தாக அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமா தியை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை.

9. 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌯𑍋𑌰𑌭𑌿𑌭𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑍌
𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌕𑍍𑌷𑌣𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌃 ॥

பஹிர்முகமான வாஸனைகள் அவைகளைத்தடுக்கின்ற வாஸனைகள். இவை கள் முறையே குறைதலும் விருத்தி பெறுதலும் (ஏற்படுங்காலத்தில்) நிரோதம் என்ற பூமியில் மநம் இடையறாது நிற்கும். அது நிரோத பரிணாமம் (நிரோத விர்த்தியாக மநம் மாற்றம் பெறுதல்) எனப் பெயர் பெறும்.

குறிப்பு :—(1) புருஷன் அசலன், குணம், குணகாரியம் எல்லாம் சலன முள்ளவை. குணகாரியமான மனமும் சலனமுள்ளதினால், அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமா தியிற்கூட மனம் சலனமுற்றிருக்கும். அதாவது பரிணாமம் பெற்று நிகழும். அந்நிலையில் உள்ள பரிணாமம் எத்தன்மையது என்பதை இச்சூத்திரம் விளக்கு கின்றது.

(2) வ்யுத்தானம் என்பது மனம் பஹிர்முகப்படுதல். இந்த இடத்தில் அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியை நோக்க, ஸம்ப்ரக்ஞாதஸமாதி பஹிர்முகமாக இருத்த லால், வ்யுத்தானம் என்பது ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியைக் குறிக்கிறது. நிரோதம் என்பது பரவைராக்யம். இஃது ஏற்படுதல் அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி நிலையாம்.

10. 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍 ॥

அதற்கு (அந்நிலையிலுள்ள மனத்திற்கு) மேற்படி நிரோத ஸம்ஸ்கார அப்பி யாசத்தினால், சாந்தநிலை பிரவாகமாக ஏற்படுகிறது.

குறிப்பு :—பிரவாகம் = இடையருமல் இருத்தல். வ்யுத்தான ஸம்ஸ்காரம் குறைவுபடவும் நிரோத ஸம்ஸ்காரம் ஸ்திரப்படுதலே இச்சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

11. 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍈𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌯𑍋𑌃
𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌦𑌯𑍌 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌃 ॥

எல்லா வஸ்துக்களேயும் பற்றிச் செல்லும் மனத்தின் தன்மை குறையவும், ஐகாக்ரியம் பெறும் தன்மை விருத்தியாகவும் மனம் ஸமாதி நிலையைப் பெறுகிறது.

குறிப்பு :—இது ஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதியைப் பற்றியது. மனத்திற்கு இரண்டு தன்மைகள் உண்டு. ஒன்று எல்லா வஸ்துக்களேயும் கிரகிக்கும் தன்மை. மற்றது ஒரே வஸ்துவினிடம் ஒருமுகப்பட்டிருக்கும் தன்மை. இவைகளில் முன்னது ஸாதாரணமாய் நடை பெறுகிறது. பின்னது குப்தமாக இருக்கிறது. முன்னதை அடக்கி, அல்லது குறைபண்ணிப் பின்னதை வெளிப்படுத்தி விருத்தி செய்தால், ஸமாதி கைகூடும். இதுவே மனம் ஐகாக்ரியம் பெறும் நெறி.

12. 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌦𑌿𑌤𑍌 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑍌
𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌤𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌃 ॥

பிறகு (விக்ஷேபவிர்த்தி குறைந்த பிறகு) மறுபடி சித்தத்தின் சென்ற விர்த்தியும், நிகழும் விர்த்தியும் ஒரே ரூபமாக இருந்தால், மனம் ஏகாக்கிர நிலையைப் பெறும்.

குறிப்பு :— (1) ஒரே வஸ்துவைப் பார்ப்பதில் அவ்வஸ்துவின் பல பாகங்களேப் பார்த்தால் வித்தியாஸமான விஷயங்கள் மனத்தில் உண்டாகின்றன. அப்படியின்றி ஒரு வஸ்துவின் ஒரே பாகத்தை அதாவது அதன் ஒரே விஷயத்தை மனத்தில் நிறுத்தி அவ்விர்த்தி ரூபமாக மனம் நிற்கும் நிலை மனத்தின் ஒருமுகப்பட்ட நிலை. இந்நிலையில் காலங்கழித்தல் தோன்றுது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு கால நிகழ்ச்சி பிரக்ஞைக்கு வராமல் இருக்கின்றதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு மனத்தின் ஏகாக்கிர நிலை உறுதிப்பட்டதென்பதற்கு அறிகுறியாம். சாதாரணமாய் ஏதேனும் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றிய சிந்தனை நீடித்து நிகழுமாகில் அப்போது கால நிகழ்ச்சி தோன்றுமல் இருக்கின்றமையைக் காண்கின்றோம். எவ்வளவு காலம் கழிந்து விட்டது என்று நாமே ஆச்சரியமாகக் காண்கின்றோம். இச்சூத்திரத்தில் அத்தன்மையான நிலையைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. விர்த்தியின் பிரவாகம் ஒரே தன்மையாக நிகழுற்பாலது என்பது இச்சூத்திரத்தின் தேர்ந்த பொருள்.

(2) முன் சூத்திரத்தில் ஸமாதிநிலையைப்பெற முயலுகின்ற மனத்தின் நிலையையும், இச்சூத்திரத்தில் ஸமாதி நிலையைப் பெற்ற மனத்தின் நிலையையும் சொல்லுகிறார்.

13. 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍁
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌃 ॥

இதனால் (முன் சூத்திரங்களில் மநத்தின் பரிணாமங்களைச் சொல்லிவிட்ட படியால்) பூதங்களுடையவும், இந்திரியங்களுடையவும் தர்மம், லக்ஷணம், அவஸ்தை என்ற மூன்று பரிணாமங்கள் தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டனவாக ஏற்படுகிறது.

குறிப்பு:—ஒவ்வொரு வஸ்துவும், தர்மம், தர்மி என இருபான்மையதாக நினைக்கற்பாலது. தர்மத்தை உத்தேசிக்க, தர்மி நிலையுள்ளதாகவும், தர்மம் நிலையில்லாததாகவும் இருக்கின்றன. வஸ்துவின் உண்மையான நிலை ஸ்திரமானதாக இருக்கின்றமையால், அது கூடஸ்த தன்மையை உடையது என்று சொல்லப்படுகின்றது. தர்மங்களோ மாறிமாறிக்கொண்டிருக்கும் தன்மையனவாகையால் அவைகள் பரிணாமங்கள் எனச் சொல்லப்படுகின்றன. இப்பரிணாமங்கள் முப்பான்மையன தர்மம், லக்ஷணம், அவஸ்தை என்பனவாம்.

தர்மம் என்பது வஸ்துவை நோக்கும் காலத்தில் அதன்கண்முன்னுள்ள ஒரு குணத்தின் நிலைமை வெளிப்படுதல்.

அவஸ்தை: அந்நிலைமை விருத்தியடைதலும் அல்லது குறைதலும்.

லக்ஷணம்: ஒரு குணம் அல்லது தர்மம் நிகழும் காலத்தில் மற்றைய தர்மங்கள் சென்றிருக்கலாம் இனிமேல் வரலாம். இதில் காலவித்தியாசம் ஏற்படும்.

உதாரணமாக அந்தக்கரணம் என்பது தர்மி, அதன்கண் வ்யுத்தாநம், நிரோதம், ஏகாக்கிரம் என்ற மூன்று தர்மங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு தர்மம் நிகழுங் காலத்தில் மற்றைய இரண்டு அநாகதமாகவும் அல்லது அதீதமாகவும் இரண்டில் ஒன்று அதீதமாகவும் (சென்று போனதாகவும்), மற்றொன்று அநாகதமாகவும் (இனி வரப்போகின்றதாகவும்) இருக்கின்றன. அந்தக்கரணத்தை உத்தேசித்து நிகழும் குணம் தர்மபரிணாமம் என்றும், சென்று போனதை அல்லது வரப்போகின்றதை உத்தேசித்து லக்ஷண பரிணாமம் என்றும், நிகழும் தர்மம் விருத்தியடைந்தாலும் குறைந்தாலும் அது அவஸ்தாபரிணாமம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. இவ்விதமே பூதங்களிலும் இந்திரியங்களிலும் இந்த மூன்று பரிணாமங்கள் ஏற்படுகின்றன. தர்மம் ஒரு குணம் வெளித்தோன்றல். அவஸ்தை என்பது அதுவே விருத்திப்படுதல் அல்லது குறைவுபடுதல். லக்ஷணம் என்பது ஒரு குணம் வர்த்தமானத்தில் நிகழ்தல், ஒரு குணம் முன்னமேயே நிகழ்ந்தது, ஒரு குணம் இனி நிகழப்போகின்றது என்பதாம். இவைகளை முறையே ஆங்கில நூல்களில் Cousality (காரண காரிபரம்பரை), Space (தேசம்), time (காலம்) என மூன்றாகச் சொல்லப்படுகின்றன. தர்மம், தர்மி என்ற சம்பந்தமானது எப்போதும் ஒரே நிலையுள்ளதன்று. ஒரு தர்மத்தை நோக்க, மற்றொன்று தர்மியாக இருக்கலாம். அந்தத் தர்மியே வேறொன்றை நோக்க தர்மமாக அமைவுறும். தர்மி, தர்மம் என்ற பரமபரை, காரணகாரியப் பிரவாகத்தில் உள்ளே நோக்கிச் செல்லச்செல்ல கடைமுறையில் மூலப்பிரகிருதி தர்மியாக முடியும். இது சாங்கிய சாஸ்திரத்தின் துணிபு. அத்வைத சாஸ்திரத்தில் கடைமுறையிலுள்ள மூலப்பிரகிருதியான தர்மியே அநிர்வசநீயமான ஈசுவர சக்தி அல்லது மாயை என்ற தர்மமாக ஏற்படும். சிலர் அபிப்பிராயத்தில் தர்மங்களுடைய தொகுதியைத்தவிர தர்மி என்பது தனித்து வேறாக ஒன்றுமில்லை என்பதாம்.

14. ஶாந்தோதிதாவ்யபதேஶ்யதர்மாநுபாதீ தர்மீ ॥

தர்மி என்பது சாந்தம், உதிதம், அவ்யபதேசியம் என்ற தர்மங்களில் நுழைந்துள்ள தொடர்பான வஸ்துவாம்.

குறிப்பு :—சாந்தம் = அடங்கிப்போன, சென்றுபோன. உதிதம் = உற்பத்தியாகின்ற, நிகழ்கின்ற, வ்யபதேசியம் = சொல்லமுடியாத, சூக்ஷ்மமான காரண ரூபமாயுள்ள, இனிவெளியாகக்கூடிய இனி வரப்போகின்ற. மேலும் அவ்யபதேசியம் என்ற வார்த்தை இன்ன காரணத்தினின்று இன்ன காரியம் உண்டாகும் என்பதைச் சொல்லக்கூடாமையைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "ஸோகாமயத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி" என்ற தைத்திரீயோபநிஷத் வசனத்தை அநுசரித்து எல்லாக் காரணமும் எல்லாக் காரியமாகவும் ஆகலாம் என்பது பாஷ்யகாரரான வியாஸ ரிஷியின் அபிப்பிராயம்.

அதனால் நீர், நிலம், சீதம், உஷ்ணம் முதலானவைகளின் பரிணமத்தால், தேச காலங்களை அநுசரித்து, காரண ரூபமான பீஜத்தில் இருக்கின்ற சிற்சில சக்திகள் விசித்திரமான இலை, மலர், காய், கனிகளாக வெளிப்படுகின்றன. இவைகளைத் தவிர, வெளிப்படாத சக்திகள் அநேகம் குப்தமாயிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு காரணத்திலும் எல்லாக் காரியங்களும் உள்ளன. ஆனால் அவை வெளிப்படுதல் கால தேச வர்த்தமானங்களைப் பொறுத்ததாக இருக்கிறது. அநேக சக்திகள் வெளிப்படாமைக்கு அநேக தடைகள் இருக்கின்றன. அத்தடைகளை விலக்கினோமாகில், அச்சக்திகள் வியக்தப்படும். யோகியானவன் அத்தடைகளை விலக்கிக் கொள்ளும் சக்தியை யுடையவனாகையால், எந்தக் காரியத்தையும் எந்தக் காரணத்தினின்றும் உண்டுபண்ணுவான்.

15. க்ரமாந்யத்வம் பரிணாமாந்யத்வே ஹேது: ॥

தர்மியின்கண் பரிணமங்கள் வெவ்வேறாக இருத்தலுக்கு (தர்மியில் தர்மங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய்த் தோன்றும்) கிரமம் வெவ்வேறாக இருத்தல் காரணமாம்.

குறிப்பு :—(1) உதாரணமாக, மண் ஒன்றே பொடியாகவும், பிண்டமாகவும், கடமாகவும் இருக்கிறது. " மண் ஒன்று தான் பல நற்கலமாயிடும் " என்ற திருமந்திர வசனம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. பல மாற்றங்கள் இருந்தாலும் தர்மியாகிய மண் ஒன்றே என்று அறிக. தர்மங்களைத் தவிர, தர்மி என்பதாக வேறு ஒன்று இல்லை என்னும் பக்ஷத்தில், ஒவ்வொரு பரிணமமும் உண்டாகும் காலத்தில் மண் என்ற ஞானம் வாராமல் போம். அநுபவத்தில் அப்படியன்று. மண் என்ற ஞானம் உள்ளது. இப்பரிணமங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்றாய் தோன்றலில் ஒரு பரிணமம் தர்மியாகவும் மற்றொன்று தர்மமாகவும் ஏற்படுகிறது. கடாதிகளை நோக்க, மண் தர்மி. ஜலத்தை நோக்க மண் தர்மம். ஜலம் தர்மி. இவ்விதமே தேஜஸ், வாயு, ஆகாசம் பஞ்ச தன்மாத்திரைகள், பூதாதி, அகங்காரம், மஹத்தத்துவம், மூலப்பிரகிருதிவரை ஆராய்ச்சி நிகழில், கீழானது தர்மமாகவும், மேலானது தர்மியாகவும் கடை முறையில், மூலப்பிரகிருதி தான் பரமதர்மி யாகவும் ஏற்படும். இது சாங்கியர்களின் சித்தாந்தம். புருஷனைத் தவிர, மற்றெல்லா வஸ்துக்களும் ஒவ்

வொரு க்ஷணத்திலும் பரிணாமமுள்ளவை. அதனால் ஒரு வஸ்து புதிதாகத் தோன்றினும் பழமையைப்பெற்று க்ஷீண தசையை அடையினும், சிறுகச்சிறுக மாறுதல் அடைந்து அவ்விதம் தோன்றுதல் ஏற்படுகிறதே அல்லாமல், முன்பின் காரணமின்றி திடீரென, அவ்விதம் தோன்றுதல் இன்றாம்.

(2) சில பரிணாமங்கள் மனத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷமானவை, சில பரோக்ஷமானவை. அவைகளில், காமம், சுகம், துக்கம், முதலியவை பிரத்தியக்ஷமானவை. நிரோதம் (அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதிநிலை) புண்ணியா புண்ணியதர்மங்கள், மனத்தின் வாஸனைகள், சத்வ, ரஜஸ், தமோகுணங்கள் மேலிடுவதால் உண்டாம் மநத்தின் பரிணாமங்கள், சரீரத்தின்கண் பிராணன் இருக்கின்றநிலை, சரீர சேஷ்டைகளுக்கும் மனச் சேஷ்டைகளுக்கும் உள்ள சம்பந்தம், வஸ்துக்களின் சக்தி, இவை ஏழும் பரோக்ஷமானவை.

16. பரிணாமத்ரயஸம்யமாத் அதீதாநாகதஜ்ஞாநம் ॥

மூன்று பரிணாமங்க (தர்மம், லக்ஷணம், அவஸ்தைக) ளிலும் ஸம்யமம் செய்வதினால் (மனத்தை அடக்குவதினால்) சென்ற விஷயங்களினுடையவும், வரப்போகின்ற விஷயங்களினுடையவும் சாக்ஷாத்காரமான ஞானம் உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—வஸ்துக்களின் உண்மையான நிலையை அறிந்தால் அதாவது அவைகளின் சூக்ஷ்மமான பரிணாமங்களை அறிந்தால், அவை மூலமாய் முன்பின் அறியலாம். ஸம்யமம் = தாரணை, தியானம், ஸமாதி, (இப்பாதம் நாலாம் சூத்திரம் பார்க்க.)

17. ஶப்தார்த்தப்ரத்யயாநாமிதரேதராத்யாஸாத் ஸங்கரஸ்
தத்ப்ரவிபாகஸம்யமாத் ஸர்வபூதருதஜ்ஞாநம் ॥

சப்தம், அர்த்தம், விர்த்திக்ஞானம் இவைகளில் ஒன்றை மற்றொன்றில் ஆரோபம் செய்வதினால், அவைகள் கலந்துபோகின்றன. அவைகளைப் பிரித்துத் தனிப்படுத்திய ஸமயத்தில் அவைகளின்மேல் ஸம்யமம் செய்தால், எல்லாப் பிராணிகளின் சப்தத்தையும் அறியும் தகைமை உண்டாகும்.

குறிப்பு:—வர்ணங்களை (அக்ஷரங்களை) ப்பார்க்க வேறானதாகவும், ஆனால் அக்ஷரங்களால் வ்யங்க்ய மாகவும் (வெளிப்படுத்தக்கூடியதாகவும்) நித்தியமாகவும், சூக்ஷ்மமாகவும் உள்ள சப்த நிலைமை ஒன்று உண்டு. அதற்கு ஸ்போடம் என்று பெயர். ஸ்போடம் = குமிழி போன்று வெடித்தல். பதஸ்போடம் என்றும், வாக்யஸ்போடம் என்றும் ஸ்போடம் இரண்டு விதம். ஒரு பதத்தைச் சொன்னவுடனே அதன் ஞாநத்தை உண்டுபண்ணும் தன்மை பதஸ்போடமாம். அவ்விதமே வாக்யத்தின் ஞாநத்தைஉண்டுபண்ணும் தன்மை வாக்யஸ்போடமாம். உதாநன் என்றவாயுவானது மார்பு முதலிய 8 ஸ்தாநங்களுடன் சம்பந்தித்து, எல்லா அக்ஷரங்களையும் உண்டுபண்ணுகின்றது. எல்லா அக்ஷரங்களும் எல்லா அர்த்தங்களையும் கொடுக்கும் இயல்பின்வாயினும் அவைகளால் அமைக்கப்பெற்ற பதங்கள், வாக்யங்கள் எல்லா அர்த்தங்களையும் வெளிப்படுத்தாமல், அறிஞர்கடைய ஸங்கேதத்தால்

ஒரோர்பதமும் வாக்யமும்ஒரோர் அர்த்தத்தை மாத்திரம் கொடுக்கின்றன. அப்படி ஸங்கேதத்தினுல் ஏற்படும் அர்த்தத்தைத் தவிர்த்து, வர்ணஸ்வரூபமான சப்தத்தில் ஸம்யமம் செய்வதினுல், சூத்திரத்தில் கண்டபடி எல்லாப் பிராணிகளின் சப்தத்தையும், அதாவது பாஷையை அறியும் தகைமை உண்டாகும், அதாவது அந்தந்தப்பிராணிகளின் மநத்தில் உண்டாகும் அர்த்தத்துடன் சப்தத்தை அறிய இயலும். இன்ன சப்தம் இன்ன பிராணியினுடையது என்பதை சாதாரணப் பழக்கத்தில் யாரும் அறிதல் கூடும். அதற்கு யோகாப்பியாஸம் வேண்டுவதில்லை.

18. ஸம்ஸ்காரஸாக்ஷாத்கரணாத் பூர்வஜாதிஜ்ஞாநம் ॥

ஸம்ஸ்காரத்தை ஸம்யமம் செய்வதினுல் பூர்வ ஜந்மத்தின் ஞாநம் உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—(1) ஸம்ஸ்காரம் இருவிதம். i. ஜாதி, ஆயுஸ், போகம் இவைகளுக்குக்காரணமான முன் ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட தர்மாதர்மங்கள் ii. ஸ்மரணத்திற்கும் கிலேசத்திற்கும் காரணமாயிருக்கும் வாசனைகள்.

ஒரு ஸம்ஸ்காரத்தை ஸம்யமம் செய்தலென்றுல், தேச, கால, காரணம் இவைகளுடன் சம்பந்தித்து ஸம்யமம் செய்தல் அவ்விதம் செய்தால் முந்திய ஜந்மத்தின் ஞாநம் உண்டாகும்.

(2) ஒரு கதை:—ஜைகீஷவ்யர் என்ற ஒரு ரிஷி இருந்தார். அவர் மஹா யோகி. பூர்வம் 10 மஹாப்பிரளயங்களில் தான் இருந்த ஜந்மங்களைத் தொடர்பாய் அறிந்தவர். ஆவட்யர் என்ற வேறொரு ரிஷி அடியில் வருமாறு அவரை வினவினர்:— "அடிக்கடி ஜநநம் எடுத்தலினுல் துக்கம் ஏற்படுமே? பல மிருகங்களாகப் பிறத்தலினுல் துக்கம் உண்டாயிருக்குமே? நரகவாதனைகள் என்ன? ஸ்வர்க்காநுபவங்கள் என்ன? மனிதனுகப்பிறத்தலில் துக்கம் அதிகமா; சுகம் அதிகமா?" ஜைகீஷவ்யர் அடியில் வருமாறு மறுமொழி சொன்னர்.:—"எல்லாம் துக்கமாகவே இருக்கின்றன. சுகம் இல்லை" ஆனுல், பிரகிருதி லயம் என்பதைச் செய்வதினுல் ஏற்படும் சந்தோஷமும் அந்த துக்கத்தில் சேருமோ என்று ஆவட்யர் திரும்ப வினவினர். விஷய சுகத்தை உத்தேசிக்க, இந்த பிரகிருதி லயத்தால் உண்டாகும் சந்தோஷம் உயர்வாக இருப்பினும், கைவல்யுத்தை உத்தேசிக்க, இந்த சந்தோஷம் குணத்ரயங்களின் காரியமாகையால் துக்கமே. இதில் திருஷ்ணைதந்து (ஆசையின் நூலான தொடர்) இருக்கின்றதே, அதுவும் நீங்கவேண்டும். அப்போதுதான் சுத்த கைவல்யம் ஏற்படும் என மறுமொழி கூறினர்.

19. ப்ரத்யயஸ்ய பரசித்தஜ்ஞாநம் ॥ Su 37 of I pada

விர்த்திகளை ஸம்யமம் செய்வதினுல் பிறர் மநத்தில் உண்டாகும் எண்ணங்களை அறியலாம்.

குறிப்பு:—விர்த்திகளை ஸம்யமம் செய்தல் என்பது தன்னுடைய அல்லது பிறருடைய விர்த்திகளை ஸம்யமம் செய்தல் என அறியவேண்டும். மநம் திரிகுணுத்மகம். அதனுல் மநத்தின் விர்த்திப் பிரவாகமானது எல்லாருக்கும் ஒரே

மாதிரியானது. அதனுல் ஒரு விர்த்நியை ஸம்யமம் செய்வதால் எல்லாருடைய எண்ணங்களேயும் அறியலாகும். அடுத்த சூத்திரம் இதை தெளிவு பண்ணுகிறது

20. 𑌨 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑍀𑌭𑍂𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

அது (மற்றவனுடைய மனோவிர்த்தியை அறிவதானது) விஷயத்துடன் கூடியதல்ல. இவன் (ஸம்யமம் பண்ணுபவன்) விர்த்தியில் அது இன்மையால்.

குறிப்பு :—ஸம்யமம் பண்ணுபவன் மற்றவனுடைய விர்த்தியில் ஸம்யமம் செய்கிருனேயல்லாமல், அவ்விர்த்திக்குக் காரணமான விஷயத்தில் ஸம்யமம் செய்கிருனில்லே. அதனுல் மற்றவனுடைய விர்த்தியின் வெளி விஷயம் ஸம்யமம் செய்கிறவனுக்கு நேரில் சாதாரணமாய்த் தெரியாது. ஆனுல், அவ்விஷயத்தை அறியவேண்டுமென இச்சித்தால் மற்றவன் மனே விர்த்தியின் மூலமாய் அவ்விஷயத்தில் ஸம்யமம் செய்தால் கூடும்.

21. 𑌕𑌾𑌯𑌰𑍂𑌪𑌸𑌂𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌭𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃𑌪𑍍𑌰
𑌕𑌾𑌶𑌾𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍇𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

தன் சரீரத்தின் ஸ்வரூபத்தில் ஸம்யமம் செய்தலினுல், அதைக் கண்ணிந்திரியத்தினுல் கிரஹிக்கக்கூடிய தன்மைக்குத்தடை ஏற்படுத்துவதில் அதனுல் பார்க்கிறவன் கண்ணுக்கும் அந்த சரீரத்திற்கும் சம்பந்தம் அற்றுப்போவதால் அச்சரீரத்திற்கு மறைவு (அந்தர்தாந சக்தி) உண்டாகிறது.

குறிப்பு :—ரூபத்தை கிரஹிக்கும் சக்தியைத்தடுத்தல்: ஒரு வஸ்துவைப் பார்த்தல் என்ருல், அந்த வஸ்துவினின்று ரசுமியின் சலநம் (Vibrations of ether) வெளிக்கிளம்பிப்போய்ப் பார்க்கும் கண்ணேத்தாக்கி, அக்கண்ணின் திரவியத்தில் ஒரு ஸம்ஸ்காரத்தை (மாறுதலே) உண்டாக்குகிறது. அதன் காரியமாக மநத்தில் ரூபம் புலப்படுகிறது. தடுத்தல் என்ருல் அந்த வஸ்துவினின்று அதன் ரசுமியை வெளிப்போகாமல் செய்தல், நிறுத்திவைத்தல்; இதனுல் பார்க்கிறவன் கண் வஸ்துவைப் பார்க்காமல் போகிறது. இவ்விதமே சப்தம், ரஸம், முதலியவைகளில் ஸம்யமம் செய்தலினுல், யோகி தான் பேசுகிற வார்த்தையையும், தான் அநுபவிக்கும் ரஸத்தையும் மாற்ருன் அறியாதபடி செய்து கொள்ளலாம்.

22. 𑌸𑍋𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌯𑌮𑌾𑌦𑌪
𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌾 ॥

(கர்மங்கள் இருவிதம்) பலனேக் கோடுக்க ஆரம்பித்தவை, பலனேக்கோடுக்க ஆரம்பிக்காதவை. இவைகளில் ஸம்யமம் செய்வதினுல் யோகி, மரண காலத்தை அறிகிருன். அவ்விதமே அரிஷ்டங்களின் அறிகுறியாலும் (அம்மரண காலம் தேரியவரும்).

குறிப்பு :—(1) பூர்வஜந்ம கர்மங்கள் இருவகை i. ஸோபக்கிரமம்—பலனேக் கொடுக்க ஆரம்பித்தவை, நன்ருய்ப் பிழிந்த ஈரவஸ்திரம் வெய்யிலில் உலர்

ந்து விடுவதுபோல சீக்கிரத்தில் பலனைக் கொடுக்கின்றவை. ii நிருபக்கிரமம்—பிழியாத ஈரவஸ்திரம் வெய்யிலில்லாதவும் காற்றில்லாதவும், அடர்ந்த நிழலில் இருப்பது போல பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பிக்காதவை.

(2) மரண காலத்தை அறிதல், தேசம், காரணம் முதலியவற்றையும் அறிதலாம்.

(3) அபராந்தம்—சாதாரண ஜனங்களின் கீழ்ப்பட்ட மரணதசை. பராந்தம்—பிரஹ்மாவின் பிரளயகால முடிவான மரணதசை. பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பிக்காத சஞ்சித கர்மங்களைக்கூட யோகியானவன் தன் யோகபலத்தால் அநேக சரீரங்களை சீக்கிரத்தில் எடுத்து அப்பலன் விரைவில் நிகழும்படி செய்துகொள்ளுகிறான். அப்படி தாமசத்தில் வரும் பிராரப்தங்களையும் பட்டினத்தடிகள் 7½ நாட்டுச் சநி தசையின் கஷ்டங்களை 7½ நாழிகையில் அநுபவிக்கும்படி செய்துகொண்டமை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

(4) அரிஷ்டங்கள் சம்பவங்கள் பயமுறுத்தும் தன்மையனவாக இருக்கின்றமையால் அப்பெயர் ஏற்பட்டது. இவை மூன்று விதம்:—ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம்.

ஆத்யாத்மிகம்: உதாரணமாகக் காதை மூடினால் ஒருவித சப்தம் சாதாரணமாய்க் கேட்கிறது. மரணம் சமீபித்தால், அவ்விதம் கேட்காது. கண்களின் பக்கங்களை அழுத்தினால் சாதாரணமாய்த் தோன்றும் ஜ்யோதிஸ் தோன்றாது. மரணத்திற்கு 6 மாதத்திற்கு முன்முதல் துருவநக்ஷத்திரம் தெரியாமற்போம். சாயா புருஷதர்சநத்திலும், இந்திரதநுவிலும் அநேக விபரீதமான தோற்றங்கள் உண்டாகும். அவை மரணத்தின் அறிகுறிகளாம். பின்னும் இவை போன்றவை.

ஆதிபௌதிகம்: ஸ்வப்னத்தில் யமதூதர்கள் வருதல் போன்ற தோற்றம், நிஷ்காரணமாய் முன்னிறந்தவர்களின் தர்சநம்.

ஆதிதைவிகம்: ஸ்வர்க்கலோகதர்சநம். ஸித்தர்களின் காட்சி. வழக்கமாய்ப் பார்க்கும் ஒவ்வொன்றும் இவருடைய அநுபவத்தில் தலைகீழாய்த் தோன்றும்.

23. மைத்ர்யாதிஷு பலாநி ॥

மைத்ரீ முதலான (கருணா, முதிதா உபேக்ஷா) பாவனைகளில் ஸம்யமம் செய்தால் விசேஷ சக்திகள் உண்டாகின்றன.

குறிப்பு:—முதலான என்ற பதம் கருணை, முதிதா, உபேக்ஷா* என்பவைகளைக் குறிக்கின்றது. யோகிக்கு இந்த ஸம்யமத்தினால் மைத்ரீ முதலிய நற்சுபாவங்கள் விருத்தியடைகின்றன. மேலும், தான் சங்கற்பித்தால், பிறரிடமும், இச்சுபாவங்களை உண்டுபண்ண இயலும். ரிஷிகளின் ஆசிரமத்தைச் சுற்றி வைரி

* முதல் பாதம் 33—வது சூத்திரம் பார்க்க.

யான பிராணிகள்கூட ஒன்றேடொன்று சிநேகம் பாராட்டுகின்றன என்று புராணுதிகளில் பார்க்கிறேம். அதற்குக் காரணம், ரிஷிகள் தங்களுடைய மைத்ரீ, கருணு முதிதா, உபேக்ஷா என்ற பாவனைகளைத் தங்களைச்சுற்றி எங்கும் பரவும்படி செய்கின்றமையால் என்றறிக.

24. 𑌬𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌬𑌲𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 ॥

(எதன் பலம் வேண்டுமேன்று நினைத்து அதில் ஸம்யமம் செய்யப்படுகிறதோ அந்த பலம் கிடைப்பதாகும்.) பலங்களில் யானை முதலியவற்றின் பலங்கள் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—முதலியவை = கருடன், ஹநுமான், ஸிம்ஹம் என்பவையாம். மநத்திற்கு ஸ்வயமாக எல்லாவித ஸாமர்த்தியமும் இருப்பதால், இத்தகைய சக்திகள் உண்டாகின்றன.

25. 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌲𑍋𑌕𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌿𑌤𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰
𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

(ஜ்யோதிஷ்மதீ என்ற) பிரவிர்த்தியால் புத்தி பிரகாசத்தை ஒரு வஸ்துவை நோக்கிச் செலுத்திஞல், அவ்வஸ்து சூக்ஷமமாயிருந்தாலும் மறைந்திருந்தாலும் தூரத்திலிருந்தாலும் அதன் ஞானம் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—ஜ்யோதிஷ்மதீ என்பதைப்பற்றி முதல்பாதம் 36-ம் சூத்திரத்தைப் பார்க்க. இந்த சூத்ரம் ஸூக்ஷ்ம திருஷ்டி, தூரதிருஷ்டி முதலிய ஸித்திகளைப் பற்றியது.

26. 𑌭𑍁𑌵𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌂𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍 ॥

சூரியனில் சம்யமம் செய்வதிஞல் புவநங்களின் ஞாநம் உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—(1) புவநங்கள் = லோகங்கள்.

i. லோகங்கள் ஏழு. பூமி 1. பூலோகத்தைவிட சூக்ஷ்மமாய் பூலோகத்திற்கு உள்ளும் வெளியும் படர்ந்திருப்பது புவர்லோகம்—2. அதன்மேல் சூக்ஷ்மம் ஸுவர்லோகம் அடியிற் கண்ட பிரிவுகளை உடையது. அவைகளில் மஹேந்திரனை தேவதையாகவுடைய லோகம்—3. பிரஜாபதியை தேவதையாகவுடைய மஹர்லோகம்—4. இது ஜ்யோதிர்மயமானது. இதற்குமேல் உள்ள பிரிவுகள் பிரஹ்மாவை தேவதையாகவுடைய லோகங்கள் 3. அதாவது, ஜனேலோகம் 5, தபோலோகம் —6, ஸத்தியலோகம்—7.

ii. 6 வித நரகங்கள் உள்ளன: (1) மஹாகால, (2) அம்பரீஷ, (3) ரௌரவ, (4) மஹாரௌரவ, (5) காலசூத்திர, (6) அந்ததாமிஸ்ர. முதலாவதான நரகம் கனமானது. இரண்டாவது ஜலத்தன்மையானது. மூன்ருவது அக்நிமயமானது.

நான்காவது வாயுமயமானது. ஐந்தாவது ஆகாச ரூபமானது. ஆறாவது அதிக இருள் உள்ளது. ஜீவர்கள் இந்த 6 நரகங்களில் தங்களுடைய துஷ்கர்ம பலன்களை அனுபவிக்க வசிக்கிறார்கள்.

iii 7 பாதாள லோகங்கள் உள்ளன:—(1) அதல (2) விதல (3)ஸுதல (4)ரஸாதல (5) மஹாதல (6) தலாதல (7) பாதாள *பூமி ஒன்பது வருஷங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மஹாமேருவிற்கு வடக்கே (1) ரமணகம் (2) ஹிரண்மயம் (3) உத்தரகுரு. மஹாமேருவிற்குத் தெற்கே (1) நிஷதம் (2) ஹேமகூடம் (3) ஹிமாசலம் என்ற மூன்று மலைகள் இருக்கின்றன. இம்மூன்று மலைகளை அடுத்தடுத்து அததன் சார்பில் 3 வர்ஷங்களிருக்கின்றன. அவையாவன :— ஹரிவர்ஷம், கிம்புருஷம், பாரதவர்ஷம். மேருவிற்குக் கிழக்கே பத்ராச்வம் என்ற ஒரு வர்ஷமிருக்கின்றது. மால்யவான் என்ற மலை அதன் கிழக்கெல்லை. மேருவுக்கு மேற்கே கேதுமாலம் என்ற வர்ஷம் கந்தமாதன பர்வதம் வரையில் விஸ்தரித்திருக்கிறது. மேருவைச் சுற்றி இளாவர்ஷம் என்பது இருக்கிறது. இந்த 9 வர்ஷங்கள் அடங்கியது ஜம்பூத்வீபம். அதன் நீளம் லக்ஷயோஜனை தூரம், அதன் இரண்டு மடங்கு விஸ்தாரமுள்ள லவண ஸமுத்திரத்தால் அது சூழப்பெற்றிருக்கிறது. மேலும் இன்னும் 6 த்வீபங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளாவன : — சாகம், குசம், கிரௌஞ்சம், சால்மலி, பிலக்ஷம், புஷ்கரம், அவைகள் முறையே கருப்பஞ்சாறு, கள்ளு, நெய், தயிர், பால், சுத்தஜலம் இவைகளாலாய ஸமுத்திரங்களினால் சூழப்பெற்றிருக்கின்றன. இந்த ஏழு த்வீபங்களும் ‡50 கோடி யோஜனை விஸ்தீர்ணமுள்ளதாக இருக்கின்றன. எல்லாத் துவீபங்களுமடங்கிய இந்த அண்டமானது மினுமினுப்பூச்சியைப்போன்று மூலப் பிரகிருதியின் ஒரு சிறிய அவயவம். அந்த அண்டத்தில் பாதாளம், ஸமுத்திரம், பர்வதங்கள் இவைகளில் தேவர்கள் வகுப்பில் சேர்ந்த அஸுரர்கள், கந்தர்வர்கள், கிந்நரர்கள், கிம்புருஷர்கள், யக்ஷர்கள், ராக்ஷஸர்கள், பூதங்கள், பிரேதங்கள், பிசாசங்கள், அபஸ்மாரகர்கள், அப்ஸரஸ்கள், பிரஹ்மராக்ஷஸர்கள், கூஷ்மாண்டர்கள், விநாயகர்கள், இவர்கள் வாஸம் பண்ணுகிறார்கள். மற்ற இடங்களில் புண்ணியரான தேவ, மனுஷ்யர்கள் வாஸஞ்செய்கிறார்கள். மேரு பர்வதத்தில் தேவர்கள் விளையாடும் தோட்டங்களும் அதில் தேவர்கள் கூடும் சபாமண்டபமும் இருக்கின்றன. அதன் பெயர் ஸுதர்மா. ஸுதர்சனம் என்றொரு பட்டணமிருக்கிறது. திரிதசர்கள், அக்நிஷ்வாத்தர்கள், யாம்யர்கள், துஷிதர்கள், அபரிநிர்மிதவசவர்த்திகள், பரிநிர்மிதவசவர்த்திகள் ஆகிய இந்த 6 தேவ ஜாதிகள் மஹேந்த்ர லோகத்தில் வஸிக்கிறார்கள். இவர்கள் நினைத்த மாத்திரத்தில் காரியங்கள் செய்கிறவர்கள்.

இவர்கள் அணிமாதி ஐசுவர்யமுள்ளவர்கள். ஒரு கல்பம் வரை ஆயுஸ் உள்ளவர்கள். காமநுகர்ச்சியுள்ளவர்கள். ஸங்கல்பத்தினால் மாதாபிதாக்களின் ஸம்பந்தமின்றி சரீரங்களை உண்டுபண்ணிக்கொள்ளுகிறவர்கள். அப்ஸரஸ்திரீகளால் சூழப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

மஹர்லோகத்தில் (பிரஜாபதியின் லோகத்தில்) 5 வகை தேவர்கள் இருக்கிறார்கள் ; (1) குமுதர்கள் (2) ரிபுக்கள் (3) பிரதர்தநர்கள் (4) அஞ்சநாபர்கள்

---

* இதுவே பூமியின் நாராசம் Axis.

‡ இவைகளைப்பற்றி "மனிதனின் வம்சாவளியின் உண்மை" என்ற புஸ்தகத்தைப்பார்க்க.

(5) பிரசிதாபர்கள். இவர்கள் பஞ்சமஹா பூதங்களை வசத்தினுடையவர்கள் 1000 கல்பம் வரை ஆயுஸ் உள்ளவர்கள்.

அந்த மேல் லோகமான பிரஹ்மாவினுடைய ஜநோலோகத்தில் வஸிக்கிற தேவர்கள் 4 விதம்: (1) பிரஹ்மபுரோகிதர்கள், (2) பிரஹ்மகாயிகர்கள் (3) பிர்ஹ்ம மஹாகாயிகர்கள். (4) அமரர்கள், இவர்கள் பஞ்சமஹாபூதங்களையும் இந்திரியங்களையும் வசப்படுத்தினவர்கள். முன்னவரை விடப் பின்னவர் 2 மடங்கு ஆயுளை அதிகமாக உடையவர்கள்.

தபோலோகத்தில் உள்ளவர்கள் 3 வகை:—(1) அபாஸ்வரர்கள் (2) மஹாபாஸ்வரர்கள் (3) ஸத்தியமஹாபாஸ்வரர்கள். இவர்கள் பூதங்கள், இந்திரியங்கள் பஞ்சதந்மாத்திரைகளை வசப்படுத்தினவர்கள். ஜநோலோகத்தில் வஸிக்கிற அமரர்களைவிட, தபோலோகத்திலுள்ள ஷை மூன்று வகுப்பினரும், முறையே முன்னவரைக் காட்டிலும் பின்னவர் 2 மடங்கு ஆயுளை உடையவர்கள். முன் போல விவரித்துக்கொள்ளுக. இவர்கள் ஊர்த்வரேதஸ்ஸை உடையவர்கள். மேல் லோகங்களில் தடையின்றியும் கீழ் லோகங்களில் ஆவரணமின்றியும் உள்ளவர்கள். எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடியவர்கள்.

ஸத்தியலோகத்திலுள்ளவர்கள் 4 வகையினர். தங்களுக்குரியதென்ற தேசம், வாஸஸ்தாநம் இல்லாதவர்கள். யாதொரு ஆதாரமுமில்லாதவர்களாய் தம் ஸ்வரூபத்தினுள்ளவர்கள்:—(1) அச்யுதர்கள். (2) சுத்தநிவாஸர்கள். (3) ஸத்யாபாக்கள் (4) ஸம்ஜ்ஞாஸம்ஜ்ஞர்கள். இவர்கள் முறையே ஸவிதர்க்கம், ஸவிசாரம், ஆநந்தம், அஸ்மிதை இந்நான்கு முறையாக தியாநத்தைச் செய்கின்றவர்கள். இவர்கள் மூலப்பிரகிருதியைத் தம் வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர்கள்.

மேற்கண்ட லோகங்களெல்லாம், ஒரு பிரஹ்மாண்டத்திற்குட்பட்டவைகள். அவைகளிலுள்ளவர்கள் அதைக்கடந்துபோக இயலாதவர்கள். விதேஹர்கள், பிரகிருதிலீனர்க்ள் இவ்விருவரும் பிரஹ்மாண்டத்தைக் கடந்தவர்களாகையால், மேற்கண்டவர்களில் சேரவில்லை. மேற்கண்ட விஷயங்கள் ஸூர்யனிடத்தில் ஸம்யமம் செய்வதினுல் யோகிக்குத் தெரியவரும்.

27. சந்த்ரே தாராவ்யூஹஜ்ஞாநம் ॥

சந்திரனிடத்தில் ஸம்யமம் செய்வதினுல் நக்ஷத்திரங்களின் அமைப்பையறியலாம்.

28. த்ருவே தத்கதிஜ்ஞாநம் ॥

துருவநக்ஷத்ரத்தினிடத்தில் ஸம்யமம் செய்வதினுல் நக்ஷத்ரங்களின் கதிகளை (சலநங்களை) அறியலாம்.

குறிப்பு:—முந்திய சூத்திரத்தில் நக்ஷத்திரங்களின் அமைப்பும், இதில் அவைகளின் கதியும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

29. நாபிசக்ரே காயவ்யூஹஜ்ஞானம் ॥

(நம் சரீரத்திலுள்ள) நாபிசக்ரத்தில் ஸம்யமம் செய்வதினால் சரீரத்தின் அமைப்பை அறியலாம்.

குறிப்பு :—இதுவரை வெளியிலுள்ள விஷயங்களுடைய ஸித்தியைச் சொன்னார். இனி சரீரத்திற்குள்ளே உள்ள விஷயங்களின் ஸித்தியைச் சொல்லுகிறார். நாபியானது சரீரத்தின் மத்தியிலிருக்கிறது. அது வேர்க்கிழங்கு போலிருக்கின்றமையால் நாபிகிரந்தி என்று பெயர். சரீரத்தின் அமைப்பு:—தோல், ரக்தம், மாம்ஸம், நரம்புகள் (ஸ்நாயு), அஸ்தி, மஜ்ஜை, வாதம், பித்தம், சிலேஷ்மம், சுக்லம் ஆகிய இப்பத்தும் சரீரத்திலுள்ளன.

30. கண்டகூபே க்ஷுத்பிபாஸாநிவ்ருத்தி: ॥

(கண்ட கூபத்தில்) கழுத்திலுள்ள கண்டக் கிணற்றில் ஸம்யமம் செய்வதினால் பசி தாகங்களின் நிவிர்த்தி உண்டாகும்.

31. கூர்மநாட்யாம் ஸ்தைர்யம் ॥

கூர்ம (ஆமை போன்ற) நாடியில் ஸம்யமம் செய்வதினால் ஸ்திரமான இருப்பைப் பெறலாம்.

குறிப்பு:—இந்நாடி கழுத்துக்குக் கீழ் மார்பில் உள்ளது. அடையும் ஸ்திரபதம் ஸர்பபத்தையும் உடும்பையும் போலுள்ளது. விக்ஞாந பிக்ஷு என்பார் அபிப்பிராயப்படி மண்டலாகாரமாக இருக்கின்ற ஹிருதயமே கூர்மாகாரமாக இருக்கின்றது. அதுவே இங்கு சொல்லப்படுகிறது. மற்றவர்கள் அபிப்பிராயத்தில் அது வேறுநாடி, ஹிருதயமன்று. (ஹிருதயத்தைப் பற்றிப் பின்வரும் முப்பத்து நாலாம் ஸூத்ரம் சொல்லுகிறது.)

32. மூர்தஜ்யோதிஷி ஸித்ததர்சனம் ॥

சிரஸில் உள்ள ஜ்யோதிஸில் ஸம்யமம் செய்வதினால் ஸித்தர்களை நேரில் பார்க்கலாம்.

குறிப்பு:—ஸித்தர்கள் பூமிக்கும் அந்தரிக்ஷத்திற்கும் மத்தியிலிருக்கிறார்கள்.

33. ப்ராதிபாத்வா ஸர்வம் ॥

பிரதிபிம்பமாய்ப் பிரகாசிப்பதினாலே தான் (வா=வை) எல்லாம் அறியப்படும்.

குறிப்பு:—முன் சொன்ன ஸம்யமம் எல்லாம், அப்பியாஸி தன் அநுஷ்டானம் ஸரியா அல்லது பிழையா என்று தீர்மானித்துக்கொள்ளப் பரீக்ஷை பான்றவையாம். மேற்படியில் இருக்கின்ற யோகியானவன் அந்தக்கரணசுத்தி செய்து

கொண்டேயிருந்தால் புருஷ விவேகமாகுமுன் புருஷவிவேக வெளிச்சம் அந்தக் கரணத்தில் பிரதிபிம்பம் செய்வதினுல் உண்டாகும் ஞானத்துக்கு பிராதிபம் என்றுபெயர். அதற்கு திருஷ்டாந்தம் சூரியன் உதயமாகுமுன் சூரிய வெளிச்சப்பிரதிபிம்பமான அருணுதைய வெளிச்சம் பின்பு அடுத்த சூத்திரத்தில் புருஷ ஞாநம், எவ்வித உபாயத்தால் பூர்ணமாக ஏற்படும் என்பதை விவரிக்கின்ருர்.

34. ஹ்ருதயே சித்தஸம்வித் ॥

ஹிருதயத்தில் ஸம்யமம் செய்தலினுல் மநத்தின் ஸ்வயமான ஸ்வரூபஞாநம் உண்டாகிறது. (அதாவது தர்க்கத்தைக் கடந்த உள்ளறிவு உண்டாகிறது.)

குறிப்பு:—சரீரத்திற்குப் பிரஹ்மபுர மென்று பெயர். அதன் ஹிருதய ஆகாசத்தில் அந்தக்கரணம் இருக்கிறது. அது ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் இருப்பிடம். அந்த இடத்தில் ஸம்யமம் செயதலிஞல் உண்மையான விக்ஞான அறிவு உண்டாகும்.

35. ஸத்த்வபுருஷயோரத்யந்தாஸங்கீர்ணயோ:
ப்ரத்யயாவிஶேஷோ போக: பரார்த்தாத்ஸ்வார்த்த
ஸம்யமாத்புருஷஜ்ஞாநம் ॥

அத்தியந்தம் வேறு வேருன ஸத்வம் (புத்தி) புருஷன் இவை இரண்டையும் ஒன்ருேடொன்று சேர்த்து அறிவதானது போகத்திற்குக் காரணமாம். (இந்த போகத்திஞல்) அந்நியப் பிரயோஜனமாதலால் (தனக்குப் பிரயோஜனமில்லை, தனக்கு வேண்டியதில் (அதாவது புருஷஸ்வரூபத்தில்) ஸம்யமம் செய்வதால் புருஷ ஞாநம் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—ஸத்துவம் ஸமஷ்டியில் பிரகிருதி யென்றும், வியஷ்டியில் புத்தி யென்றும் பொருள்படும். ஸ்வார்த்தம், அதாவது ஸ்வ + அர்த்தம். ஸ்வ = புருஷனின், அர்த்தம் = பொருள்.* புத்தி (பிரக்ஞை) புருஷனை அறிகிறதல்லை. ஆனல் புருஷன் பிரக்ஞையை அறிகிருன். புருஷன் ஜடமான புத்திக்கு சைதந்யத்தைக் [illegible]த்து, அதன் மூலம் அறிகிருன். ஆனல் புத்தி புருஷனுக்கு அடுத்திருக்கின் [illegible]மையால் புத்தி அறிகின்றதென நினைக்கிருேம். புருஷனைப் புருஷன் தான் அறியலாமே ஒழிய, புத்தியானது ஜடமாகையால் அறியமுடியாது.

அடியிற்கண்ட ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத் வாக்கியம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது :—

"விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத் ॥"

புருஷனை வேறு கருவியால் அறிதல் முடியாது. அதாவது புருஷன் தான் புருஷனை அறிதல் கூடும் என்றபடி. புருஷன் ஸ்வப்ரகாசன் என்பதாம்.

---

*புருஷன் குணத்ரயத்திற் குட்படாத சின்மயமான விர்த்தி ஸந்தாநம் (பிரவாஹம்)

36. ததஃ ப்ராதிபஶ்ராவணவேதநாதர்ஶாஸ்வாதவார்தா ஜாயந்தே ॥

(மேற்கண்ட முறைப்படி அடைந்த புருஷ ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு) ப் பிறகு உள்ளறிவினலேயே கேட்டல், ஸ்பரிசித்தல், பார்த்தல், ருசித்தல், நுகர்தல், முதலிய திவ்ய சக்திகளின் விகாஸமும் உண்டாகின்றது.

குறிப்பு :—மேற்கண்ட அப்யாஸ முறையின் பயனுக இந்திரியங்களின் திவ்விய சக்தியும், புத்திக்கு திவ்விய சக்தியும் யோகிக்கு உண்டாகும். எப்போதும் எல்லாம் அவருக்குத் தெரியவரும். உள்ளே நோக்குகின்றமையால் முக்கண் திறக்கும். நினைப்பில்லாமலே சகல விஷயங்களும் அவருக்குப் புலப்படும்.

37. தே ஸமாதாவுபஸர்கா வ்யுத்தானே ஸித்தய: ॥

அவைகள் முன் (சொல்லியவை) ஸமாதிக்கு (அந்தர்முகப்பட்டு புருஷ ஸாக்ஷாத்காரம் பெறுதலில்) தடைகளாகும். பஹிர்முகமாகச் செல்லுமிடத்து (உலகவியாபார தசையில்) அவைகள் ஸித்திகளாகும்.

குறிப்பு :—ஸமாதி என்பது இங்கு அஸம்ப்ரக்ஞாத ஸமாதி என்று அறியத்தக்கது. இந்நிலையில் உள்ளவனுக்கு பிராதிபாதி ஸித்திகள் இடையூறுகளாகும். கைவல்யத்தை நோக்குகிறவன் எந்த ஸித்திகளையும் விரும்பான். எவ்வளவு உயர்வுள்ள ஸித்திகளை யடைந்தாலும் இவன் கிருதகிருத்யனுகமாட்டான். அதாவது செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் செய்தவனுகமாட்டான். அவன் செய்யவேண்டிய வெகு கார்யங்களுள்ளன. இதுவே கீதையில் அடியில் வருமாறு :—

"ஏதத்புத்த்வா புத்திமான் ஸ்யாத்।
க்ருதக்ருத்யஶ்ச பாரத ॥"

இதன் பொருள் :—ஒருவன் இதனை அறிந்து, அறிவுள்ளவனுகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனுகவும் ஆவன்.—கீதை., 15-ம் அத். 20-ம் சுலோகம்.

இதுவரை ஞானரூபமான விபூதிகளை (சித்திகளை) விவரித்தார். இனி அடுத்த சூத்திரம் முதற்கொண்டு கிரியாரூபமான ஸித்திகளை விவரிக்கிறார்.

38. பந்தகாரணஶைதில்யாத் ப்ரசாரஸம்வேதநாச்ச
சித்தஸ்ய பரஶரீராவேஶ: ॥

பந்தத்திற்குக் காரணமானதை (புண்ணிய பாபகர்மத்தை ஸமாதியினல்) நழுவும்படி செய்தலினலும், மனஸ் சஞ்சரிக்கும் (நாடிகளின்) மார்க்கத்தை அறிவதினலும் மனத்திற்குப் பரகாயப் பிரவேசம் செய்யும் தகைமை உண்டாகிறது.

குறிப்பு :—யோகியானவன் தன் மனம் எந்தக் கர்மத்தின் காரணமாகத் தன்னுடைய சரீரத்தில் கட்டுப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்தும், யோகாப்யா

ஸத்தினால் கர்மபந்தங்களினின்று தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளக்கூடுமாகையால் மனஸ், இந்திரியங்களை அந்தக்கட்டினின்று நழுவும்படி செய்தும், எந்த நாடிகளில் மனஸ், இந்திரியங்கள் நடைபெறுகின்றன என்பதை அறிந்து, பின்னர் எவ்வழியால், எந்நாடிவழியாகத் தன்னுடைய சரீரத்தை விட்டு வெளியேறலாமென்று அறிந்தும், வேறு சரீரத்தில் எந்நாடி வழியாக நுழையலாமென்று உணர்ந்தும், தன் சரீரத்தில் திரும்பவும் எவ்விதம் நுழையலாமென்று தெரிந்தும், பரகாயப் பிரவேசம் செய்யலாம். பிரதானத்தேனீயானது வெளியேறுங் காலத்தில் மற்றையத் தேனீக்களும் வெளிக்கிளம்புமாறுபோல மனஸ் வெளியேறும்போது மற்ற இந்திரியங்களும் வெளிக்கிளம்பும்.

39. உதானஜயாஜ்ஜலபங்ககண்டகாதிஷ்வஸங்க உத்க்ராந்திஶ்ச ॥

உதானவாயுவை ஜயித்தலினால், ஜலம் சேர், முள் முதலியவைகளில் சம்பந்திக்காமல் இருத்தலும், (வேண்டுங்காலத்தில்) சரீரத்தைவிட்டே வெளியேறுதலும் செய்து கொள்ளலாம்.

குறிப்பு:—இந்த்ரியங்களின் பிரவிர்த்தி இருவிதம். பார்வை முதலிய வெளிநோக்கிய பிரவிர்த்தி. ஜீவிப்பதற்காக எல்லா இந்த்ரியங்களின் உள்நோக்கிய (ஆந்தர) பிரவிர்த்தி மற்றது. இந்த உள்நோக்கிய பிரவிர்த்தியின் கார்யங்கள் பஞ்ச பிராணன்கள். அவையாவன:—(1) பிராணன் உச்வாஸ நிச்வாஸரூபமாக நாஸிகை முதல் ஹிருதயம் வரை சஞ்சரிக்கும். (2) ஸமானன் ஆகாரங்களை ஸமப்படுத்துகிறது, ஹிருதயம் முதல் நாபிவரை ஸஞ்சரிக்கிறது. (3) அபானன் நாபி ஸ்தானத்தினின்று குதம் வரை வியாபித்துக்கொண்டிருக்கிறது. இது மலமூத்ராதிகளை வெளியேற்றும். (4) உதானன் கண்டத்தினின்று சிரஸ்வரை வியாபித்திருக்கிறது. சரீரத்தைவிட்டு மனம், இந்த்ரியங்கள் முதலியன வெளியேறுவதற்குக் காரணம் இது (5) வியானன் சரீரம் முழுமையும் வியாபித்திருக்கிறது. இந்த ஐந்து வாயுக்களில் பிராணன் பிரதானமானது, இந்திரியப் பிராணாதிகளுக்குள் ஏற்பட்ட சண்டையைப் பற்றி பிரச்நம், சாந்தோக்யம், ப்ருஹத் ஆரண்யக உபநிஷத்துக்களைப் பார்க்க. உதானனின் மேல் ஸம்யமம் செய்து அதை ஜயிப்பதனால் ஜலம், சேர், முள் முதலியவைகளில் படாமல் இருக்கலாம். ஸுஷும்நா நாடியின் மூலமாய் ஜீவன் சரீரத்தை விட்டு அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ச் செல்லலாம்.

40. ஸமானஜயாஜ்ஜ்வலநம் ॥

ஸமானவாயுவை ஜயித்தலினால், சரீரத்திற்கு ஜ்வலிக்கும் தன்மை உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—ஸமானவாயுவை ஜயித்த யோகியானவன் உயிருடன் இருக்குங் காலத்தில் தேஜஸ்வியாக இருப்பான். மரணம் வேண்டுங்காலத்தில் தன்னிடமிருந்து அக்நி ஜ்வாலையை உண்டு பண்ணிக்கொண்டு தன் சரீரத்தை தஹநஞ் செய்துகொள்ளலாம். சரபங்கர் இராமாயணத்தில் ஸ்ரீராமனை தர்சநம் செய்த பின்பு தன்னிடமிருந்து ஒரு தேஜஸ்ஸை உண்டுபண்ணித் தன்னுடைய சரீரத்தை தஹநஞ்செய்து விட்டு திவ்ய சரீரத்துடன் பிரஹ்மலோகத்திற்கு ஏகினார். இதை

ஆரண்ய காண்டத்திற் கண்டுகொள்ளுக. பதிவ்ரதா ஸ்த்ரீயானவள் புருஷன் இறந்த மேல் எப்படித் தனனுடைய தேஜஸ்ஸால் தன் சரீரத்தை தஹநம் பண்ணிக்கொள்ளுவாளோ, அவ்விதமே யோகிகள் தாங்கள் உலகத்தாருக்கு வந்த கார்யம் ஆகிவிட்டதானல் அப்படிச் செய்து கொள்ளுகிறது உண்டு.

41. ஶ்ரோத்ராகாஶயோ: ஸம்பந்தஸம்யமாத்திவ்யம் ஶ்ரோத்ரம் ॥

சுரோத்ரேந்த்ரியத்திற்கும், ஆகாசத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை ஸம்யமம் செய்தலினல், யோகியின் சுரோத்ரேந்திரியமானது தேவலோகத்திய நுண்ணிய சப்தங்களைக் கேட்கும் தகைமையைப் பெறுகிறது.

குறிப்பு:—கேட்கும் தன்மை பூர்த்தியடைகிறது. ஆகாசம் ஆவரணமின்றி எங்கும் வ்யாபகமாக இருத்தலினல் இந்த ஸம்யமத்தினல் வித்தம்பற்ற யோகி நினைத்த மாத்ரத்தில் எந்த சப்தத்தையும் கேட்கக் கூடியவனவன். இவ்விதமே ஒவ்வொரு இந்த்ரியத்திற்கும் அததன் அதிஷ்டாந பூதங்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தத்தில் ஸம்யமஞ் செய்தலினல், அந்த இந்த்ரியத்தின் பூர்ணசக்தி உண்டாகிறது.

இந்த்ரியம்			அதிஷ்டாநபூதம்.
த்வக்	...	...	வாயு.
கண்	...	...	தேஜஸ்.
நாக்கு	...	...	ஜலம்.
நாஸி	...	...	ப்ருதிவீ.

42. காயாகாஶயோ: ஸம்பந்தஸம்யமாத் லகுதூலஸமாபத்தேஶ்சாகாஶகமநம் ॥

சரீரத்திற்கும் ஆகாசத்திற்கும் உள்ள சம்பந்தத்தை ஸ்ம்யமம் செய்தலினல் சரீரத்திற்குப் பஞ்சுபோன்ற லகுத்துவம் உண்டாகும். அதனல் ஆகாசகமநசக்தி (யோகிக்கு) ஏற்படுமே.

குறிப்பு:—ஆகாசத்தின் குணங்கள் யோகிக்கு உண்டாகும். ஜலத்தில் மிதக்கலாம். வாயுவில் ஸஞ்சரிக்கலாம். அக்நி அவனுக்கு ஒரு விதக்கெடுதியும் செய்யாது. சிலந்திப்பூச்சியின் நுண்ணிய இழைநூலில் ஸஞ்சரிக்கலாம். ஸூர்யகிரணங்களில் ஸஞ்சரிக்கலாம். அவன் போக்குக்கு எங்கும் தங்கு தடையில்லை.

43. பஹிரகல்பிதா வ்ருத்திர்மஹாவிதேஹா ததஃ ப்ரகாஶாவரணக்ஷய: ॥

வெளியிலுள்ள விஷயங்களால் கற்பிக்கப்படாத மனோவிர்த்திக்கு "மஹாவிதேஹா" என்று பெயர். அந்த நிலைமையை அடைவதினால் பிரகாசத்திற்குத் தடையாயுள்ள ஆவரணத்தின் க்ஷயம் ஏற்படுகிறது.

குறிப்பு:—முன் வெளியிலிருக்கின்ற விஷயங்களைப்பற்றியுண்டாகும் மனோவிர்த்திகளில் ஸம்யமம் செய்தல் சொல்லப்பட்டது. அவ்விர்த்திகளுக்கு 'கல்பிதம்' என்றுபெயர். வெளிவிஷயங்கள் சம்பந்தமின்றி மநஸ் தன் ஸ்வரூபத்தில் இருப்பதானது 'அகல்பிதம்' என்றழைக்கப்படுகிறது. அதை "மஹாவிதேஹா" என்று சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வெளியில் பிரவிர்த்தி இல்லை. புருஷ தர்சனமும் உண்டாகவில்லை. ஸுஷுப்தியும் இல்லை. இவ்விதம் இல்லாமல் மநத்திற்கு ஒரு நிலை உண்டு. அஃது இந்த சூத்திரத்தில் சொல்லப்படுகிறது. கட்டுப்பட்ட இந்த சரீரத்தினின்று இயங்கும் மநஸ் இந்தக் கட்டை விட்டு வெளியேறி ஸர்வவியாபியாகி எங்கும் நினைக்கும் தன்மை உண்டாகும் நிலை இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் பரகாயப் பிரவேசம் செய்யலாம். துக்கம், கர்மம், அக்ஞானம் இவை நீங்கும். புத்தியின் உபர்நலம் உண்டாகும் பிரகாசம் உண்டாகும். மலபரிபாகம் என்று சைவ ஸித்தாந்திகள் சொல்லுவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. தமோகுணம் ரஜோகுணம் இரண்டும் அற்று ஸத்வகுணநிலையில் மநஸ் இருக்கின்ற ஸ்திதிதான் இச்சூத்திரத்தில் விவரிக்கப்படும் "மஹாவிதேஹா" என்பது. இந்நிலையிற் செய்யும் பரகாயப்பிரவேசம் முன் 38-வது சூத்திரத்தில் சொல்லியபடி ஸாதநங்களின்றி நினைத்தமாத்திரத்தில் நிகழும் இந்நிலையில் யோகி ஸத்தியகாமனாகவும், ஸத்யஸங்கல்பனாகவும் ஆகிறான்.

44. ஸ்தூலஸ்வரூபஸூக்ஷ்மாந்வயார்த்த
வத்த்வஸம்யமாத் பூதஜய:

(வஸ்துக்களின்) ஸ்தூலமான வெளித்தோற்றம், யதார்த்த ஸ்வரூபம் ஸூக்ஷ்மமான நிலைமை, அந்வயம், அர்த்தவத்வம் இந்த 5 தன்மைகளை ஸம்யமம் செய்தலினால் பூதஜயம் உண்டாகும்,

குறிப்பு:—அடிக்கடிமாறாத தன் நிலைமை யென்பது யதார்த்த ஸ்வரூபம் அதாவது நகையிலுள்ள தங்கம் போல் ப்ருதிவீக்குக் கடினத் தன்மையும் அப்புவிற்கு நெகிழ்ச்சியான தன்மையும், தேஜஸ்ஸுக்கு உஷ்ணமும், வாயுவுக்குச் சலனமும் ஆகாசத்திற்கு எங்கும் பரவியிருந்தாலும் தனித்தனி அததன் ஸ்வரூபம் என்று பெயர். ஸூக்ஷ்ம நிலைமை=தன்மாத்ரை. அந்வயம்=எல்லாப்பதார்த்தங்களிலும் ஊடுருவிப்பாய்ந்து இருக்கின்றவை. அவையாவன ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணங்களுமாம். அர்த்தவத்வம்=குணங்களின் சக்தி, போகம், அபவர்க்கங் (மோக்ஷம்) களைக்கொடுக்கும் தன்மை. குணங்கள் ஒவ்வொரு வஸ்துவினிடமுமிருக்கின்றமையால் மேற்படி தன்மை ஒவ்வொரு வஸ்துவினிடமும் உள்ளது. முன்னே இந்த பாதம் 13-ம் சூத்திரத்தில் தர்மம், லக்ஷணம் அவஸ்தை என்ற பரிணாமங்களைச் சொல்லி, பரிணாமமில்லாத நிலைமையை அறியும் முறை சொல்லப்பட்டது. இந்த சூத்திரத்தில் உலகத்தில் தோன்றும் விஷயங்களின் உண்மையை அறியும்படி 5 தன்மைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. பூதஜயம் பெற்ற யோகியின் சங்கற்பத்தை அநுஸரித்து எல்லா பூதங்களும், பசு தன் கன்றை அநுஸரிப்பது போல, நடைபெறுகின்றன.

45 ததோऽணிமாதிப்ராதுர்பாவ:
காயஸம்பத்தத்தர்மாநபிகாதஸ்ச ॥

அதனுல் (பூத ஜயத்தினுல்) அணிமாதி ஸித்திகளும்' காயஸம்பத்தும் உண்டாகின்றன. ப்ருதிவியாதி பூதங்களின் அததன் தர்மங்களினுல் நிகழும் தடைகள் அற்ற நிலைமையை யோகி பெறுகிறுன்.

குறிப்பு :—அணுவாகும் தன்மை (அணிமா), இலேசாகும் தன்மை (லகிமா), பெரிதாகும் தன்மை (மஹிமா), கனமாகும் தன்மை (கரிமா), தூரத்திலிருக்கின்ற வஸ்துவை அணுகும் தன்மை (பிராப்தி), காம அநுபவங்களுக்குத் தடையின்றிருத்தல் (பிராகாம்யம்), பிராணிகளைத் தன் வசப்படுத்தல் (ஈசத்துவம்), மனது முதலியவைகளை ஸ்வாதீநப் படுத்தல் (வசித்துவம்), இத்தகைய சக்திகள் இருந்தும் உண்மையான யோகிகள் இவைகளை வீணுகச் செய்யமாட்டார்கள், பூதங்களின் தர்மங்களால் தடைகளில்லை. என்றுல் பூமிக்குள் நுழையலாம், ஜலத்தில் உட்காரலாம், ஆகாசத்தில் நிற்கலாம், தன்னை ஆகாசமுங்கூட மறைக்கும்படியாகச் செய்துகொள்ளலாம்.

46. ரூபலாவண்ய பலவஜ்ரஸம்ஹநநத்வாநி காயஸம்பத் ॥

காயஸம்பத் என்றுல் அழகு (Beauty) லாவண்யம், (Grace) பலம், வைரம் போன்ற உறுதி (Hardmess) என்பனவாம்.

47. க்ரஹணஸ்வரூபாஸ்மிதாந்வயார்த்தவத்த்வஸம்யமாத்
இந்த்ரியஜய: ॥

கிரஹணம், ஸ்வரூபம், அஸ்மிதை, அந்வயம், அர்த்தவத்வம் இவைகளில் ஸம்யமம் செய்வதினுல் இந்த்ரிய ஜயம் உண்டாகும்.

குறிப்பு :—கிரஹணம் = சப்தாதி விஷயங்களை கிரஹித்தல்இந்திரிய பிரவிர்த்தி (Sensation). இது இருவிதம் : ஸாமான்யம், விசேஷம். ஸ்வரூபம் = இந்திரியங்கள் அஹங்காரத்தினின்று உண்டாயின; மநஸ் ஸாத்விக அகங்காரத்தினின்று உண்டாயிற்று. அஸ்மிதை அஹங்காரம். அந்வயம் = அவ்வகங்காரம் எதினின்று உண்டானதோ அந்த ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்களுள்ள மஹத்தத்துவம். அர்த்தவத்வம் = குணங்களிலிருக்கும் போகாபவர்க்கங்களைக் கொடுக்கும் தன்மை.

(1) இந்த்ரியங்கள் விஷயங்களை கிரஹிக்கும் நிலை, (2) இந்த்ரியங்களின் நிர்மலமான ஸ்வரூபம், (3) இந்த்ரியங்களுக்குக்காரணமான அஹங்காரமானஅஸ்மிதை, (4) மேற்கண்டவைகளில் அநுஸரித்திருக்கின்ற மூன்று குணங்கள் (ஸாத்விகம், ராஜஸம், தாமஸம்) (5) இக்குணங்களிலிருக்கின்ற போகாபவர்க்கங்களை உண்டுபண்ணும் சக்தியாகிய இவைகள் ஒன்றின்பின் ஒன்றுய் உண்டான பரிணுமங்கள். இவைகளின்மேல் ஸம்யமம் செய்தலினுல் இந்த்ரியஜயம் உண்டாகிறது. இந்த்ரியங்கள் அததன் பிரவிர்த்தியின்றியும், லயமின்றியும் தத்தம் நிலையில் இருப்பதை யோகி செய்து கொள்வானுகில் அப்போது ஒருவித ஆனந்தம் ஜனிக்கும்: அதற்கு ": ஸாநந்தம் " என்று பெயர்.

48. 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌨𑍋𑌜𑌵𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌕𑌰𑌣𑌭𑌾𑌵𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌜𑌯𑌶𑍍𑌚 ॥

அதனுல் (இந்த்ரிய ஜயத்தினுல் மனோ வேகத்தை யோகியின் சரீரம் பெறுகிறது. சரீரத்தின் உதவியின்றியே (எல்லா தேசங்களிலும், காலங்களிலும் உண்டாகும் எல்லா விஷயங்களையும் உள்ளபடி) இந்த்ரியங்களுக்கு கிரஹிக்கும் சக்தியுண்டாகிறது. பிரதாந ஜயம் உண்டாகிறது.

49. 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾
𑌵𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 ॥

ஸத்வம் வேறு, புருஷன் வேறு என்று நிச்சயமாக அறிந்திருக்கிற யோகிக்கு எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அதிஷ்டாதாவாகவிருக்கும் தன்மையும் எல்லா வஸ்துக்களையும் அறியும் சக்தியும் உண்டாகின்றன.

குறிப்பு: ஸத்துவம் (புத்தி தத்துவம்) புருஷன் இவையிரண்டும் அவிவேகத்தினுல் ஸாதாரண ஜநங்களுக்கு அபேதமாகக் காணப்படுகின்றன. இவை யிரண்டையும் வேறென்று யோகி அறிகிருன்.

எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் மேலே நின்று அவைகளை ஸ்வாதீநமாக வைத்துக் கொள்ளும் தகைமையும் (அதிஷ்டாதருத்வமும்) ஸர்வக்ஞான சக்தியும் உண்டாகின்றன.

50. 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌦𑍋𑌷𑌬𑍀𑌜𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇
𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

(அதில் முன் பிரஸ்தாபித்த ஸித்தியில்) வைராக்யதைப் பெறுவதினுல் தோஷங்களுக்கும் (பூர்வகர்ம ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும்) அவைகளின் காரணமான அவித்யை முதலான விதைகளுக்கும் நாசம் உண்டாகும்,. அதனுல் யோகி கைவல்யத்தைப் பெறுகிருன்.

குறிப்பு :—(1) பூதஜயம், இந்த்ரிய ஜயம், பிரகிருயம் ஆகிய இவை மூன்று ஸித்திகள்

(2) தோஷங்கள்—பூர்வ கர்ம ஸம்ஸ்கர்ரங்கள்.

(3) பீஜங்கள்—அவித்யை, அஸ்மிதை, ராகம், த்வேஷம், அபிநிவேசம்

(4) கைவல்யம்—ஸாத்விக ராஜஸ, தாமஸ குணங்களினின்று விலகித் தனிப்பட இருத்தல், இதுவே அமநஸ்க நிலே. மநம் அற்ற ஸ்தானம். இந்த அவித்யா நிலேயானது ஸம்ஸ்கார சேஷம் உள்ளது.

(5) ஈசுவரனுக்கும் இந்நிலைபெற்ற யோகியான புருஷனுக்கும் இருக்கும் பேதம் என்னவென்றால், ஈசுவரன் குணங்கள் மூலமாய் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி முதலிய கிருத்யங்களைச்செய்துகொண்டுவருகிறான். யோகியான புருஷன் தன் கர்மபந்தத்தினின்று விலகி ஸ்வராஜ்யம் பெறுகிறான்.

51. ஸ்தாந்யுபநிமந்த்ரணே ஸங்கஸ்மயாகரணம் புநர
நிஷ்டப்ரஸங்காத் ॥

தேவர்களால் (தங்கள் ஸ்தானங்களுக்கு) பற்றுதலையும் கர்வத்தையும் கொள்ளற்க. திரும்பவும் அநிஷ்டங்கள் உண்டாகின்றமையால்.

குறிப்பு:—யோகிகள் 4 படியில் உள்ளவர்கள்:—(1) பிரதமகல்பிகர் (2) மதூபூமிகர் (3) பிரக்ஞாஜ்யோதிஸ் (4) அதிக்ராந்த பாவநீயர்.

பிரதமகல்பிகர்:—இவர் அப்பியாஸி, யோகத்தில் புகுந்தவர். ஸம்யமத்தில் ஆரம்பித்தவர். ஆனால் ஒரு ஸித்தியும் பெறாதவர்.

மதூபூமிகர்:—மதுமதி என்ற ரிதம்பரா பிரக்ஞாநிலையில் இருக்கின்றவர் பூத ஜயம், இந்திரிய ஜயம் பெற முயலுகிறவர். மதுபிரதீக என்ற ஸித்தியை அடைய முயலுகின்றவர்.

பிரக்ஞாஜ்யோதிஸ்:—பூத ஜயம், இந்த்ரிய ஜயம் பெற்றதினால் தேவர்களால் எவ்வித சலநத்திற்கு முட்படுத்தப்படாதவர், மதுமதி என்ற பூமியையும் மதுபிரதீகா என்ற ஸத்தியையும் அடைந்தவர். விசோக, ஸம்ஸ்கார சேஷம் என்ற நிலைகளை புருஷஸாக்ஷாத்காரம் பெறுவதற்காக அடையும்படி (சித்திகள் பெற அன்று) முயலுகின்றவர்.

அதிக்ராந்தபாவநீயர்:—மதூ பூமிகா, மது பிரதீகா, விசோகா என்ற மூன்று நிலைகளை யடைந்த ஜீவன்முக்தர், கைவல்யத்தை யடைந்தவர். 2-ம் பாதம், 27-ம் சூத்திரத்தில் இவரைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறது.

இவர்களில் இரண்டாவது படி ஏறியவனுக்கே இந்த சூத்திரத்தில் சொல்லிய அபாயம் நேரிடும். தேவர்கள், இவன் மேலேறாமல் பல மயக்கங்களான உலக விஷயங்களினால் இவனை இழுப்பார்கள்.* பல ஆசைகள் வந்து பீடிக்கும். தன்னை தேவர்கள் வந்து கூப்பிடும்படியான தகைமை தனக்குண்டாயிருக்கிறதென்று அகம்பாவமும் கருவமும் கொள்ளுவான். அப்படி ஏற்படுமாகில் யோக முயற்சி தளரும், குறையும், சோர்வு உண்டாகும். இந்தப் படியினின்று நழுவும் படியான நிலைமை உண்டாகும். அதை நோக்கியே எச்சரிக்கையாய் இருக்கும்படி இந்த சூத்திரம் உபதேசிக்கிறது. அப்படித் தளருவானாகில் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டு அடைந்த, இந்த மாயா உலக வாழ்வை விட்டு உயர்நலமமைந்த ஞானத்தை

---

* கடோபநிஷத்தின் முதலாம் வல்லியின் நாசிகேதஸ்ஸை, யமதேவர் பல வித மயக்கங்களுக்குக் குட்படுத்த முயலுகிறது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

உள்ளபடி அறியும் நிலைமையினின்று கீழே விழுவான். உலகக் களேபரத்தில் மறுபடியும் அழுந்துவான். அதில் மூழ்குவான். இம்மயக்கங்களுக்கு உள்ளாகாமல் நேரே படியேறி மேல் நோக்குகின்றவனே கைவல்யம் பெறுவான்.

52. க்ஷணதத்க்ரமயோ: ஸம்யமாத்விவேகஜம் ஜ்ஞாநம் ॥

க்ஷணத்தையும் அதன் கிரமத்தையும் ஸம்யமம் செய்தலினால் விவேகத்தினால் ஜனிக்கும் ஞானம் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—க்ஷணம் = காலத்தின் பரம அணு. அதாவது அதற்குமேல் பகுக்கக்கூடாதது. கிரமம் = வரிசை, அந்தக்ஷணம் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் நிகழும் தொடர்பு. பதார்த்தங்களைப் பிரித்துகொண்டே போக கடைமுறையில் பரம அணு மிஞ்சும். 'சென்று சென்று அணுவாய்த்தேய்ந்து ஒன்றும்.' அது போலக் காலத்தைப் பிரித்துக்கொண்டே போகக் கடை முறையில் க்ஷணம் மிஞ்சும். அதைப் பிரிக்க இயலாது. ஒரு பரம அணு சென்று அடுத்த பரம அணு ஆரம்பிக்கிற வரையுள்ள காலத்திற்கு க்ஷண மென்று பெயர். அந்த க்ஷணங்களுடைய பிரவாகத்திற்குக் கிரமம் என்று பெயர். பரம அணுக்களைத் தவிர உண்மையில் வேறாக வஸ்துக்களும், க்ஷணத்தைத் தவிர வேறாக மாதம், தினம் முதலான காலங்களும் இல்லை. அவைகள் நம்முடைய புத்தியில் ஏற்படும் தோற்றங்கள். காலம் வகுப்பு (மாஸம் முதலான) பிரத்யேகமான வெளிப்படையான வஸ்து அன்று, (no entity). அவை புத்தியின் கற்பிதம். ஸாதாரண ஜனங்கள் பஹிர்முக நோக்கானவர்களாகையால் அவைகளை (மாஸம், தினம் முதலியவற்றை) வஸ்துக்களாக கிரஹிக்கிறார்கள். க்ஷணம் ஒன்றே வாஸ்தவம். அது எப்பொழுதும் தொடர்பாய் நிகழ்கிறது. இதைத்தான் காலத்தின் தத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் காலம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இரண்டு க்ஷணங்கள் ஒன்று சேர்ந்து நிகழா. இடைவெளி உண்டு. வஸ்துக்களின் இடைவெளியும் காலத்தின் இடைவெளியும் இருக்கின்றன. அவை அதிக ஸூக்ஷ்மமாகவும் நிகழ்கின்றமையால் இடைவெளிகள் இல்லை போலத் தோன்றுகின்றன; வாஸ்தவத்தில் உள்ளன. ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் பரம அணுக்களின் சலனங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளால் நாநாவித பரிணமங்கள் உண்டாகின்றன. உலகமுழுவதும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பரிணமங்களையடைகின்றது. ஜகத்திலுள்ள எல்லா வஸ்துக்களின் தர்மங்களும் க்ஷணத்தை அநுஸரித்திருக்கின்றன. அதன் மேல் அளவுகள் ஆரோபமாகவிருக்கின்றன விவேக ஞானம்: பிரகிருதி புருஷகால விவேகம்.

53. ஜாதிலக்ஷணதேசைரந்யதா
நவச்சேதாத்துல்யயோஸ்தத: ப்ரதிபத்தி: ॥

ஜாதி, லக்ஷணம், தேசம் இவைகளினால் வேறு வேறாக அறிய முடியாத சமமாகத் தோன்றும் வஸ்துக்களையும், முன் சொன்ன ஸம்யமத்தினால் வேறு வேறாக அறிதல் யோகிக்கு ஏற்படும்.

குறிப்பு:—ஜாதி லக்ஷணம், தேசம் இவை மூன்றினால் தான் வஸ்துக்களை வேறு வேறாக அறிகின்றோம். சூக்ஷ்மமான ஸ்திதியில் இந்த சாதகம் உபயோக

மில்லாமல் போகும். அந்நிலையில் யோகி முன் சொன்ன ஸம்யமத்தினால் வஸ்துக்களின் வேற்றுமை ஞாநத்தை அறிகிறான். ஸ்தூலமான வித்யாஸங்களும் ஸூக்ஷ்மமான வித்யாஸங்களும் யோகிக்குத் தெரியவரும்.

54. 𑌤𑌾𑌰𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌕𑍍𑌰𑌮𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿
𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌜𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥

விவேகத்தினால் உண்டான ஞாநம் தாரகம் என்று பெயர். இந்த ஞாநத்தால் எல்லா விஷயங்களையும் எல்லாக்காலங்களிலும் ஒரே சமயத்தில் (யோகி இருக்கிற நிலையிலேயே) அறியும் தகைமை உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—தாரகம் என்பதாவது கரையேற்றிவைக்கும் ஞாநம். மோக்ஷத்திற்குக் கொண்டுபோகும் இயல்பினது. மதுமதி முதல் ஆரம்பிக்கிற யோகப்பிரஜையானது இந்த ஞாநத்தின் ஒரு பாகம். ஒரேசமயத்தில் என்றால் யாதொரு ஸாதநமுமின்றி, முறையுமின்றி ஒரே காலத்தில் நினைத்த மாத்திரையில் எல்லா விஷயங்களையும் அறிகிறான். அதாவது ஸர்வக்ஞன் என்றபடி.

55. 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌃 𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 ॥

புத்தி புருஷ சம்பந்தமில்லாமலும், புருஷன் புத்தி சம்பந்தமில்லாமலும் இரண்டும் அதனதன் சுத்த சொரூப நிலைமையிலிருந்தால் கைவல்லியம் சித்திக்கும்

குறிப்பு:—கைவல்யம், தன்னிலையிலிருத்தல். ஸத்துவம், அதாவது புத்தி தத்வம், அதில் புருஷன் பிரதிபிம்பிக்கிறான். ஸத்வம் தான் ஞாநத்திற்கும் அகங்காரத்திற்கும் காரணம். அதுவே அந்தக்கரணம். விஷயங்களைப் பற்றாமல் அந்தக்கரணம அழிந்தாற்போல இருக்கிற நிலைமையில் புருஷன் பிரஹ்மாதி ஸ்தம்ப பரியந்தமுள்ள எந்த வஸ்துவினுடைய அபேக்ஷையுமில்லாமல் ஸ்வதந்த்ரனாகிறான். ஆநந்த ஸ்வரூபியாகிறான். அதுவே கைவல்யம்.

விபூதிபாதம் முற்றிற்று.

பகவான் பதஞ்சலி மஹரிஷி அருளிச்செய்த

யோகசூத்திரம்.

4-வது கைவல்யபாதம்.

[குறிப்பு:— இந்த பாதத்திற்கும் முந்திய பாதங்களுக்குமுள்ள சம்பந்தம் என்னவென்றால், முதலாம் பாதத்தில் யோகம் இன்னது என்பதும், இரண்டாம் பாதத்தில் யோகஸாதநங்களும், மூன்றாம் பாதத்தில் ஒரு அப்யாஸி அநுஷ்டிக்கும் ஸாதனங்கள் நேர்மையாக நடைபெறுகின்றனவா அல்லவா என்பதைப் பரீக்ஷித்துக் கொள்ளுகிறதற்கும் அதனால் யோகாப்யாஸத்தில் ருசி உண்டுபண்ணும் இயல்பினவான யோகஸித்திகளும், சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த அத்தியாயத்தில் யோகத்தின் பலனான கைவல்யமும் தர்மமேக ஸமாதியும் இன்னும் சில விஷயங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.]

1. 𑌜𑌨𑍍𑌮𑍌𑌷𑌧𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌤𑌪𑌃𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃 ॥

ஜாதியாலும் (பிறப்பாலும்) ஔஷதங்களினாலும், மந்த்ரத்தினாலும், தபஸ்ஸினாலும், ஸமாதியினாலும், (முன்சொன்ன) சித்திகள் உண்டாகின்றன.

குறிப்பு:— தேவனாகப் பிறந்தவனுக்கு ஜன்மத்தினாலேயே அணிமாதிகளில் சில ஸித்திகள் ஏற்படுகின்றன. மேலும் போன ஜன்ம கர்ம விசேஷத்தினால் அத்தகைய ஸித்திகள் ஏற்படக்கூடும். ஸாங்கிய சாஸ்திரத்தை உபதேசித்த கபில மஹரிஷி பிறக்கும்போதே ஸித்தராகப் பிறந்தாரென்று சொல்லப்படுகிறது. பக்ஷிகளுக்கு ஜன்மத்தினால் ஆகாயத்தில் பறக்கும் சக்தி உள்ளது போல.

மாண்டவ்யர் முதலிய முநிகள் ஔஷதங்களினால் ஸித்திகளைப் பெற்றார்கள். தமிழ்நாட்டில் ஔஷதங்களினால் ஸித்தி பெற்றவர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள் ஔஷதத்தினால் காயஸித்தி பெற்றவர்கள் ரஸாயநர்கள் என்று பெயர் பெறுவார்கள். பிறந்து இறந்து புதிது புதிதாய் சரீரங்களை யெடுக்கிறதைப் பார்க்கிலும் எடுத்த சரீரத்தை நீடித்தகாலம் சிரஞ்சீவியாக இருக்கும்படி செய்தல் கூடும் என்பது இவர்களின் மதம். வாலரஸத்திலும் கந்தகத்திலும் அதிக அத்புதமான சக்திகள் அமைந்திருக்கின்றன என்பது இவர்களின் கொள்கை. சில சில மூலிகைகளுக்கு ஸித்திகள் ஸாதிக்கக்கூடிய யோக்கியதைகளுண்டென்பதும் இவர்களுடைய ஸித்தாந்தம். இவைகளினால் தங்கள் காயத்தை சிரஜீவியாக இருக்கும்படி செய்தவர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள் என்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மந்த்ரங்களும் இத்தகைய ஸித்திகளைக் கொடுக்க இயலும் என்று சிலர் அபிமதம். சரியான முறையாய் மந்த்ரங்களை ஜபிக்கும் பக்ஷத்தில் சித்திகள் கைகூடும். விச்வாமித்ரர் முதலியவர்கள் தபஸினாலும் மந்த்ரத்தினாலும் ஸித்திபெற்றவர்கள். தபஸ் என்

ரால் விரதங்களினால் காயக்கிலேசம் செய்தல். ஹடயோக முறைகளும் இதில் அடங்கும். ஸமாதி அல்லது சித்த ஐகாக்ரியம். இதுதான் பதஞ்சலியாருடைய அபிமதம். இதைப்பற்றித்தான் இந்த சாஸ்திரம் நிகழ்கிறது. இதுதான் உண்மையான யோகமுறை. முந்திய நான்கினாலும் உண்டாகும் சித்திகளெல்லாம் ராஜயோகத்தாலுண்டாகும் மென்றும்' இராஜயோகத்தினாலுண்டாகும் பரமகதியைமுன்னவைகளடைவிக்கமாட்டா வென்றும் பாகவதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

2. ஜாத்யந்தரபரிணாம: ப்ரக்ருத்யாபூராத் ॥

பிரகிருதியினுடைய (குணசுபாவத்தின்) பிரவேசத்தினால், (வேறு) ஜாதிப் பரிணமம் உண்டாகும்.

குறிப்பு:— ஒரு ஜன்மத்தில் பிறந்தவன் வேறு சரீரத்தைப் பெறுதல் எங்ஙனம்? அதன் முறையை அடுத்த சூத்திரத்தில் சொல்லுகிறார். அதன் தத்துவத்தை இதில் உபதேசிக்கின்றார்.

3. நிமித்தமப்ரயோஜகம் ப்ரக்ருதீநாம் வரணபேதஸ்து
 தத: க்ஷேத்ரிகவத் ॥

வேறு தேஹம் உண்டாவதற்கு ஹேதுவான பிரகிருதி அணுக்களை (புண்ணிய கர்மம் முதலான) நிமித்தம் உண்டாக்குகின்றதில்லை, ஆனால் (திவ்ய தேஹத்தைஅடைவதில்) தடைகளைப் புண்ணிய கருமமானது குடியானவன்போல, நீக்கி வைக்கின்றது.

குறிப்பு: —ஒரு குடியானவன் ஜலத்தை வயலுக்குப் பாய்ச்சும் கர்மத்தில் தடைகளை மாத்திரம் விலக்குகிறான். பின்னர் ஜலம் ஓடுகின்றது. அம்மாதிரியாகவே புண்யகருமம் திவ்ய தேஹப் பிராப்திக்குத் தடையாயிருக்கும் இடையூறுகளை விலக்குகின்றது. ஒவ்வொரு ஜீவராசியிலும், ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் பரிபூர்ணமான புருஷன் உண்டாகும்படியான சக்திகள், யோக்யதாம்சங்கள் குப்தமாக விருக்கின்றன. ஓஷதியினிடம் பிராணிகளாகும் அம்சமும் பிராணிகளிடம் மிருகமாகும் அம்சமும், மிருகத்தினிடம் மனிதனாகும் அம்சமும், மனிதனிடம் தேவனாகும் அம்சமும், குப்தமாக அமைந்திருக்கின்றன. 'அந்த மறைப்பான தடையை விலக்கவே, யோகி திவ்யசரீரத்தை அடைகிறான். நற்கருமங்கள் அவ்விடையூறான தடையைத் தவிர்க்கும்.

4. நிர்மாணசித்தாந்யஸ்மிதாமாத்ராத் ॥

(தன்னுடைய ஸித்தியால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சரீரங்களில் (யோகியானவன்) அஹங்காரத்தினின்று மாத்திரம் பல மநஸ்களை (உண்டுபண்ணுகிறான்.)

குறிப்பு:—மேற்கண்ட தடைகள் தபஸ் முதலானவைகளால் நீக்கப்பெறவே யோகியானவன் ஒரே சமயத்தில் பல விஷயங்களை அநுபவிக்க விரும்பிப் பல சரீரங்களை உண்டுபண்ணிக்கொண்டால் அவைகளில் தனித்தனி ஓரோர் மநத்தையும்

நிர்மாணம் செய்து கொள்ளுகிறான். அம்மநஸ்களை எதினின்று நிர்மிக்கிறானென்றால் அஸ்மிதையி (அகங்கார தத்துவத்தி) னின்று என இந்த சூத்திரம் உபதேசிக்கின்றது.

விஷ்ணு புராணத்தில் வருகின்ற சௌபரியின் கதை இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

5. 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑌂
𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑍇𑌕𑌮𑌨𑍇𑌕𑍇𑌷𑌾𑌮𑍍 ॥

(பல மநஸ்கள் உண்டாக்கப்படுகின்றமையால்) பல பிரவிர்த்தி பேதங்கள் ஏற்பட்டாலும் ஒரே சித்தமானது (அஸ்மிதை, மேற்கண்ட) பல மநஸ்களை நடத்துகிறது

குறிப்பு:—யோகியானவன் பல இடங்களில் வெவ்வேறு மநஸ்களையுடைய பல சரீரங்களை நிர்மாணம் செய்தாலுங் கூட (அஸ்மிதை) நான் என்ற ஒரே பிரத்யயம எல்லாவற்றிலு மிருக்கின்றமையால் பல மநஸ்கள் பல சரீரங்களிலிருந்தாலும் தோஷமில்லை. ஒரே சரீரத்தில் பல இந்த்ரியங்களிருப்பினும், ஒரே மநஸ் அவைகளின் அநுபவங்களையெல்லாம் ஒன்றுபடுத்துகின்றது, தந்மயப்படுத்துகின்றது. அதுபோல யோகியானவன் பல சரீரங்களையும் அவைகளின்கண் பல மநஸ்களையும் உண்டுபண்ணிக்கொண்டு அவைகளின் மூலமாய் ஏற்படும் அநுபவங்களைத் தந்மயப்படுத்துகிறான்.

"ஒரே ஈச்வரன் தம்முடைய மநஸ் ஸங்கல்பத்தால் பல சரீரங்களை உண்டு பண்ணுகிறான், அவைகளை நடத்துகிறான், பின்பு அவைகளைத் தன்னிடம் லயப்படுத்திக் கொள்ளுகிறான்."—பத்மபுராணம்.

இவ்வபிப்பிராயம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. இது போல யோகியும் செய்கிறான்.

6. 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌜𑌮𑌨𑌾𑌶𑌯𑌮𑍍 ॥

அவ்வொரு சித்தத்தில் தியானத்தினலுண்டாகுவதற்கு ஸம்ஸ்கார பீஜம் (வாசனை) கிடையாது.

7. 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌮𑌿𑌤𑌰𑍇𑌷𑌾𑌮𑍍 ॥

யோகிக்கு கர்மங்கள் வெளுப்பு கறுப்பு என்பது இல்லை. மற்றவர்களுக்கு (கறுப்பு, வெளுப்பு இரண்டும் கலந்தவை என) கர்மங்கள் மூன்று விதம்.

குறிப்பு:—முன் சூத்திரங்களில் யோகியின் சித்தம் மற்றவர்களுடைய சித்தத்தைவிட வேறானது என்று சொன்னார். இதில் அவர் கர்மமும் மற்றவர்களுடைய கர்மத்தைவிட வேறானது என்கிறார்.

கர்மங்கள் நான்கு விதம் :—

(1) தமோகுணத்தை விருத்தி பண்ணுவது.
(2) ஸத்துவகுணத்தை விருத்தி பண்ணுவது.
(3) ரஜோகுணத்தை விருத்தி பண்ணுவது.
(4) முக்குணங்களைத் தாண்டியநிலை.

கிருஷ்ணம் : இஹத்தில் துக்கத்திற்கும், பரத்தில் நரகத்திற்கும் ஹேதுவான கர்மம்.

சுக்லம் : (மனோவாக்கு சரீரங்களால் ஏற்படும் புண்ய கர்மம்) இஹத்திலும் பரத்திலும் சுகத்திற்குக் காரணமான கர்மம்.

சுக்லகிருஷ்ணம் : (புண்ய பாபம் கலந்தது) ஸாங்கியர்களின் மதப்படி ஸோமயாகங்கள் முதலியன.

சுக்லகிருஷ்ணமில்லாதது : அதாவது புண்யபாபமில்லாதது. (ஈசுவரார்ப்பண நிஷ்காம்ய கர்மம்.)

முதல் மூன்று ஸாதாரண ஜனங்களின் கர்மம். 4-வது யோகியின் கர்மநிலை. அவித்யை, அஸ்மிதை ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் என்ற கிலேசங்கள் இன்மையாலும் கர்மபல ஸங்டர்ஸம் செய்கின்றமையாலும், யோகிக்குக் கர்மமிருந்தாலும் புண்ய பாபத்தின் பலாநுபவமில்லை. தைத்திரீய உபநிஷத் 2-ம் வல்லியிற் கடைசி அநுவாகத்திற் சொல்லியபடி "என்? நான் புண்ய கர்மத்தைச் செய்யவில்லையே பாபகர்மத்தைச் செய்தேனே" என்ற தாபம் இல்லாத நிலையுள்ளவனே யோகி ஆகிறான் என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

இந்த நிலையை அடியில் வரும் வசனங்களும் தெளிவிக்கின்றன.

"𑌆𑌤𑍍𑌮𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍇𑌷 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂
𑌵𑌰𑌿𑌷𑍍𑌠𑌃"

இதன் பொருள் : "பிரஹ்மவித் ஆனவன் ஆத்மாவிடம் கிரீடிக்கிறவனாகவும் பிரியமுள்ளவனாகவும், (அசுக்லாகிருஷ்ண) கர்மமுடையவனாயுமிருக்கிறான்."

𑌕𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍇𑌵𑌲𑍈𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑌪𑌿 ।
𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 ॥

இதன் பொருள் : "யோகிகள் சரீரம், மனம், புத்தி, இந்த்ரியங்களால் மாத்ரம் ராகம் முதலியவை யில்லாமல் சித்தத்தின் சுத்தியின் பொருட்டுக் கர்மத்தை யநுஷ்டிக்கிறார்கள்."*

*பகவத்கீதை 4-ம் அத்., 20-ம் சு, 18-ம் அத்., 17-ம் சுலோகங்களையும் பார்க்க.

மேல் விவரித்த இந்த நிலைமைக்கு யோகி வருவானாகில் பிரகிருத ஜன்மம் அவனுக்குக் கடைசி ஜந்மமாகும்.

8. 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑌾
𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥

(மேற்கண்ட முதல் மூன்றுவித கர்மங்களினின்று அந்தந்த கர்ம பரிபாகத்திற்கு மட்டும் அநுகூலமான வாஸனைகளின் மலர்ச்சி ஏற்படும்.

குறிப்பு:—வாஸனைகள் இருவிதம், (1) கர்மபரிபாகத்திற்கு அநுகுணமான ஜாதி, ஆயுஸ், போகம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும் வாஸனைகள் (2) கர்மபரிபாகம் ஏற்படாமல் ஸம்ஸ்கார ரூபமாக மாத்ரம் இருக்கின்ற வாஸனைகள். முன் வினைப் பயனை அநுபவிக்க நேரிடும் சமயத்தில் அவ்வினைப்பயனுக்கு அநுகூலமான வாஸனை மாத்திரம் வெளிப்படும், மலரும். மனிதனாகப் பிறக்கும் காலம் வந்திட, தேவ, நரகர் ஸம்பந்தமான வாஸனைகள் வெளிவரா. மனிதனாகப் பிறத்தலுக்கு அநுகூலமான கர்மவாஸனைகள் மாத்திரம் பிராதுர்பாவத்தை யடையும். அவ்விதமே தேவ ஜந்மம் நேரிடும் காலத்தில் மனித சம்பந்தமான வாஸனைகள் வெளிவரா.

9. 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌂
𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

ஜாதி, தேசம், காலம் இவைகளால் மறைக்கப்பட்ட (இடைவிட்ட) வாசனைகளுங்கூட அடுத்து (இப்போதே யநுபவிக்கும்படியாக) வெளிப்படும் தன்மையைப் பெறுகின்றன. ஸ்மிருதியும் ஸம்ஸ்காரமும் ஏக ரூபமாய் இருத்தலான்.

குறிப்பு:—"ஸ்வர்க்கத்தில் தேவனாக இருந்து பெற்ற போகாதி வாஸனைகள், பின்பு அநேக ஜந்மங்களில் மனிதன் முதலான வர்க்கங்களில் பிறந்து அவைகளால் மறைக்கப் பெற்றாலும், மறுபடி தேவனாக ஏற்படுங் காலத்தில் அப்பூர்வ வாஸனைகள் எவ்விதம் திரும்ப வெளிப்படும்?" என்ற கேள்விக்கு இந்த சூத்திரம் விடையளிக்கின்றது.

"உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு"

என்ற குறளுக்கிணங்க, தூங்கி விழித்தல் போலப் பிறப்பென்றால் ஒருவனுக்குத் தூங்குமுன் எந்த வாஸனை இருந்ததோ அதுதான் விழிக்கிற காலத்தில் வெளிப்படுகிறது. அம்மாதிரியாக ஒரு ஜந்மத்தில் உண்டான வாஸனைகள், அதற்கடுத்த பின் ஜந்மத்தில் தானே மலரவேண்டும்? அவ்விதமின்றி அநேக ஜந்மங்களில் மறைவாகவிருந்து, பின்னர் எவ்விதம் அபிவ்யக்தி ஏற்படுமென்றால், அதற்கு அடியிற்கண்ட உதாஹரணம் ஸமாதானமாகும். ஒருவனைப் பார்க்குங்கால் வெகு காலத்துக்குமுன் நடந்த ஸம்பவம் ஒன்று நம் ஸ்மரணைக்கு வருகிறது, அதற்கடுத்து வெகு சமீபகாலத்தில் நடந்த முக்கியமான விஷயங்கள் ஞாபகத்திற்கு வராமல் தடைபடுகின்றன என்பதை நாம் எல்லோரும் ஸ்வாநுபவத்தில் அறிகிறோம். அடுத்திருக்கிற விஷயங்கள் மறைபட்டு, முந்திய நாள் சென்ற விஷயம் எவ்விதம் பிராதுர்பாவத்தை யடைகிறதோ, அவ்விதமே பூர்வ வாஸனைகள் கர்ம பரிபாகத்தை யநுசரித்து வெளிப்படுகின்றன.

ஸ்மிருதி என்பது முன் அநுபவங்களின் ஞாபகம். ஸம்ஸ்காரங்கள் பூர்வ ஜந்மங்களில் ஏற்பட்ட வாஸனைகள். இவையிரண்டும் ஒரே தன்மையனவாம். ஸம்ஸ்காரமானது வெளிப்படும் பக்ஷத்தில் ஸ்மிருதி போன்று வெளிப்படும். ஸ்மிருதியானது ஸம்ஸ்கார ரூபமாக ஆகிறது. வேறு ஜந்மம், வேறு தேசம், வேறு காலம் இவைகளின் கண் நாம் இருந்து செய்த கர்மங்கள் ஸம்ஸ்கார ரூபமாக ஏற்படுகின்றன. அவைகளுங்கூட வெகு காலத்திற்குப் பின்னும் வேறு ஜாதி, வேறு தேசத்தில் நாம் பிறந்தாலும் அவைகள் விகஸித்து, நாம் அநுபவிக்கும்படியாகவும் கர்மங்களுடைய பக்குவகாலம் வருங்காலத்தில் நேரிடும். அந்தந்த ஸம்ஸ்காரம் அந்தந்த விதமாகப் பரிணமிக்கிறது. அதாவது ஞாந ஸம்ஸ்காரம் ஸ்மிருதியாகவும் இச்சா ஸம்ஸ்காரம் இச்சையாகவும், கிரியா ஸம்ஸ்காரம் கிரியையாகவும் பரிணமிக்கின்றன.

10. தாஸாமநாதித்வம் சாஶிஷோ நித்யத்வாத் ॥

"நான் என்றும் இருக்கவேண்டும்" என்ற ஆசை நித்தியமாதலின் முன் பிரஸ்தாபித்த வாஸனைகள் அநாதியானவை.

குறிப்பு:—அவ்வாஸனைகளுக்கு ஆரம்பம் இல்லை. "நான் இல்லாமல் போகக்கூடாது, எப்போதும் இருக்கவேண்டும்" என்ற எண்ணமானது ஒவ்வொரு பிராணியிடமும் இருக்கின்றது. இது சுபாவமாக உண்டாகிறது என்று சொல்ல இயலாது. பிறக்கும்பொழுதே மரணபயம், துக்கம், த்வேஷம், முதலான விர்த்திகள், நிமித்தம் ஏற்படும்போது வெளியாகின்றன. முன் அநுபவமிருந்து, அது ஸம்ஸ்கார ரூபமாக இருக்கின்றமையால் தான் நிமித்தம் ஏற்படும்போது அந்த ஸம்ஸ்கார ரூபமான விர்த்திகள் வெளியாகின்றன என்று அறியவேண்டும்.

தீபத்தின் பிரபை, (காந்தி) தீபம் இருக்கும் ஆவரணத்திற்குத் தக்கபடி ஸங்கோசம், விகாஸம் பெறுகிறது. அதுபோலவே மநத்தின் விர்த்திக்கு, நிமித்தம் உண்டாக, ஸங்கோசம் அல்லது விகாஸம் ஏற்படுகின்றது. நிமித்தம் பாஹ்யம் ஆந்தரம் என இருவகை. பஹிர்முகமான நிமித்தங்கள் என்பது வெளிச்சாதநங்கள். அவையாவன ஸ்துதி, தாநம், நமஸ்காராதிகள், அந்தர்முகமான நிமித்தம் சிரத்தை முதலியன. மைத்ரீ, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷை முதலிய செய்கைகளை யோகியானவன் உலகத்தில் நடைபெறுங் காலத்தில் செய்கிறான். இவைகள் வெளி நிமித்தங்களினால் உண்டாகின்றவையல்ல, அந்த யோகியின் மநத்தின் உயர் நலத்தால் ஏற்படுகின்றன.

மேற்படி இரண்டு நிமித்தங்களில் அந்தர் முகமான நிமித்தம் விசேஷ யோக்யதையை உடையது, அதிக உயர்வானது. ஞாநம் வைராக்யம் இவையிரண்டையும்விட மேலானது யாதுளது? சித்தபலமின்றி யாரால் தண்டகாவநத்தை அழிக்கக்கூடும்? சுக்ராசார்யர் ஒரு காலத்தில் தம் மநோ பலத்தால் தண்டகாவநத்தை யழித்ததாகப் புராணக்கதை. ஸமுத்திரத்தை அகஸ்தியரைப்போல் மநோ பலமுடையவர்களாலன்றி வேறு யாரால் பாநம் பண்ணக்கூடும்.?

நான் என்பது இல்லாத காலத்தை நினைத்தல் கூடாமையால் நான் என்பது தொடர்பறுது எப்போதுமுள்ளது. அதனுல் பூர்வ ஜன்மங்கள் இருந்திருக்கின்றன வென்று ஏற்படுகிறது.

11. ஹேதுபலாச்ரயாலம்பனை:

ஸங்க்ருஹீதத்வாதேஷாமபாவே ததபாவ:॥

ஹேது, பலன், ஆசிரயம், விஷயம் என்றவைகள் மனத்தின்கண் வாஸனைகள் தங்கும்படி செய்கின்றன. அவைகள் போய்த்துப் போனுல் வாஸனைகளும் போம்.

குறிப்பு:—ஹேது: தர்மத்தினுல் சுகமும், அதர்மத்தால் துக்கமும் உண்டாகும். ஸுகம் ஆசைக்குக் காரணம், துக்கம் துவேஷத்திற்குக் காரணம். இவைகளால் முயற்சி உண்டாகிறது. இம்முயற்சி மனம் மெய் மொழிகளால் வெளிப்பட்டு ஒருவனுக்கு நன்மையையும், மற்றவனுக்குத் தீமையையும் செய்கிறது. இச்செய்கைகளால் தர்மம், அதர்மம், அவைகளால் சுகம், துக்கம், அவைகளால் ஆசை துவேஷம் மறுபடியும் உண்டாகின்றன. இவ்விதமாக ஸம்ஸாரம் மேற்கண்ட ஆறு ஆரைக்கால்கள் உள்ள, என்றும் சுழலுகிற சக்ரம் போன்றதாம். இச்சக்கரத்தைச் சுழலச் செய்கிறது அவித்தை. இதுவே கிலேசங்களுக்கு மூலம். காரண காரியத் தொடர்பு தான் ஹேது வாகும்.

பலன்:—ஜாதி (பிறப்பு), ஆயுஸ், போகம் இவைகள் தர்மா தர்மங்களிலிருந்துண்டாகின்றன.

ஆசிரயம்:—எல்லாச் செயல்களுக்கும் மனஸ் தான் காரணம். எல்லா வாஸனைகளும் அதில் இருக்கின்றன. சாந்தி, தாந்திகளால் மனத்தூய்மை பெற்ற யோகியை சுகதுக்கங்கள் பற்றுவாம். அதனுல் சுக துக்கங்கள் அவன் மனத்தைத் தாக்காவாம். சுகதுக்கங்களுக்கு ஆசிரயம் போய்விடும்.

விஷயம்:—வெளியிலுள்ள விஷயங்கள், பற்றுதலை உண்டாக்கும். இது ஆலம்பனம் எனப்படும்.

இவை நான்குந்தான் வாஸனைகளைத் தங்கும்படி செய்விக்கின்றன. இவை நான்கும் அற்றுப்போனுல், இவைகளை ஆசிரயித்துத் தங்கும் வாஸனைகளும் அற்றுப்போம்.

12. அதீதாநாகதம் ஸ்வரூபதோஸ்த்யத்வபேதாத்தர்மாணாம்॥

சென்றுபோன வஸ்துவும், வரப்போகும் வஸ்துவும் உண்மையில் எப்போதும் உள்ளவை. தர்மங்கள் நிகழும் நெறியில் பேதங்கள் இருப்பதால்.

குறிப்பு:—இறந்தகாலம், வருங்காலம், நிகழ்காலம் இவை மூன்றும் குணங்கள் பரிணமிக்கின்ற கிரமத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. குணங்கள் வித்யாஸப்படுகின்றமையால் அவ்வேற்றுமையான பாவம் ஏற்படுகிறது. பரிணமங்கள் ஒரு பிரவா

ஹமாக நடைபெறுகின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்ஷ்யத்தை வைத்துக்கொண்டு நாம் பார்க்கிறதில் அதை நோக்கி முன்னதை வருங்காலமென்றும் பின்னதை இறந்தகாலமென்றும் இலக்ஷித்து அநுபவிக்கிறதை நிகழ்காலம் என்றும் சொல்லுகிறோம். கார்யம் காரணத்திற்குள் இருக்கின்றமையால் சங்கோசமாக இருந்ததே பின் விகாஸம் பெறுகிறது. மொட்டு, மலர், காய், கனிபோல் என்றறிக. இறந்தகாலம், நிகழ்காலம் வருங்காலமென்ற பரிணாமபேதங்களாகிய மூன்று போர்வைகளை வஸ்துக்கள் தரிக்கின்றன. வஸ்து என்றுமுள்ளது. போர்வைகள் மாறுகின்றன. போர்வைகள் மாறி மாறி, குணங்கள் ஏற்படுகின்றன. (3-ம் பாதம், 13, 14-வது ஸூத்திரங்களைப் பார்க்க.)*

13. தே வ்யக்தஸூக்ஷ்மா குணாத்மாந:॥

அவைகள் (தர்மங்கள்) வியக்தமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவும், குணங்களை ஸ்வரூபமாக உடையவைகளாகவும் இருக்கின்றன.

குறிப்பு :— இந்த தர்மங்கள் இறந்த காலத்திலும், வருங்காலத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாகவும் நிகழ் காலத்தில் வியக்தமாகவும் இருக்கின்றன. ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான எல்லா ஜகத்தும் குணங்களுடைய பரிணாம பேதமே. எல்லா வஸ்துக்களும் சுகம், துக்கம், மோஹங்களையுடைய குணங்களுடன் சேர்ந்திருக்கின்றமையாலும் குணங்களினின்று உண்டாயினமையாலும் வஸ்துக்கள் யாவும் குணஸ்வரூபங்கள் எனச் சொல்லப்படுகின்றன. உண்மையில் ஜகத்தானது குணங்கள் தான்.

"குணங்கள் மூன்றாகவும், அவைகளில் பரிணமிக்கின்ற வஸ்து ஒன்றாகவும் எப்படி ஏற்படும்?" என்ற ஆக்ஷேபத்திற்கு அடியில் வரும் ஸூத்ரம் ஸமாதானத்தைச் சொல்லுகிறது.

14. பரிணாமைகத்வாத் வஸ்துதத்த்வம்॥

பரிணாமம் ஒன்றாயிருப்பின் வஸ்து ஒன்றேயாம்.

குறிப்பு:—மூன்று குணங்கள் ஒரு வஸ்துவில் இருக்கிறதில் ஒன்று முக்யமாகவும் மற்ற இரண்டும் அமுக்கியமாகவும் இருக்கின்றமையால் ஒரே பரிணாமம் ஏற்படுகிறது. ஸத்துவகுணம் முக்கியமாகவும், ரஜஸ், தமஸ் அமுக்கியமாகவும் இருக்கும்போது ஞானேந்த்ரியங்களும்; ரஜஸ் மேலாகவும், மற்றவிரண்டும் கீழாகவும் இருக்கும்போது கர்மேந்த்ரியங்களும்; அவ்விதமே தமஸ் மேலாகவும், மற்றவை தாழ்ந்தும் இருக்கும்போது விஷயங்களும் (பதார்த்தங்களும்) உண்டாகின்றன.‡

---

*கீதை 2-ம் அத், 16-ம் சு, 7-ம் அத், 26-ம் சுலோகங்கள் இங்கு கவனிக்கத்தக்கன.

‡பகவத்கீதை 14-ம் அத்., பார்க்க.

15. வஸ்துஸாம்யே சித்தபேதாத்தயோர்விபக்த: பந்தா: ॥

வஸ்து ஒன்றாய் இருப்பினும் (அதை கிரஹிக்கின்ற) மநஸ்கள் பேதப்படுகின்றமையால், (வஸ்து, மநஸ் என்ற) இரண்டினுடைய வழிகள் வேறாக ஏற்படுகின்றன.

குறிப்பு:—சித்தம் என்பது ஞானம். வஸ்து என்பது அர்த்தம். ஞானம் வஸ்துவை உண்டுபண்ணாது. ஒரே வஸ்து பலருடைய ஞாநத்தால் உண்டாக்கப் படமாட்டாது. ஞாநபேதங்கள் இருக்கின்றமையால் ஒருவன் ஞாநத்தாலும் அது உண்டாக்கப்படுவதல்லை. பலர் ஒரே விதமாக வஸ்துவைப் பார்க்கின்றமையால் ஞானம் அவ்வஸ்துவாகப் பரிணமிக்கிற தென்று கொண்டால், ஞாநம் சேதநம், பிரகாசமுள்ளது, ஸூக்ஷ்மமானது. விஷயம் (வஸ்து) ஜடம், சுகம், இலேசு, பெரிது சிறிது, குட்டை, நெட்டை இவ்வித பேதங்களுள்ளதாயு மிருக்கின்றது. ஞாநம் விஷயத்துக்குக் காரணமாயின் விஷயமாகிய கார்யம் எவ்விதமாகவாவது காரணமாகிய ஞாநத்தில் முன் இருக்கவேண்டும். அப்படி இல்லை. ஒரே வஸ்து வெளியில் ஸ்வயமாக ஞாநத்தை அபேக்ஷிக்காமல் இருக்கின்றது என்பது வஸ்துவையும் அதைப் பிரகாசிப்பிக்கின்ற விளக்கையும் போன்றதாம். அப்படியானால் பலர் ஒரே வஸ்துவைப் பல விதமாக கிரஹிக்கின்றார்களே என்றால் அவரவர்கள் பூர்வ ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தினாலும், ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் அவரவர்களின் மநத்தில் ஏற்றத் தாழ்ச்சியாக இருக்கின்றமையாலும் அவ்விதம் ஒரே வஸ்துவைப்பற்றி வேற்றுமை பாவங்கள் நிகழ்கின்றன. ஒருவன் ஒரு வஸ்துவைப் பிரியத்துடன் பார்க்கிறான், மற்றொருவன் வெறுப்புடன் பார்க்கிறான், வேறு ஒருவன் இரண்டுமின்றி மத்யஸ்தனாக இருந்துகொண்டு உதாஸீநனாகப் பார்க்கிறான். ஒரு சிறு திருஷ்டாந்தம்— ஒரே ஸ்திரீ ஒருவனுக்குப் பத்நீயாகவும், வேறு ஒருவனுக்குப் புத்ரீயாகவும் மற்றொருவனுக்குத் தாயாராகவும் இருக்கிறாள். அந்தப் பல புருஷர்களின் மநங்களில் பலவித பாவங்கள் உண்டாகின்றது. பத்நீயாகக் கொள்பவனுக்கு காமமும், புத்ரீயாகக் கொள்பவனுக்குக் காமமில்லாத அன்பும், தாயாராகக் கொள்பவனுக்கு பக்தியும் உண்டாகின்றன. சிலர் ஞானம் எப்போது உண்டாகிறதோ அப்போது வஸ்து உண்டாகிறது என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார். அப்படி உண்டாதல் சுகம், துக்கம் உண்டாதல் போலவாம். இது சரியன்று. ஒரு வஸ்து எதிரில் இல்லாமல் பூர்வ அநுபவத்தினால் அந்த வஸ்துவின் ஸ்மரணை மட்டும் உண்டாகும். வஸ்து சித்தத்தினின்று உண்டாகவில்லை என்பதை அடுத்த சூத்திரம் தெளிவிக்கிறது.

16. ந சைகசித்ததந்த்ரம் வஸ்து ததப்ரமாணகம் ததா கிம் ஸ்யாத் ॥

வஸ்து ஒரே ஒருவனுடைய சித்தம் பற்றியதல்ல. அது (அப்படிப்பற்றியது) அப்பொழுது (வேறு சித்தங்களுக்கு) உண்மையிலில்லை (அந்த சித்தம் வேறிடத்தில் போயிருக்கும்போது) வஸ்து இருக்கிறதன்றோ.

குறிப்பு:—ஒருவன் சித்த நிரோதம் பண்ணினாலும் சித்தத்தை வேறு விஷயத்தில் செலுத்தினாலும் வஸ்துவுடன் சம்பந்திக்கிறானில்லை. அப்போது வேறொருவன் சித்தத்திற்கு அவ்வஸ்து உண்டா அல்லவா? வஸ்து இல்லாமல் போய்விடுமா? ஸமாதிகலைந்து அல்லது வேறு விஷயத்தை நாடின மநஸ் திரும்பினால், அவ்வஸ்து

வைப் பார்க்கிருனே, எங்கே நின்று அவ்வஸ்து திரும்ப வருகின்றது? ஒருவன் ஒரு வஸ்துவின் முன் பக்கத்தைப் பார்க்கின்ருன் அல்லது பின்பக்கத்தைப் பார்க்கின்ருன். அப்படியானல் முறையே பின்பக்கம் இல்லையென்றும் முன்பக்கம் இல்லையென்றும் ஏற்படும். அது சரியன்று. வஸ்து புத்திதந்த்ரம் அன்று. வஸ்து தந்த்ரமே தானக உள்ளது.

17. தது³பராகா³பேக்ஷித்வாச்சித்தஸ்ய வஸ்து ஜ்ஞாதாஜ்ஞாதம்॥

விஷயங்களுடைய ஸம்பந்தத்தை மநஸ் எதிர்பார்த்து அபேக்ஷிக்கும்போது தான் (அவைகளின் அறிவு உதயமாதலால்) அறியப்படும், அறியப்படாத என்ற இரண்டு தன்மையுள்ளதாக வஸ்து (ஆகின்றது.)

குறிப்பு:—விஷயங்கள் அயஸ்காந்தத்திற்கு ஸமாநமாகவும், மநஸ் அயத்திற்கு ஸமாநமாகவும் இருக்கின்றன. வஸ்துக்கள் மநத்தை ஆகர்ஷித்து மநத்தின்கண் காமக்குரோத முதலிய தோஷங்களை உண்டுபண்ணுகின்றன. ஸ்வயமாக மநத்திற்கு விஷயங்களாலன்றி காமக்குரோத தோஷங்களில்லை. அறியப்படும் விஷயம் ஞாதம் என்றும், அறியப்படாத விஷயம் அக்ஞாதம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது. அறியப்படும் விஷயத்தில் மநத்திற்கு ஞான பரிணமம் உண்டாகிறது.

18. ஸதா³ ஜ்ஞாதாச்சித்தவ்ருத்தயஸ்தத்ப்ரபோ⁴: புருஷஸ்யாபரிணாமித்வாத்॥

(புருஷனல்) மநோவிர்த்திகள் எப்போதும் அறியப்படுகின்றன. மநத்திற்கு ஸ்வாமியான புருஷனுக்கு எப்போதும் பரிணமமின்மையால்.

குறிப்பு:—பரிணமம் = மாறுதல். மநத்தைவிடப் புருஷன் வேறு என்பதை அறியவேண்டும். மநஸ் என்பதில் அடியில் வீரும் நான்கும் அடங்கும்.

சித்தம் = ஸ்மரணை, ஞாபக சக்தியுள்ளது.

புத்தி = வஸ்துக்களின் உண்மையை அறிதல்.

அகங்காரம் = நான் என்ற அபிமாநம்.

மநஸ் = விஷயங்களை கிரஹித்தல்.

விஷயங்களை மநம் கிரஹிக்கிறதென்ருல் மநம் அவ்வஸ்துக்களின் பரிணமத்தைப் பெறுகிறது. வஸ்துக்களெல்லாம் பரிணமமுள்ளவை. புருஷனும் பரிணமமுள்ளவனக ஏற்படுவானகில் மநம் அந்த புருஷ ரூபமாக ஒரு சமயத்தில் ஆகியும் ஒரு சமயத்தில் ஆகாமலும் இருத்தல் கூடும். ஆனல் அப்படியின்றி 'நான்' என்ற (புருஷன்) விர்த்தி எப்போதுமிருக்கின்றமையால் புருஷன் விஷயமன்று. மநஸ்சைப்போலப் புருஷனும் மாறிக்கொண்டிருப்பானகில், புருஷனைப்பற்றிய மநோவிர்த்திகள் சப்தாதி விஷயங்களைப்போல அறியப்பட்டும் அறியப்படாமலும்இருக்கும்.

புருஷன் மாருமல் இருக்கின்றமையால் புருஷனைப் பற்றிய மனோவிர்த்தி எப்போதும் இருக்கின்றது. புருஷனுக்கு சூத்திரத்தில் பிரபு என்ற பதம் உபயோகித்திருக்கிறது. அதன் பொருள் ஸ்வாமி என்பதாம். மநஸ்ஸைவிடப் புருஷன் உயர்வான வேருனவன் என்பதைக் குறிப்பதற்கு பிரபு என்ற பதம் உபயோகித்திருக்கிறது. புருஷனுக்கு வேறு தன்மை என்னவென்ருல், பரிணமமின்மையாம்.

19 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌸𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥

அது (மநம்) ஸ்வப்ரகாசமுள்ளதன்று. அது (வேறென்ருல்) அறியப்படுகின்றமையால்.

குறிப்பு:—அக்நியைப் போல மநஸ் தானும் பிரகாசமுள்ளது. வஸ்துக்களையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது என்று வைநாசிகர் சொல்லுகின்றதை மறுத்தற்பொருட்டு இந்த சூத்திரம் ஏற்பட்டது. மநம் ஸ்வப்ரகாசம் உள்ளதன்று. அது ஜடம். மற்ற இந்த்ரியங்கள் மநத்தால் பிரகாசிக்கின்றமை போல மநமும் வேருென்ருல் பிரகாசிக்கின்றது. அக்நி உபமாநம் சரியன்று. புருஷனே ஸ்வபாவத்தில் பிரகாசமுள்ளவன் பரிணமமில்லாதவன். பிரகாசித்தற்கு வேறு வஸ்துவின் அபேக்ஷை வேண்டுகின்ருனில்லை. மநஸ் வேருென்றின் உதவியால் பிரகாசிக்கின்றதில்லை என்று சொல்ல முடியாது. "நான் கோபமாக இருக்கிறேன், நான் துக்கமாக இருக்கிறேன், நான் பயந்தவன்." இப்பேர்க்கொத்த அநுபவங்களால் சித்தத்திற்குப் பரிணமங்கள் ஏற்படுகின்றனவென்று அநுபவரூபமாக சித்தத்தின் ஸ்வரூபத்தை யறிகிருேம்.

20. 𑌏𑌕𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌚𑍋𑌭𑌯𑌾𑌨𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 ॥

ஒரே சமயத்தில் இரண்ணடையும் கிரஹிக்க முடியாது.

குறிப்பு:—ஒரே சமயத்தில் மனத்திற்கு தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும் வெளிவஸ்துவையும் நினைக்க முடியாது.

21. 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌃
𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌸𑌙𑍍𑌕𑌰𑌶𑍍𑌚 ॥

முன் க்ஷணத்தில் உண்டாகும் விர்த்தியானது பின் க்ஷணத்தில் உண்டாகும் வேறு விர்த்தியால் பிரகாசம் பெறுமாகில், பின் க்ஷணத்தில் உண்டாகும் விர்த்தி அதற்குப் பின் க்ஷணத்தில் விர்த்தியை வேண்டுகிறது. அதனுல் அநவஸ்தா தோஷம் உண்டாகிறது. ஸ்மிருதியில் குழப்பம் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—புத்திக்கு ஸ்வாமியாகவும் போக்தாவாகவும் உள்ள புருஷனை அங்கிகரிக்காததினுல் லோக வ்யவஹாரங்கள் குழப்பமாயிருக்கின்றன. பஞ்சஸ்கந்தங்களை ஒப்புக்கொண்டு, அவைகளை நுகரும் புருஷனை ஒப்புக்கொள்ளாததினுல் சிரஸ் இல்லாத சரீரத்திற்கு அலங்காரம் செய்தமைபோல் ஆகும். ஸ்கந்தங்களைத் தவிர்க்கவும் சாந்த நிலை பெறவும் குருவை நாடி குருகுலவாஸம் செய்தல் வேண்

டும் என்று சொல்லுகின்றார்கள். ஆனால் "எதற்காக இத்தன்மையான வழியோ! அது இல்லை" என்று சொல்லுவது அறிவீனம். நம்முடைய சித்தாந்தத்தில் புருஷனை ஸ்வாமியை ஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால் ஸ்மிருதி, ஞான முதலான எல்லா வ்யவஹாரங்களும் நேர்மையாக ஏற்படுகின்றன.

வைநாசிகர் ஆக்ஷேபத்தின் அவதாரிகை :—மனஸ் ஸ்வப்பிரகாசமுடையதன்று, புருஷனால் பிரகாசப்படுத்தப்படுகின்றது. இது சரியில்லை. பரிணாமமில்லாதவராயும் அஸங்கராகவும் ஸ்வப்பிரகாசராகவும் இருக்கிற ஆத்மாவை மனஸ் சம்பந்தத்தினால் ஒருவித கிரியைக்கும் கர்த்தாவாகச் சொல்ல முடியாது. ஆத்மாவுக்கும் மனஸிற்கும், ஆகாசத்திற்கும் மற்ற பூதங்களுக்கு முள்ளது போல ஒருவித சம்பந்தம் ஏற்படக் கூடியதில்லை. அதனால் போக்தா என்று ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது எங்ஙனம்? இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு அடுத்த ஸூத்திரத்தில் ஸமாதானம் வருகிறது.

22. சிதேரப்ரதிஸங்க்ரமாயாஸ்ததாகாராபத்தௌ ஸ்வபுத்தி
ஸம்வேதநம் ॥

ஒன்றிலும் சம்பந்த மில்லாத அஸங்கமான சைதந்யம் (புருஷன் புத்தியில் பிரதிபிம்பிக்கும் போது) புத்தியின் ஸ்வரூபத்தை யடைகிறது. அப்போது தனது புத்தியை நன்றாக அறிதல் உண்டாகிறது.

குறிப்பு:—ஒன்றிலும் சம்பந்த மில்லாத, யாதொரு பரிணாமமுமில்லாத சைதந்யம் சலனத்துடன் இருக்கின்ற விஷயங்களுடன் ஸம்பந்தப்படும்பொழுது பரிணாமமுள்ளதுபோலும் சம்பந்த முள்ளதுபோலும் காணப்படுகிறது. ஸூர்ய பிம்பம் ஜலத்தில் தோன்றுவது போல புருஷனிடமுள்ள ஞானவிர்த்தியானது புத்தி விர்த்தியை அடைந்ததுபோல தோன்றுகிறது. இதற்குப் பிரமாணம், ஸத்யமான பிரஹ்மத்தின் (புருஷனின், ஆத்மாவின்) ஸ்தானமாக உபநிஷத்துக்களில் குகையென்று சொல்லியிருப்பது பாதாள லோகமன்று, மலைக்குகையன்று, இருள் அன்று, கடல்களின் ஆழ்ந்த பாகங்கள் அன்று, ஆனால் சரீரத்தின் கண்ணுள்ள புத்திவிர்த்தியேயாம், பிரஹ்மசைதந்யமானது புத்தி விர்த்தியுடன் அபின்னமாகக் கலந்திருக்கின்றது போலத் தோன்றுகிறது.

23. த்ரஷ்ட்ருத்ருஶ்யோபரக்தம் சித்தம் ஸர்வார்த்தம் ॥

சித்தமானது (மனமானது) புருஷனுடனும் விஷயங்களுடனும் சம்பந்தப்படுகின்றமையால், எல்லா விஷயங்களையும் அறியும் தன்மையை உடையதாகிறது.

குறிப்பு :—சுத்தமான விர்த்தியால் புருஷனுடனும், அசுத்தமான விர்த்தியால் விஷயங்களுடனும் மனமானது சம்பந்தம் பெறுகிறது. புருஷனுடன் நேரில் சம்பந்திக்குங்கால் அறிவுமயமாகவும், விஷயங்களுடன் இந்த்ரியங்கள் மூலமாய்ஸம்பந்திக்குங்கால் பரிணாம முள்ளதாகவும் ஆகிறது. மனஸுக்குப் புருஷனுடன் சம்பந்தமில்லாத காலமின்மையால் சிலர் மனஸே ஆத்மாவென்று பிரமிக்கின்றார்கள். ஸ்படிகம் அதன் சமீபத்திலுள்ள செம்பருத்திப் புஷ்பத்தின் சாயையைப் பெற்று

இரண்டும் அபேதமாகத் தோன்றுகின்றன போல, மநமானது, புருஷனுடனும் விஷயங்களுடனும் ஸம்பந்திக்கும்போது தந்மயமாக ஆகிறது. புருஷனுடன் ஸம்பந்தித்து புருஷனாகத் தோன்றுகிறதினால் மநம் தான் ஆத்மா அல்லது புருஷன் என விக்ஞாநவாதிகள் கொள்கிறார்கள். என்றுமுள்ள சைதந்யமே புருஷன்.

விக்ஞாநவாதிகள் 'மநஸ் ஸ்வார்த்தம்' அதாவது தனக்காகவே உள்ளது என்று சொல்வதை மறுக்க அடியில்வரும் சூத்திரம் ஏற்பட்டது.

24. தத³ஸங்க்²யேயவாஸநாபி⁴ஶ்சித்ரமபி பரார்த²ம் ஸம்ஹத்யகாரித்வாத் ॥

மநமானது எண்ணிறந்த வித்தியாஸமான வாஸனைகளால் நாநாவிதமாகத் தோன்றினும் (இந்த்ரியங்களுடன்) சேர்ந்து கார்யங்களைச் செய்வதால் (ஸ்வார்த்தமன்று) ஸ்வப்ரயோஜநத்திற்காகவன்று, பரார்த்தமாம் (அந்யனின் பிரயோஜநத்திற்காகவாம்.)

குறிப்பு :—ஸ்வார்த்தம்=கர்த்தாவின் பிரயோஜனம். பரார்த்தம்=பிறர் பிரயோஜனம். சரீரம் இந்த்ரியங்களுக்கு எப்படி பரார்த்தமோ, இந்திரியங்கள் எப்படி மநஸுக்கு பரார்த்தமோ, அப்படியே மநஸும் புருஷனுக்கு பரார்த்தம். புருஷன் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்காகவும், விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்வதற்காகவும் மநம் ஏற்பட்டுள்ளது. பரம்பரையாக சரீரம் குணங்களினின்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த்ரியங்களும் அவ்விதமே; சித்தமும் ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களினின்று ஸாக்ஷாத்தாக ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அதனால் மநம் " தான் " இல்லை. பரமே (வேறே) புருஷன் ஒருவனே " தான் " ஆவான் மற்றவை யாவும் குணங்களும் அவைகளின் காரியங்களும் பரம் (வேறு) இந்த விஷயத்தில் அடியிற் கண்ட கடோபநிஷத்தின் மந்த்ரம் கவனிக்கத்தக்கது.

" புருஷாந்ந பரம் கிஞ்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பரா க³தி: "

இதன் பொருள் : " புருஷனைவிட மேலானது ஒன்றுமில்லை. அது தான் எல்லாராலும் அடையவேண்டிய ஸ்தாநம்."

25. விஶேஷத³ர்ஶிந ஆத்மபா⁴வபா⁴வநாவிநிவ்ருத்தி: ॥

விசேஷத்தை (பிரகிருதி புருஷர்களின் பேதத்தை நன்றாய் அறிந்தவனுக்கு அஹம்பாவனை ஒழியும், நீங்கிவிடும்.

குறிப்பு :—நன்றாய் அறிந்தவன் என்பதற்கு மநஸ் இத்தன்மையது, புருஷன் இத்தன்மையன் என்று உண்மையை யறிந்தவன் என்று பொருள். மழை காலத்தில், புல், பூண்டுகள் உண்டாகின்றமையால், வித்துகள் முன்னமேயே இருக்கவேண்டுமென நாம் யூகிக்கின்றமையைபோல, மோக்ஷ மார்க்கத்தைப்பற்றிக் கேட்கும்போது ஸந்தோஷமடைந்து ஆநந்த பாஷ்பம் விடுகிறவன் முன் ஜந்மத்தில் புரு

ஷனுக்கும் ஸத்வத்திற்கும் அந்தக்கரணத்திற்கும் உள்ள வித்யாஸத்தை உள்ளபடியே அறிய யத்நம் செய்திருக்கிறுன் என்று தெரியவரும். புருஷன் இத்தன்மையன் என அறிய அவாவுள்ளவனுக இருப்பான். அதை அறிந்து 'நான்' என்றபா[illegible]ரையும் துறந்து விடுவான்.

26. ததா விவேகநிம்நம் கைவல்யப்ராக்பாரம் சித்தம் ॥

(அவ்விதம் அஹம்பாவனை அற்றுப்போன) போது மநமானது விவேகத்தில் முழ்கி கைவல்ய நிலையை அடைகிறது.

குறிப்பு:—இது காறும் விவேகமில்லாமையால் விஷயாதிகள் மநத்தைப் பற்றிக்கொண்டிருந்தன. அதனுல் மநம் ஸம்ஸார மார்க்கத்தை நோக்கி நடைபெற்றது, இப்போது புருஷன், பிரகிருதி இவைகள் வேறு என விவேகம் அடைந்து, கைவல்ய பாவனையையுடையதாக மநம் ஆகிறது.

27. தச்சித்ரேஷு ப்ரத்யயாந்தராணி ஸம்ஸ்காரேப்ய: ॥

கைவல்யத்தை நோக்கி ஸமாதி கொள்ளும் காலம் நீங்கலாக இடைவெளிகளான மற்ற காலங்களில் பூர்வ வாசனைகளினின்று வேறு விர்த்திகள் உண்டாகும்.

குறிப்பு:—ஒரேவித பிரத்யயம் இருத்தல் என்றுல், ஒரே விர்த்தி ஒன்றின் பின் ஒன்றுய் தொடர்பாய் தைல தாரை போல் நிகழ்தல் என்பதாம். ஒரு விர்த்திக்கும் மற்றொரு விர்த்திக்கும் இடைவெளிகள் இருக்கின்றனவல்லவா? இவ்விடைவெளிகளில் பூர்வவாஸனையால் அந்யவிர்த்திகள் உண்டாகக்கூடும்.

28. ஹாநமேஷாம் க்லேசவதுக்தம் ॥

ஆனுல் இப்பூர்வ வாஸநா விர்த்திகள் பாதிக்கின்றன்வல்ல. கிலேசங்களைப்போல தஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால், வறுக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால்.

குறிப்பு:—அந்த விர்த்திகள் இவன் பிரக்ஞைக்கு வந்தாலும், இந்த யோகியை பாதிக்கின்றனவல்ல. நாளடைவில் அவைகளின் வேகமும் வீர்யமும் குறைந்துகொண்டே வந்திருக்கின்றமையால், வறுக்கப்பட்ட விதைகள் போல விர்த்திகள் ஏற்படுகின்றன.

29. ப்ரஸங்க்யாநேऽப்யகுஸீதஸ்ய ஸர்வதா
விவேகக்யாதேர்தர்மமேக: ஸமாதி: ॥

பிரகிருதி புருஷ விவேகம் ஏற்பட்ட அந்நிலையிலும் கொஞ்சமேனும் பற்றில்லாமல் இருக்கிற யோகிக்கு எல்லா வழியிலும் விவேகம் பரவியிருக்கின்றமையால் தர்மமேகம் என்ற ஸமாதி கைகூடுகிறது.

குறிப்பு :—26 தத்துவங்களை நன்றாய் உணர்ந்து பிரகிருதி புருஷ விவேகம் பெற்ற யோகிக்கு எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடிய தன்மையும் எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியாகும் தன்மையும் உண்டாகின்றன. இந்நிலைக்கு பிரஸம்க்யாநம் (ப்ரஸங்க்யாநம்) என்று பெயர். இந்நிலையிலும் பற்றில்லாத யோகிக்கு விவேகக்யாதி எல்லா இடத்திலும் எல்லாக்காலத்திலும் அவிச்சின்னமாக இடையறாமல் தொடர்பாய் உண்டாகிறது. இதற்குத் தான் தர்மமேகம் என்று பெயர். இதைத்தான் ஸர்வபாவாபத்தி என்பர். ஈசோபநிஷத்தின் 6-ம், 7-ம் மந்த்ரங்களில் உபதேசித்துள்ள விஷயம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. அக்ருஷ்ணம் * என்றும், அசுக்லம்† என்றும் சொல்லப்பட்ட உத்தமதர்மத்தின் பலனான கைவல்ய ஸ்திதியை இடை விடாமல் இந்த ஸமாதி வர்ஷிக்கிறதினால் இதற்கு தர்மமேகம் ‡ என்று பெயர்.

“ மேலென்றும் கீழென்றி ரண்டறக் காணுங்கால்
தானென்று நானென்று தன்மைகள் ஓராறும்
பாரெங்கு மாகிப் பரந்த பராபரம்
காரொன்று கற்பக மாகநின் றானே.” —திருமந்திரம்.

என்ற பாசுரம் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது. மேற்கண்ட பாசுரத்தில் கார் = மேகம்; ஓர் ஆறும் = தான் (1), நான் (2), நீ (3), அவன் (4), அவள் (5), அது (6) என்ற தன்மைகள்.

30. ததः க்லேசகர்மநிவ்ருத்தி: ॥

அதனால் (தர்மமேகஸமாதியினால்) கிலேசங்கள், கர்மங்கள் இவைகள் ஒழிவை அடைகின்றன.

குறிப்பு :—இவைகள் ஒழிவையடையவே யோகி உயிரோடிருக்கும்போதே முக்தனாகிறான். வாஸனைகளோடு கூடிய கிலேசங்கள், கர்மங்கள் தான் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணம். அவைகள் நீங்கவே ஸம்ஸாரம் விடும்.

31. ததா ஸர்வாவரணமலாபேதஸ்ய
ஜ்ஞாநஸ்யாநந்த்யாஜ்ஜ்ஞேயமல்பம் ॥

அப்பொழுது ஸகலமான ஆவரணமும் (மறைவு) மலங்களும் (கிலேச கர்மரூபமான மலங்கள்) நீங்கப்பெற்ற ஞானத்திற்கு அளவில்லாமையால் அறிய வேண்டியதானது (விஷயமானது) அல்பமாம் (வெகு சுலுவிலறியலாம்.)

* அக்ருஷ்ணம் = பாபகர்மத்தில் பற்றின்மை.

† அசுக்லம் = புண்யகர்மத்தில் பற்றின்மை.

‡ Vide P. 37 of the “ Introduction to Yoga” by A. B.

" ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞானபலக்ரியா ச "

" பச்யத்யசக்ஷு: ஸ ச்ருணோத்யகர்ண: "

—ச்வேதாச்வதரோபநிஷத்.

" நேர்க்கின்றிக் கண்டு நற்கையின்றிக்
கொடுத்து, மறைநவல்வதாய
நாக்கின்றியறு சுவையுமினிதுணர்ந்துங்
காலின்றி நடத்தல் செய்து
மூக்கின்றி மணங்கவர்ந்துஞ் செவியின்றிக் கேட்டும் "

என்ற பெரியார் பாசுரம் இந்நிலையிலுள்ள யோகியின் தகைமையை அறிவிக்கிறது.

32. தத: க்ருதார்த்தாநாம் பரிணாம

க்ரமஸமாப்திர்குணாநாம் ॥

அதற்குப் பிறகு குணங்கள் செய்யவேண்டிய காரியம் முடிவுபெற்றமையால், குணங்கள் ஒன்றின் பின் ஒன்ருய் வரிசையாய் பரிணமிக்கும் தன்மையும் முடிவு பெறுகிறது.

குறிப்பு :—குணங்கள் புருஷனுக்கு போகம், அபவர்க்கம் இவையிரண்டையும் கொடுப்பதாக ஏற்பட்டன. கைவல்ய நிலையைப்பெற்ற புருஷனுக்கு இவை வேண்டுவனல்ல.

33. க்ஷணப்ரதியோகீ பரிணாமாபராந்தநிர்க்ராஹ்ய: க்ரம: ॥

ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் (மாறிமாறிக்கோண்டிருக்கிற) குணங்களின் பரிணமிக்கும் வரிசையானது (யோகியால்) பரிணாமத்தின் அபராந்தத்தில் விலக்கத்தக்கதாக ஆகிறது.

குறிப்பு :—பூர்வாந்தம் என்றும் அபராந்த மென்றும் பரிணாமங்கள் இருவகை. பூர்வாந்தமென்பது, காரணமானது காரியமாகப் பரிணமிக்கும் வரையும்; அபராந்தம் என்பது, அக்காரியமானது மறுபடி வரவரக் காரணமாக லயபரிணாமமாகும் வரையுமாம். வஸ்துக்கள் கூடஸ்த நித்யம், பரிணாம நித்யம் என இரண்டுவித நிலைகளில் இருக்கின்றன. புருஷர்கள் கூடஸ்த நித்யர்களாம். குணங்கள் பரிணாம நித்யமாம். எந்த வஸ்துவானது தர்மம் (குணம்) மாறிக்கொண்டிருக்கும்போது, மாருமல் இருக்கிறதோ அது நித்யம். குணங்களின் கார்யங்களான புத்தி, மநம் முதலியவைகள் யோகாப்யாஸத்தினுல் வரவர அதிக ஸூக்ஷ்மமாகப் பரிணமித்துக்கொண்டு வருகின்றது. அப்பரிணாமம் முடிவு பெறுங்காலத்தில் அபராந்தம் என்று பெயர். அந்த ஸ்திதியில் புருஷஸாக்ஷாத்காரத்தை யோகி பெறுவான். அதற்குமேல் புத்திக்கு யாதொரு பரிணாமமும் இல்லை. இதுவே தர்மமேக ஸமாதியாம்.

34. 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌵𑌃
𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌵𑌾 𑌚𑌿𑌤𑌿𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 ॥

கைவல்யம் என்பது புருஷனுக்கு (போகம், அபவர்க்கம் இரண்டிற்கும் காரணமான) குணங்களின் லயம் அல்லது, (யோகி) தன் ஸ்வரூபத்தில் நிற்றல், அல்லது சைதந்ய ரூபமாக இருத்தலாம்.

குறிப்பு :—கைவல்யம்=*சரீர ஸம்பந்தம், விஷய ஸம்பந்தமன்றி தனித்திருத்தல். பிரதிப்ரஸவ:— நாநாவித வாசனைகள். ஸமாதி விஷயமான விர்த்திகள், ஸமாதி விஷயமான் வ்யுத்தான ஸம்ஸ்காரங்கள், முதலியன மநத்தில் லயம் அடைகின்றன. மநஸ் அஸ்மிதையில் லயம் அடைகின்றது. அஸ்மிதை மஹத் தத்துவத்திலும், மஹத் தத்துவம் குணங்களிலும் லயம் அடைகின்றன. குணங்கள் கைவல்யம் பெற்றவனைத் தொடருகின்றனவல்ல. ஸம்பந்திக்கின்றனவல்ல.*

கைவல்யபாதம் முற்றிற்று.

எலெக்ட்ரிக் பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், டவர் பில்டிங், கோயமுத்தூர்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
10	அவதாரிகை 21	அம்பியவித்தில்	அப்பியசித்தல்
12	,, 30 ,,	யோகியானவள்	யோகியானவன்
12	,, 34 ,,	கர்மசயம்	கர்மாசயம்
முகவுரை	22 ,,	வாசஸ்பதி	வாச்ஸ்பதி
4	8 ,,	சித்தனிருத்தி	சித்தவிருத்தி
	30 ,,	புருஷன்	புருஷன்
5	16 ,,	வறையில்	வரையில்
	20 ,,	வுத்திஷ்டு	வ்யுத்திஷ்டு
	24 ,,	சதாரண	சாதாரண
7	28 ,,	வைத்ருஷ்ணயம்	வைத்ருஷ்ண்யம்
10	5 ,,	க்ருதா	க்ருதா
	20 ,	பிரகிருதிலீனவர்கள்	பிரகிருதிலீனர்கள்
12	28 ,,	பதிமூன்ருவது	பதின்மூன்ருவது
13	21 ,,	பின்னத்தில்	பின்னதில்
	22 ,,	முன்னத்தில்	முன்னதில்
14	32 ,,	ஸ்ரீவஸரோவி	ஸ்ரீஶ்வரோவி
15	19 ,,	பஞ்சசிகாசாரியார்	பஞ்சசிகாசாரிய
	19 ,,	முன்னற்	முன்னர்
	28 ,,	நம்மாள்வார்	நம்மாழ்வார்
	33 ,,	தொழுதெழன்	தொழுதெழென்
	34 ,,	ஈரிலா	ஈறிலா
	24 ,,	கஙட்த	கடந்த
17	38 ,,	ஹித்திக்கறது	ஸித்திக்கிறது
19.	14 ,,	பிரஹ்வாவின்	பிரஹ்மாவின்
19	2 ,,	வ்யாயிஸாதந	வ்யாயிஸ்த்ராந
	6 ,,	துரத்தல்	துறத்தல்
	13 ,,	ஒரு	ஒரு
	19 ,,	ஓழிவில்லாமை	ஒழிவில்லாமை
21	4 ,,	அந்தக்காரணம்	அந்தக்கரணம்
	10 ,,	வேறு	வேறு
	26 ,,	உண்டாகமல்	உண்டாகாமல்
	35 ,,	நடைபெருங்	நடைபெறுங்
22	8 ,,	ஒரு	ஒரு
	32 ,,	முயற்சசி	முயற்சி
24	2 ,,	சூரியயன்	சூரியன்
	21 ,,	பெருகிறுன்	பெறுகிறுன்
25	2 ,,	ஒரு	ஒரு
	24 ,,	பெருதல்	பெறுதல்
	29 ,,	அப்யியாசத்தால்	அப்பியாசத்தால்
	30 ,,	ஏகீபாவத்	ஏகீபாவத்தை

26	12	,,	கிரஹீ திருஸமாபத்தி	கிரஹீதிருஸமாபத்தி
	23	,,	தரையில்	வரையில்
	27	,,	சம்மந்தப்பட்டிருக்கும்	சம்பந்தப்பட்டிருக்கும்
27	14	,,	ஸமாத்திகள்	ஸமாபத்திகள்
	16, 18	,,	திருபுடி	திரிபுடி
	22	,,	ஸூக்ஷமனுன	ஸூக்ஷமமான
	23	,,	பெருகிறது	பெறுகிறது
28	1	,,	யோகசூதிரம்	யோகசூத்திரம்
	16	,,	ரிதம்யாரா	ரிதம்பரா
	17	,,	என்று	என்று
	19	,,	ரிதம்பாா	ரிதம்பரா
	23	,,	ரிததம்பரா	ரிதம்பரா
	31	,,	லௌகீக	லௌகிக
29	17	,,	ஸ்ம்ஸ்காரஙகளுக்கும்	ஸம்ஸ்காரங்களுக்கும்
29	18	,,	நிற்பீஜம்	நிர்பீஜம்
30	1	,,	மஷரிஷி	மஹரிஷி
	4	,,	தவ :	தவ !
	14		பிரவிர்த்தியாரும் படியாயும்	பிரவிர்த்திக்கும் படியாயும்
	16		காயாக்கிலேசம்	காயக்கிலேசம்
	19			எச்சரிக்கை
	23		ஈவரப்பிரணிதாநம்	ஈசுவரப்பிரணிதாநம்
	25		பாபேக்ஷையின்றி	பலாபேக்ஷையின்றி
31	5	,,	கு/ரணாயபூர்வ	க்ரணாயபூர்வ
	14	,,	கிண்றன	கின்றன
	14	,,	ஒன்றுக்கொண்று	ஒன்றுக்கொன்று
32	4	,,	அசுத்தர்தையும்	அசுத்தத்தையும்
	11	,,	நானுவிதபான	நானுவிதமான
34	18	,,	பெருகிறது	பெறுகிறது
	19	,,	எதிரிடையன	எதிரிடையான
	19	,,	நாசமுருகிற	நாசமுறுகிற
35	16	,,	ஜந்மாந்திரங்களில்	ஜந்மாந்தரங்களில்
	19	,,	அவவகளின்	அவைகளின்
	20	,,	தில்விய	திவ்விய
36	16	,,	யையான	மையான
	31	,,	நப.த்தை	நாமத்தை
36	33	,,	குறிய	குரிய
37	3	,,	ஶவபும்	ஸவபும்
	4	,,	யொகிக்கு	யோகிக்கு
39	33	,,	பெருகிறதலினுல்	பெறுகிறதனுல்
	39	,,	பரிஞமங்கள்	பரிணமங்கள்
40	6	,,	காரியங்களெ	காரியங்களே
	9	,,	இருக்கின்றன்	இருக்கின்றன
	20	,,	ஶவெஸௌரவி	ஶௌஸௌரவி